SERAPHINVS
Seu
SCHOLA
SANCTI AMORIS.

Authore
Admodum Rev: P.
VINCENTIO
CARAFA
Societatis IESV Præpoſito
Generali.
Recèns ex Italico in latinum idioma translata.

Cum Conſenſu Superiorum.

PRAGÆ,
Typis Academicis, Cæſarei Collegij Soc: IESV.
Anno M. DC. LVI.

EMINENTISSIMO
&
REVERENDISSIMO

PRINCIPI AC DOMINO,

D. ERNESTO ADALBERTO,

S. R. E. TIT: S. PRAXEDIS
PRESBYTERO,
CARDINALI AB HARRACH,
ARCHI-EPISCOPO PRAGENSI,
PRINCIPI, LEGATO NATO,
Inclyti Regni Bohemiæ Primati,
nec non
CRUCIGERORUM CUM RUBEA STELLA
per Bohemiam, Moraviam & Silesiam
Generali Magistro,
Vitam felicitatem.

Eminentiſsime Princeps,

IGnis eſt divinus Amor, ait Amoris corculum Auguſtinus, *l. 10. de Civit: c. 6.* Centrum habet in ſublimi, hoc eſt, in ipſo DEI corde fixum & immobile; quo ſemper anhelat & evolat, impatiens retineri; eóque ſecum trahit corda, quæ ſolet inflammare.

Ignem omnia conſumentem, DEVM eſſe rectè dixit ille

ille, sæpius cum DEO facie ad faciem familiariter collocutus, Moyses; *Deut: c.4. v.24.* DEVM verò Amorem esse, ait, Amoris Echo, Ioannes *1. Ep.c.4.v.7.* DEVS charitas est. Sic nimirum DEVS & Amor, uno, quasi cognato, lucentis, & ardentis ignis symbolo, exprimuntur aptissimè, quia & DEVS Amor est, & Amor DEVS; & ignis uterque. Inter humani cordis affectiones, nulla est Amore potentior, qui divinam in ter-

ris æmulatus indolem, ſemper ardet & urit, tam dulcibus flammis, quàm potentibus incendijs: Ignis omnia conſumens, Amor eſt. Nimirum ad inflammatiſsimam ſemper ardentium Seraphinorum fornacem ſua accendit jacula, ut noſtra (quæ ad languorem uſque ardenter amat, amantérque deperit) corda, ſibi vindicet, & devinciat, intiméque ſibi unita, in ſe transformet. E cœlo itaque in terras delapſus hic Amor Seraphi-

cus, & ad nos fortuitò delatus, per dies aliquot mansit inter nos hospes, tam gratus, quàm gratiosus; ubi cùm diutius privatos inter parietes latere nollet, ambirétque quàm plurimis innotescere, existimavimus cum nullo in loco commodius, nec honorabilius posse collocari, quàm in sapientissimo pectoris TUI sacrario. Ad Te igitur, Princeps & Præsul Eminentissime, ad Te venit

à nobis directus hic Amor, ut in cujus mente pridem humanæ, divinæque Sapientiæ Majestatis sibi stabile fixit domicilium, in ejusdem corde suum hic Amor collocet tabernaculum.

Non malè convenient, nec in una sede dedignabuntur apud Te (qui PRINCEPS es, & PATER) morari novo inter se conciliata miraculo, Majestas & Amor. Sine ergo Princeps & Præsul Eminentissime, sine cœlestem hunc hospi-

tem, Seraphicum dico Amorem, à nobis, ad TE venire, ut à dignitatis TVÆ purpura & luce ſapientiæ illuſtrior factus & ardentior, quàm plurimos alliciat ad TE, & per Te trahat ad ſe, elevétque ſurſum ad centrum ſuum, ad DEVM. Trahet & ille nos poſt Se ad TE; efficietque, ut ſicut TE veneramur in Eccleſia DEI purpuratum Principem, in Academia Literaria, Cancellarium & Sapientiæ Præſidem; ita & Patrem amanter

ter

ter diligamus, ſed liceat (ſi rogare licet) liceat Amori noſtro, imò jam Tuo, quandoque nos reviſere, ut cordialiſsima inter utroſque Amoris ſinceriſsimi reciprocatione, ultrò, citroque facta, poſsimus Eminentiam Tuam præeuntem ſubſequi, ad ſupremum uſque ſemper ardentium, & ardenter amantium Seraphinorum thronum, ad ipſum uſque Amoris centrum, ad DEVM, omnis boni fontem abyſſum; ut unà Tecum, &

Tuo

Tuo animati exemplo, dul-
ciſsimi Amoris facibus in-
flammati, in ipſum Amoris
fontem, ceræ inſtar, aliquan-
do colliquescamus. Trahe
nos; poſt TE, curremus in
odorem ungventorum, ho-
norum, & Amorum Tuo-
rum.

EMINENTIÆ TVÆ

*Ad humillima obſequia paratiſſi-
mum & obligatiſſimum*

Collegium Societ: IESV
ad S. Clementis.

SYLLABVS
TOTIVS OPVSCVLI.
Liber Primus.

Amor Seraphicus 6.
Amor semper mobilis 8.
Amor ferventissimus 11.
Amor suavissimus 13.
Amor profundissimus 14.
Amor attractivus 16.
Finis nostræ creationis 18.
Amor Bonitatis increatæ 20.
Amor pulchritudinis æternæ 22.
Amor infinitæ dulcedinis 25.
Amor actuosus 26.
Amor Vnionis 28.
Amor Desiderij 30.
Amor Complacentiæ 32.

Amor

Amor conformans	34.
Amor gloriæ DEI	36.
Amor appretiatiuus	37.
Amor extra Deum extẽditur	39.
Amor unius	41.
Amor felicißimus	42.
Amor patiens omnia	44.
Amor ſe ornans	46.
Amor præſens DEO	48.
Amor Vniverſorum	49.
Amor laudis DEI	51.
Amor fons lacrymarum	53.
Amor deſiderium animæ	54.
Amor ſine quæſtu	56.
Amor imperatus à DEO	58.
Amor ſine reſervatione	60.
Amor vita animæ	62.
Amor Vita DEI	64.
Deſiderium DEI	66.
Adoptio Filiorum	69.

Vita-

Vitale deliquium 71.
Amor aut pati aut mori. 72.
Amor crucifixus 74.
Necessarius ad salutem 76.
Amor purus 78.
Amor perfectißimus 80.
Amicitia cum DEO 82.
Amor Nectar cœleste 84.
Filiatio DEI 85.
Fraternitas Christi 87.
Languor animæ 89.
Amor excedens 90.

Liber II.

Amor ex toto 93.
Autor motus cordis nostri 95.
Amor Donum DEI 96.
Amor sine mensura 98.
Balsamum divinum 100.
Pon-

Pondus Cordis	102.
Amor halitus Animæ	104.
Transformans affectum	106.
Amor imitatio DEI	108.
Beatitudo participata	110.
Amor Vivus	112.
In desiderio Mortis	114.
Amor cernitur in lingua	116.
Amor liberalissimus	117.
Amor Vitalis	119.
Anima Animæ	121.
Amor se solo pensatur	123.
Suspirium Cordis	125.
Cælestis ambrosia	127.
Amorosa spiratio	128.
Similis amori mundi	150.
Amor soli	132.
Vnitas cum Deo.	134.
Mors beata	136.
Amor finis	138.

Peti-

Petitio animæ 140.
Amor liberator 142.
Sanitas animæ 144.
Identitas cum DEO 145.
Correſpondentia cum DEO 147.
Cibus animæ 149.
Puritas Cordis 151.
Oculus amoroſus 152.
Ars Divina 154.
Refugium animæ 155.
Pactum cum DEO 157.
Requies in laboribus 159.
Amor noſtri ipſorum 161.
Æmulus amoris 163
Aqua Saliens 165.
Flamma amoroſa 167.
Amor ſitim reſtinguens & accendens 169.
Eſt omnia 171.

Li-

Liber III.

Gaudium DEI	174.
Impotens ad malum	176.
Potens ad bonum	178.
Indefeſsè laborans	180.
Patientia invicta	181.
Amor impatiens	183.
Amor velox	184.
Amor audax	186.
Strictus nodus cum DEO	188.
Amor ſuaviſsimus	190.
Similitudo DEI totalis	192.
Amor inſuperabilis	193.
Amor inſeparabilis	195.
Amor infatigabilis	197.
Amor invariabilis	198.
Amor inſatiabilis	200.
Amor inſociabilis	202.
Amor inacceſsibilis	204.

Amor

Amor reverens	206.
Socius fidelis	208.
Amor floridus	209.
Memoria continua	211.
Amor associans	213.
Ornamentum animæ	215.
Amor experimentalis	217.
Dulcis in amaritudine	209.
Amor cum Amore	221.
Canticum Cordis	223.
Amor mellifluus	224.
Sigillum cordis	226.
Amor abalienans	228.
Amabile responsum DEO	229.
Canticum Vniversi	232.
Professio Christiani	234.
Scientiarum Compendium	237.
Respiratio & suspiratio	241.
Amor æternorum Bonorum	244.
Amor increati boni	246.

Vin-

Vinculum ardens 249.
Extasis Divina 251.
Amor Gustus Divini 253.
Epilogus Vniversi 255.
Amor Christi 257.
Sitis ardens 259.
Sapor DEI 262.
In amore proximi 264.
Amor congregans 266.
Congratulatio DEI 268.
Sagitta amorosa 270.

Liber IV.

Odium nostri 272.
Separat animam à corpore 274.
Separat Spiritum ab anima 276.
Separat Spiritum à spiritu 278.
Finis operum Christi 281.
Ad exemplum Christi 283.

Docta

Docta ignorantia	286.
Aspiratio ad Cælum	288.
Prototypum nostri amoris	290.
Raptus Divinus	292.
Contemplatio perfectissima	294.
Docet odisse	296.
Pulchritudo animæ	299.
Paradysus animæ	301.
Amor violentus	303.
Suavis DEI amplexus	305.
Telum sauciens, & iterum sanans	307.
Amor Fidei	308.
Amor Magister	310.
Amor communicativus	312.
Amor dans mortem & vitam	314.
Amor inter spinas	316.
Oriundus à DEO	317.
Gladius victor	319.
Odor suavissimus	321.

In-

Intrepidus in ſperando	322.
Requies in Cruce	325.
Impreßio amoroſa	326.
Incendium Divinum	328.
Gaudium in lacrimis	330.
Spiritus Vitalis	332.
Donum ſuper omnia dona	334.
Lingua Divina	336.
Particeps ſecretorum DEI	338.
Lux ardens	340.
Veritas ſine Vanitate	343.
Primum Donum	345.
Martyrium Cordis	347.
Amor Glorioſus	349.
Amor patiens	351.
Amor benignus	353.
Amor ſine invidia	355.
Amor Beneficus	356.
Amor perfectus	358.

INTRO-

INTRODVCTIO.

ECce tempus tuum, *tempus amantium.* vel, ut alij legunt, *tempus amoris*, vel, *amorum*. (*Ezech.* 16. 8.) Tempus vitæ nostræ, dicit DEVS, est tempus dedicatum & consecratum sancto Amori. Ergo non ad alium finem servire debet: Sicut vas consecratum cultui divino, inidoneum redditur ad usus profanos. *Tempus tuum*, inquit: tuum, ô homo, qui ad amandum es natus. Si ergo finis tuæ creationis est Amor, tempus, quod tibi concessum est, non aliam in rem, quàm in Amorem, debes expendere. *Tempus Amoris*; quia aliud eo tempore

 agere

agere non licet, quàm amare. Sicut tempus ſtudiorum dicitur, quo alteri rei non vacatur, quàm ſtudijs: tempus dormiendi, quo nihil fit aliud, quàm ut ſomnus capiatur. Cùm ergo totum tempus noſtrum ſit amoris, totum amori impendi debet. Amor tempus occupet, ac totum id quidem, omnes dies, omnes horas, omnia momenta. Tempus amoris, tempus amoroſum; quia totum compoſitum ex amore, animatum amore, ſpirans amorem. Hæc eſt igitur obligatio tua, ô Chriſtiane, ne prætereat unquam, non dico dies, ſed neque hora una, vel momentum unum ſinè amore. Exercitium tuum continuum ſit, aut amare, aut agere ex amore; amor aut elicitus, aut imperatus. DEVS ſit finis amoris, DEVS finis operis: Si amas, non aliud ames, quàm DEVM: Si quid agis, non pro alio agas, quàm pro

Deo. Devs, qui eſt vita tua, ſemper ſit finis tuus.

Sume exemplum Sancti illius, qui dicebat : *Hac eſt anima mea aſſidua exercitatio, totis viribus, & ſemper, tendere in DEVM, ſummum Amorem, & ſummum Bonum.* (*S. Bern. de nat. div. amo. c. 2.*) Vbi nota duo verba, quæ dant formam & regulam amandi, *Totis viribus, & ſemper.*

Non ſufficit hic amor, ſed Devs requirit â nobis plures amores ; dicit enim, *Tempus amorum* : non unius, ſed duorum. Quia debemus amare Devm noſtrum, & intenſivè in ſe, & extenſivè in ſuis creaturis, & in proximo noſtro. Hoc eſt tempus tuum, tempus amorum : hoc eſt tempus tuum proprium, & Chriſtiano conveniens, amare Devm, & ejus imaginem ; Devm, & ejus participationem ; amare Devm, & ado-

ptivos filios DEI, qui ſunt noſtri proximi.

Ergo ad ſatisfaciendum huic obligationi, ingrediamur Scholam Seraphinorum, Scholam Sancti Amoris, ubi velut Magiſtra præſidet Mater divini Amoris, Virgo glorioſa. Vbi docetur modus, quo amandum ſit ſummum Bonum, & ſummè amabilis DEVS. Ad hoc ſanctum exercitium invitant Seraphini: non divertamus ad alium affectum, in hunc toto pectore incumbamus. Ne verò quis cauſetur difficultatem amandi, quia neſciat, quâ meditatione ignis hic excitandus ſit, ecce tibi proponuntur aliquæ exercitationes de amore divino, ut ſingulis diebus habeas, quo te ſecundùm conditionis tuæ rationes exerceas.

Precor Matrem Dei, quæ eſt Mater pulchræ dilectionis, (*Eccl.* 24.) ut lingua mea ſit calamus ſcribentis, (*Pſal.*

(*Psal.* 44.) dicendo de Deo, quod Devs inſpirat; loquendo de amore, quod amor docet: & meum cor non loquatur de amore, niſi poſſideatur ab eodem amore. Quia *ille ſolus de caritate dignè loquitur, qui corde dictante verba componit.* (*Rich. vict. de grad. car. c. 1.*) Loquatur prius in corde Devs, & poſtea cor, tanquam lingua Amoris, explicet ſuum amorem. Atque hoc exercitio divini amoris implebitur ſecundùm documentum, traditum â Chriſto, pro remota præparatione ad bonam mortem. *Lucernæ ardentes, operatio boni, operatio amoris.*

(*Luc.* 22. *S. Aug.*)

LIBER I.

CONSIDERATIO I.

AMOR DEI,

Amor Seraphicus.

SChola Sancti Amoris est aperta in cœlo, ubi velut Magistri præsident Seraphini cœlestes, exemplo suo docentes *modum amandi Deum*: & omnes quidem sub magisterio magnæ Matris Altissimi.

Seraphim *Stabant, volabant, & clamabant.* (*Isa. 6.*) Brevis lectio trium verborum. *Stabant*, fixi & immoti in aspectu DEI. *Volabant*, alis

San-

ſancti amoris: amabant illum, quem admirabantur. *Et clamabant*, laudando illum, quem amabant.

Conſidera ulterius, quomodò ſtabant, volabant, clamabant. *Stabant ſuper illud*, elevati ſupra omne creatum, altiſſimâ æſtimatione DEI, & humillimâ creaturarum. *Volabant & velabant*: amabant, ſed velati propriâ confuſione; quia nihil, aut parùm cognoſcebant & amabant præ illo, ut cognoſci & amari DEVS meretur ac poteſt. *Et clamabant, Sanctus, Sanctus, Sanctus*, quia de omnibus perfectionibus ſuis DEVS laudandus eſt, præcipuè verò de Sanctitate, quam nos vult imitari.

Hæc eſt lectio Seraphica, quæ traditur in cœlo, diſcenda, & exercenda in terra. *Stabis* defixus in obtutu, non rerum hujus mundi prætereuntium, ſed æternarum, DEVM æſti-

ſtimando ut bonum infinitum, creata verò omnia, quaſi nihilum. *Volabis*, amando ſummè amabilem, ſed velatus propriâ cognitione tui nihili, peccatorúmque tuorum. *Clamabis*, extollendo divinas excellentias; ſupra omnes autem Sanctitatem DEI: quam & imitari ſtudebis ex divino oraculo: *Eſtote Sancti, quia ego Sanctus ſum.* (*Levit. 19. 2.*) imò ſanctiſſimus. Vbi non intelligas æqualitatem, ſed ſimilitudinem. Et hæc ſufficiant pro prima notione amoris Seraphici: tranſeamus ad proprietates ipſius.

CONSIDERATIO II.

AMOR DEI, Amor ſemper mobilis.

PRima proprietas amoris Seraphici eſt, quod ſit *ſemper mobilis*.

(*S. Dion.*

(*S. Dion. cœl. hier. c. 7.*) Quia ſemper amant illi beati Spiritus, ac ſunt in perpetuo motu divini amoris. Cœli ſemper moventur circa centrum terræ; & Seraphini ſemper ardent circa centrum DEI. A continua revolutione cœlorum, deſcendunt influxus cœleſtes in terram: & ex amore continuo Seraphinorum, nobis gratiæ divinæ mittuntur. O Seraphini beati, ſemper amantes, nunquam laſſamini! Non eſt fatigatio, ubi cum amore conjuncta ſemper eſt admiratio, ubi deſiderium ſemper accenſum eſt.

Sed vide, quare ſemper in motu ſint: quia ſemper *Super illud.* Qui ſemper eſt ſupra, & extra creata, ſemper eſt intra creatorem: quia nihil eſt medium: nam quidquid non eſt DEVS, eſt res dependens à DEO. Foras igitur, foras, extra creaturas, ô

discipuli tantorum Doctorum, & vos ipsos invenietis semper in Deo.

Præterea *semper mobiles*, quia semper *volabant*, *& velabant*. In via corporali, qui velatus incedit, non videt, & cadit: Sed in motu animæ, qui velatus est propriâ confusione, videt, ac securus incedit; quia Deus, qui lux est, humilibus infunditur, & communicatur. Discite ergo volare & velare, & semper volantes amore Divino, semper esse velati velo peccatorum vestrorum. Ita fac, ô Magistra Seraphinorum, gloriosa Regina, ut cor meum semper sit mobile amore tui, & Filij tui. *Semper ardeat cor meum, in amando Christum Deum.*

(S. Bern.)

CON-

CONSIDERATIO III.
AMOR DEI,
Amor ferventiſsimus.

SEcunda proprietas, Fervor eſt. Amor Seraphinorum non tantùm, eſt continuus, ac ſemper mobilis, ſed etiam intenſiſſimus, & ferventiſſimus. O fervor Sancti Amoris, ubi es? Vellem eum habere, ſed impedit corpus, impedit obſcuritas cognitionis, impedit fomes peccati, impediūt quotidiani defectus. Tunc aliqua facultas operatur ferventer, cùm operatur *ſecundùm ultimum, & ſummum, quod poteſt* (*S. Thom.*) Et quis poteſt operari, quantum eſt in viribus ejus, inter tot impedimenta?

Nihilominus non ceſſabo te amare, mi DEVS: & quod defuerit actui, ſupplebo deſiderio, optando ut amor meus accendatur eo fervo,

re-

re, quo te amant Seraphini in cœlo; & cum eo tibi offero meum amorem, dicendo: Desidero, mi Amor, totus uniri, absorberi, ac tranformari in se, sicut materia cum forma sua, corpus cum anima, & omne perfectibile cum suo perficiente. Desidero mente liberatâ mole corporis hujus, & illustratâ claritate DEI, videre sempiternam pulchritudinem tuam. Desidero, ut omnes homines, purgati ab omni labe culparum, semper dent gloriam suo Creatori. Desidero semper in omnibus rebus solum beneplacitum voluntatis divinæ. Cupio denique omnia bona DEO meo, interna per complacentiam, externa per desiderium.

CON-

CONSIDERATIO IV.

AMOR DEI, Amor ſuaviſsimus.

TErtia proprietas eſt Dulcedo, & ſuavitas Amoris Seraphici: quoniam non aliud eſt Amor, quàm *Deſiderium dulcedinis*, *Sapor ſuavitatis*, *fruitio Divinitatis*: & quanto magis amatur DEVS, tanto plus guſtatur de ſua divina dulcedine. O dulcedo, dulcedo, quàm parùm æſtimata, & multo minùs cognita es in mundo! & tamen una ſtilla tua ſuperat mare voluptatum illius.

Audite rem miram, ſed veram. Date mihi cor humanum, abundans omnibus delicijs mundi: & interrogate illud, Satisne habeat, an plus deſideret oblectationis terrenæ. Protinus dicet, *Affer, affer:* nondum

dum ſatis eſt mihi, adhuc plura deſidero. Facite poſtea, ut in idipſum cor, in gratia DEI repoſitum, unica solùm ſtilla defluat à cœlo conſolationis divinæ; & tunc rurſus interrogate, an aliquid præterea terrenæ felicitatis deſideret. Confeſtim dicet; Habeo ſatis; DEUS eſt in corde meo, quid aliud in mundo poſſum expetere? Et tamen unica ſolùm ſtilla fuit, unica gutta cœleſtis dulcedinis. Quid erit ergo, cum *fluminis impetus, & torrens voluptatis Dei* inundabit animam noſtram, ebriam Divino amore?

CONSIDERATIO V.

AMOR DEI,
Amor profundiſsimus.

AMor DEI dicitur *Acutus*, *penetrabilis*, quæ eſt quarta proprie-

tas

tas ejus, quâ intimè penetrat infinitas perfectiones DEI. Quia cognitio, quam habent Seraphini de DEO, est notitia experimentalis: gustant enim quàm suavis ac dulcis in seipso sit DEVS. Sicut is, qui habet experimentalem cognitionem mellis, gustando illud multo meliùs id cognoscit, quàm qni non experitur, nec gustat. *Gustate, & videte, quàm suavis est Dominus.* (Ps. 33.) hoc est; desideratis perfectè cognoscere, quàm suavis sit Dominus? procurate, ut experiamini, & gustetis ejus dulcedinem. Hæc est vera sapientia cœlestis, scientia sapida, cognitio & fruitio simul.

Largire mihi, Domine, tuum divinum gaudium, tuam consolationem cœlestem, tuam purissimam suavitatem: ut gustando te ampliùs, te etiam magis cognoscam; ac dum voluntate delector tuis delicijs, intel-

tellectu meliùs penetrem tuam Bonitatem.

Magnam unionem, & mirabilem conjunctionem habent inter se cognitio, & consolatio DEI. Cognitio est principium consolationis, & consolatio perficit cognitionem. O quàm diuina exercitatio, digna beatis Spiritibus, de cognitione DEI transire ad amorem, ab amore ad gaudium, & à gaudio denuo ad cognitionem reverti; ut cognitione crescente crescat in nobis per ipsam, & amor, & gaudium!

CONSIDERATIO VI.

AMOR DEI, Amor attractivus.

SVrsum ductivus: est quinta & ultima proprietas Amoris Seraphici, & significat, quòd habeat vim Spiri-

Spiritus inferiores trahendi ad ſe vi ſui caloris. Sicut Sol, communicando cum terra ſuum calorem, trahit ad ſe vapores: ita illi beati Spiritus, communicando nobis cœleſtem calorem divini Amoris, trahunt ad ſe, & ad DEVM corda noſtra. Et hinc Seraphim, id eſt, *Accenſi & Accendentes* vocantur. Ardent in ſe, & in nobis: accenſi in ſe, accendunt nos. Beatus, qui non repugnat huic igni cœleſti, ſed ſinit ſe accendi, & conſumi à tam beata flamma. Moritur miſer, & reſurgit beatus: moritur terra, & reſurgit cœlum: moritur ſibi ipſi, & reſurgit DEO.

O Seraphini cœleſtes, carbones accenſi in ſacra fornace Cordis divini, vivæ flammæ, aptæ ad calefacienda pectora conglaciata: Vivite felices in ſacro incendio veſtri amoris: & facite ut veſtri ignis reflexio fiat, & illuminet intelligentias noſtras, purget

get & inflammet corda & affectus nostros.

Heu quàm miserè pondus corporis nostri deorsum nos trahit! confortate spiritum nostrū, ut non vincatur, sed vincat. Facite Paranymphi cœlestes, ut *Spiritus vester duplex in nobis sit:* (4. *Reg.* 2.) Spiritus internus, & externus: Spiritus spiratus à vobis, & Spiritus spirans ad proximum nostrum: Spiritus cœlestium consolationum cum DEO, & sanctæ actionis cum hominibus: ut etiam in hoc digni simus imitari vos, *Spiritus accensi, & Spiritus accendentes.*

CONSIDERATIO VII.

AMOR DEI, Finis nostræ creationis.

ANima creata ad imaginem DEI, participat Esse DEI. Vnde, si

DEVS vivit amore, operatur amore, & beatus est amore suiipsius, eadem ratio est animæ, & vita ejus aliud esse non debet, quàm amor; ut amet DEVM, operetur amore DEI, & ejus amore solo beatam se censeat. O anima, cogita, quid sis: quod est tuum esse? *Amare*, quis tuus finis? *Amare.* quæ tua beatitudo? *Amare.* Si amas, es: si non amas, non es. Amando DEVM tuum, in DEO es omnia: non amando DEVM tuum, extra DEVM es merissimum Nihil.

Et si finis animæ est amor, etiam facultatum ejus finis erit idem amor. Finis corporis, amor: finis sensuum, amor. Si quid intellectu cognoscat, amor debet esse finis: si voluntate quid amplectatur, Amore id faciat: si quid videat, sentiat, Amore videat, sentiat. Si passibus corporis aliquò se conferat, actus amoris sint comites. Denique Sigillum

cordis

cordis ſit Amor, nihil ut intret amori contrarium, Amori, dico ſancto & puro. Cœleſtis Amor DEI poſſideat ſemper cor tuum, poſſideat animam tuam, poſſideat corpus tuum: omnis tui motûs, & affectûs, ſolus Sanctus Amor ſit principium, & finis.

CONSIDERATIO VIII.

AMOR DEI, Amor Bonitatis increatæ.

VEri Amoris objectum eſt infinita Bonitas DEI, non attributa ſolùm, ſed etiam ſubſtantialis, quæ complectitur omnem perfectionem DEI, eſſentialem, attributam, ac perſonalem. (*S. Thom.* 1. *p.* *q.* 19.) Quia anima, capax DEI, non poteſt ſatiari re ullâ, quæ ſit minùs, quàm Deus.

DEVS. (*S, Aug, S. Bern.*) Vnde, si communicatio, quam DEVS animæ facit, esset limitata, & cum aliqua reservatione, & si, ex infinitis attributis, unum solùm beatis occultaret in cœlo, non satiarentur, nec satis eorum desiderio fieret, sed putarent aliquid sibi deesse. Tanta capacitas est animæ, ut appetat summum Bonum, absque ulla diminutione atque defectu. Ex quo manifestum est, quantum homines mundani aberrent á via, qui volunt invenire pacem, & quærunt satiari bonis creatis. *Occupari possunt, satiari non possunt.* (*S. Bern.*)

Aperite oculos, ô mundani, & videte, si potestis: Objectum vestri amoris non est bonum creatum, finitum, & momentaneum; sed bonum increatum, infinitum, æternum. Ergo, si amatis pacem, si desideratis quietem, si cupitis esse bea-

ti, hæc eſt unica via, *extra mundum*, *& extra carnem fieri*: (*S. Nazian.*) exire extra creaturas, etiam extra ſeipſum. aſcendere ſupra cœlos, fieri ſuperiorem ſtellis, tranſire omne creatum, jungi Bono increato, ſummo, & infinito: ubi, tanquam in proprio centro cordis, invenietis pacem & quietem, eritis felices & beati.

CONSIDERATIO IX.

AMOR DEI,

Amor pulcritudinis æternæ.

AMoris noſtri objectum eſt etiam æterna DEI pulchritudo. Quia *Amor eſt boni, & pulchri deſiderium*. (*S. Dion.*) Spiritualis pulchritudo DEI, ad analogiam corporeæ, conceptus conſiſtit in tribus: *in integrita-*

gritate, proportione, & claritate. Primò *in integritate*; quia DEVS est perfectissimus, & completissimus in seipso; nihilque deest ipsi, quod vero DEO conveniat. Secundò *in proportione*; quia omnia divina attributa summè inter se proportionata sunt, atque conformia. Tertiò *in claritate*; quia non solùm habet in se infinitum splendorem & claritatem, sed est ipsum lumen, ipsa lux per essentiam. Hæc est pulchritudo DEI, pulcritudo increata, pulcritudo infinita, pulcritudo fontana, principium & finis omnis alterius pulcritudinis. Istam contemplantur Beati, hanc admirantur, hac delectantur: & anni, ac secula, præ vehementia gaudij, videntur eis dies, & momenta.

Tibi, ô pulcritudo DEI, consecro cor meum, per te vivat, in te regnet, ad te suspiret & anhelet. *Specie tuâ,*

& pul-

& pulchritudine tuâ intende: prospere procede, & regna. (*Psal.* 44.) Tuâ fortitudine liga me, cape me in mancipium tuum, tu sola habeas in me totale & absolutum Dominium. Tibi reddat cor meum semper, & in omni loco, humile ac devotum obsequium vehementis Amoris.

CONSIDERATIO X.

AMOR DEI,

Amor infinitæ dulcedinis.

PErtinet ad objectum Sancti Amoris divina dulcedo. Vnde ab Hugone vocatur *Dulcedo amoris*: Sicut vice versâ noster amor vocatur *Amor dulcedinis*: quia non est aliud, quàm voluntas, ac desiderium divinæ suavitatis ac dulcedinis. Quanta sit vis divinæ suavitatis, testan-

ſtantur pœnitentiæ Confeſſorum, tormenta Martyrum, ſolitudines Eremitarum, carceres Pœnitentium: quandoquidem omnes intrepidi & invicti perſeverabant in patiendo, delitioſi & animati guſtu, & ſapore æternæ dulcedinis. Imò contemnunt oblectationes terrenas, cùm cœleſtes delibant; quia illæ, in harum comparatione, ſunt amaritudines, non dulcedines.

Percurre terram, & ſi aliqua in ea inveneris, quæ dulce quid ſapiant, noveris guttulas eſſe, ac ſtillas decidentes â fonte divino æternæ dulcedinis: Guſtandas proinde non ſeorſim, ſed ut fonti conjunctas, & cum ſua origine. Separatæ afferunt mortem, unitæ vitam, & ſatietatem omnis boni. Hæc eſt Sapientia vera, haurire guttas, ſed in ſuo fonte: guſtare mel, ſed in ſuo favo: gaudere creaturis, ſed in Creatore. *Si quæ-*

ris, quære: sed non ubi quæris. (*S. August.*) Non tibi prohibetur gaudere bonis temporalibus, sed observa, ubi? Gaude illis non in se, sed in DEO, & propter DEUM. *Quod factum est; in ipso vita erat.* Quidquid creatum est, vita est: Sed *in ipso*, in DEO. Ita humanæ dulcedines fiunt divinæ, ac temporales evadunt æternæ: & sic invenit in eis Sanctus Amor proprium objectum, Divinæ dulcedinis.

CONSIDERATIO XI.

AMOR DEI,

Amor Actuosus.

QVis poterit capere, quantum contineat hoc verbum *Amo*? Videlicet, *Amo* uniri me DEO: amo videre DEUM: amo, quòd DEUS sit

DEVS: amo voluntatem DEI: amo gloriam DEI: amo excellentias Dei: amo participationem DEI. Septem his actibus corda nostra mancipata amori, DEO explicant sua desideria, quantum cupiant in terra, quantum sperent in cœlo, quantum petant à DEO.

Loquere ergo, cor meum: dic, quod sit desiderium tuum; quousq; te efferas. Vulneravit me Amor, & ejus quidem qui satis æstimari non potest, *totus desiderabilis, totus desiderium.* (*Cant.* 5.) Hinc aliud non cupio, quàm unire me ipsi, & per fidem in hac vita, & per claram visionem in altera. Aliud non desidero: ipse solus est, cui nihil desit. Aliud non volo, quàm Divinam ejus voluntatem, & ut ei certatim homines in terra, & Sancti in cœlo, semper dent honorem, & gloriam. Omnis mea cogitatio aliò non spectat, aliud non

æſtimat, quàm ſummum Bonum ſupra omnia bona. Neque hìc ſiſto: tranſeo à DEO in DEVM, remanendo in DEO: quia diligo proximum meum, ut imaginem DEI, ut filium Dei,

CONSIDERATIO XII

AMOR DEI,

Amor Vnionis.

CVpio me unire cum DEO. Ecce primus partus amoris. Divine Primogenite, qualis eſt indoles tua? Vnire me cum fine meo. Amat oculus lucem, auditus ſonum: ſic ego amo DEVM meum. Et ſi quæris rationem hujus, en eam in promptu. Objectum amoris non eſt tantum bonum, ſed bonum conjunctum, bonum poſſeſſum. Ideò non ſolùm cupio Deum meum, ſed unionem

cum DEO, DEVM unitum, DEVM possessum.

Habet porrò hæc Vnio tres conditiones. Est *vitalis*, quia dat vitam animæ: est *supernaturalis*, quia est vita divina: est *beata*, quia anima sic unita *non est ultrà, quod cupiat*; est abunde satiata, ut ampliùs desiderare non possit.

Sed altiùs erigamus cogitationes: ascendamus in cœlum, & quæramus ex Apostolo, qualis ista sit Vnio. Responsio digna tali sapientiâ, doctrina digna tali corde! Est, inquit, Vnio tam stricta & perfecta, ut transeat in unitatem. Nam *qui adhæret Deo, unus Spiritus est.* (*1. Cor. 6. 28*) Non sunt duo spiritus uniti, sed spiritus tantùm unus cum DEO. Gratias tibi, Prædicator veritatis. Hoc est ipsissimum, quod quærebam, *fieri unum cum Deo meo.* Amo uniri, amo unionem, amo unitatem.

Hoc eſt totum, quod deſidero; non ſit aliud in me, quàm DEVS; totum ſit DEVS; vel DEVS per eſſentiam, vel DEVS per participationem: vel DEVS per naturam, vel DEVS per gratiam.

CONSIDERATIO XIII.

AMOR DEI, Amor Deſiderij.

VEniunt ſimul in Scholam Amoris *Amor ac Deſiderium.* Qui amat, deſiderat: & qui deſiderat, amat. O Fides DEI, ô Viſio clara DEI! illa ſit in uſu, hæc in deſiderio: illa eſt meritum, hæc præmium: illa via, hæc terminus: illa medium, hæc finis. *Credis, vt videas* (*S. Auguſt.*) id, quod credis. *Poſt tenebras ſpero lucem.* (*Iob.* 17.12.) poſt obſcu-

ſcuritatem fidei, claritatem viſionis beatæ.

Sed *quis intrabit in Sanctuarium tuum, ad conſiderandas potentias tuas, niſi tu aperias?* (*S. Aug. ſolil.*) quis poterit intrare in Sancta Sanctorum ad conſpiciendam magnitudinem tuam, niſi tu ipſemet adjuves, & portam vitæ aperias? *Surge Domine; propera, & veni, vt educas me de iſto carcere, ad confitendum nomini tuo, vt gloriemur in lumine tuo.* Noli morari Domine: ecce anima mea captiva in carcere corporis hujus: potenti brachio libera illam, ac trahe ad te. *O fons vitæ, vena aquarum viventium, quando veniam, vt ſatiem ex aquis miſericordiæ tuæ ſitim meam? Sitio, Domine: fons vitæ es, ſatia me. Putaſne videbo diem illum, diem, inquam, jucunditatis & lætitiæ: diem, quam fecit Dominus, vt exultemus, & lætemur in ea?*

CONSIDERATIO XIV.

AMOR DEI, Amor Complacentiæ.

SI amicus gaudet bonis amici, filius Patris, & ſervus fidelis Domini ſui; etiam anima gaudere debet magnitudine DEI ſui. O quis mihi det, DEVS meus, ut in te mihi complaceam, quantum deberem, & vellem! Placet mihi, quòd ſis, ille qui es, & quòd aliud eſſe non poſſis, quàm es: quia in te eſt idem *poſſe*, *& eſſe*: in te ſolo quidquid eſſe poteſt, hoc eſt.

Gaudeo, quòd ſis infinitus, æternus, & immenſus in omnibus tuis perfectionibus: quia omnes ſunt in ſummo gradu, ſemper & in omni loco. Infinitus, æternus, & immenſus es in tua Potentia: infinitus, æter-

ter-

ternus, & immensus in tua Sapientia: infinitus, æternus, & immensus in tua Bonitate: & sic in omnibus alijs perfectionibus.

Si tua magnitudo est infinita, debet etiam complacentia, & gaudium meum in te esse infinitum. Gaudeo igitur de te gaudio tuo, gaudio infinito, jubilo æterno, fruitione immensâ.

Rogo te, Domine, per infinitam Bonitatem tuam, ut totum cor meum sit semper in te: non ampliùs posthac mihi complaceam, nisi in te: solum te æstimem, suspiciam, & adorem, & æterna bona tua, cum totali contemptu omnis creati.

CONSIDERATIO XV.

AMOR DEI,

Amor conformans.

SI quæratur, ubinam inveniendus ſitAmor, reſpondeo domicilium ejus eſſe Voluntatem Amati. Ibi habitat, ibi quieſcit, ibi ſemper moratur cum ſumma pace & quiete. Habitatio cordis noſtri non eſt alia, quàm Cor DEI. In hac unione cordium eſt Amoris perfectio.

Quando poterit obliquitas mea tuæ rectitudini adæquari? ait S. Auguſtinus. Quando cor noſtrum tam inordinatum, ac perturbatum, poterit conformari, & aptari cum corde DEI, rectiſſimo & perfectiſſimo? O Cor DEI, mare dulcedinum, Sanctuarium infinitæ perfectionis, ſumma rectitudo, regula actionum noſtra-

ſtrarum! In te eſt cor meum, ad te aſpirat anima mea, ad te ſolum ſuſpirat deſiderium meum. O cor DEI, prima origo, & incentivum Amoris!

Movetur Cor DEI, & ſemper quidem duobus motibus amoroſis. Amat ſe, & nos etiam propter ſe. In hoc vellem conformari cor meum cum Corde Divino. Scribe in illo, DEVS meus, hæc duo vocabula, *DEVM, & propter DEVM*: nempe, ut non amet aliud, quâm DEVM. Totus amor meus eſt in DEO. Amo DEVM, & creturas propter DEVM. Hic eſt Sanctus Amor, Amor conformitatis, conformans cor noſtrum cum Corde & Amore DEI.

CON-

CONSIDERATIO XVI.

AMOR DEI,

Amor gloriæ DEI.

VNam tantùm rem peto, Domine, unam desidero, Gloriam tuam, honorem tuum; ut ab omnibus creaturis semper cognoscaris, ameris, honoreris, lauderis, adoreris; id quod in oratione tua nos docuisti, ut *sanctificetur nomen tuum*. Quod non est aliud, quàm ut glorificeris, & æstimeris ab omnibus pro eo, quod es in teipso, summum & infinitum, immensum & æternum bonum.

Gloria tua, ô mi DEVS, sit semper materia cogitationum mearum, scopus desideriorum meorum, finis actionum mearum. Gloria tua sit tota mea consolatio, gaudium, jubilus, & exultatio animæ meæ.

O Glo-

O Gloria, quæ es vera gloria, causa omnis alterius gloriæ! *Exultant Sancti in gloria*, hoc est in te: quia quantùm te cognoscunt, tantùm te amant: tantùm gaudent in te, ac de te. Et hæc est gloria illorum, Gaudere, Videre, Amare, summam Bonitatem tuam, infinitam Pulchritudinem tuam, æternam Majestatem tuam, ô Deus meus, meum unicum & summum Bonum. Tibi soli debetur gloria, omnis gloria, infinita & æterna gloria.

CONSIDERATIO XVII.

AMOR DEI,

Amor appretiativus.

QVis det mihi, DEUS meus, æstimare te, si non quantum ipse mereris, certe quantum ego possum

ac debeo! Æſtimatio ſequitur valorem: tanti æſtimatur bonum, quantum valet. O DEVS, ô magne Deus, quis eſt valor tuus? quæ menſura magnitudinis tuæ? Es inæſtimabilis, ineffabilis, incomprehenſibilis. Tu ſolus comprehendis teipſum, tu ſolus ſublimitatem Eſſentiæ tuæ cognoſcis.

O Dignitas infinita! tibi ſoli debetur infinitum pretium & æſtimatio. Amo te ergo Deus meus, æſtimando te ſemper ſuper omnia, ſuper omnem creaturam cœleſtem, terrenam, atque corpoream. Præfero non modò præceptum & ordinationem tuam, ſed etiam voluntatem ac beneplacitum tuum, omni oblectationi & voluntati creatæ.

Anima mea deſiderat in ſeipſa pacem, & quietem: Sed *præfero voluntatem tuam.* Cuperem eſſe in conſortio Sanctorum, in Societate Ange-

Angelorum, ac vivere vitam super-humanam, & Angelicam: Sed *præfero voluntatem tuam.* Vellem in beata gloria gaudere Divinâ tuâ præsentiâ: Sed & in hoc *præfero voluntatem tuam.* Contentus sum privari omni meo proprio bono, ut semper fiat beneplacitum tuum, & sanctissima voluntas tua.

CONSIDERATIO XVIII.

AMOR DEI,
Amor extra Deum extenditur.

Desidero amare DEVM meum omni modo, quo possum. Amo eum intra, & extra se: amo in Potentia, amo in operibus: amo Creatorem, & amo creaturas illius. Agnosco in eis radium Lucis æternæ,

Parti-

Participationem Esse Divini, effigiem Causæ supremæ. Divinitas Dei mei, cum immensa luce extenditur per omnia, replet omnia: dat Esse, Vitam, & Motum omnibus rebus.

Vnde cum veritate dici potest, ipsum solum esse in mundo: Solùs enim continet omne Esse, & omnis res est *vel Deus, vel Dei; Deus, vel à Deo; Deus, vel propter Deum.* Amo ergo Deum meum, & proximũ meum cum Deo, in Deo, & propter Deum. Amo proximum, non ut aliquid humanum, sed Divinum: quia amo amore divinitatis; in quantum est imago Dei mei, & amatus â DEO.

O Amorem Divinum! per omnia expenditur, in omnibus invenitur, sive in amando DEVM, sive in amando creaturas; quia quod amatur, semper Deus est, & amor semper Divinus. O gratum nuncium

cordi

cordi amanti! Non eſt alius amor, quàm Amor Dei: aliud non jubetur amari, quàm Devs. Non diſtrahitur amor aliâ re ullá, quæ Devs non ſit; Devs amans & amatus: eſt ſemper amans, & ſemper amatus: amatus, & in ſeipſo, & in ſuis operibus.

CONSIDERATIO XIX.

Amor Dei,

Amor unius.

PRima conditio veri amantis eſt, *amare unum tantùm, & contemnere omnia pro eo.* Amor unitatis, amor ſolitudinis: *tendit ad unum, quieſcit in uno, operatur propter unum,* Quia eſt unum bonum, quod eſt omne bonum, continet omnia bona, & cauſa eſt omnium bonorum.

Ecce

Ecce viam vitæ, *à multis ad unum*: quando à creaturis, per motum amoris assurgitur ad Creatorem. Ecce viam mortis, *ab uno ad multa*: quando, DEO dimisso, curritur corde ad opera DEI.

O diversitas viarum! *Si adhærebis superiori, conculcabis inferiora: si recedes à superiore, ista tibi in supplicium convertentur.* ait August. Ps. 45. Si affectus fuerit in DEO, dominaberis omnibus rebus infra DEUM: Sed si amor sit in creaturis, hæ servient justitiæ divinæ, & cruciabunt te in inferno tormentis æternis.

CONSIDERATIO XX.

AMOR DEI, Amor felicissimus.

SEcunda conditio amantis est, *infelicem putare eum, qui non est cum ama-*

amato. Quia non æstimat aliam felicitatem, quàm esse & agere cum amato. Vnde infelicem reputat eum, qui degit procul ab illo. Si interroges Amorem, quisnam sit felix dicendus, respondebit liberè; Qui vivit in DEO. Et quis infelix? Qui extra DEVM est.

O cœlestis doctrina, imprimenda cordibus nostris! Poteris ex ea agnoscere, quando sis felix, quando infelix. Felix, in præsentia DEI, infelix in oblivione DEI: Felix agendo cum DEO in oratione; infelix, sine cogitatione DEI, vagando per negotia mundi: Felix in sancto & puro amore DEI; infelix in amore mundi: felix in Cruce, & patiendo pro DEO; infelix in noxijs oblectationibus sensuum: & ut omnia uno verbo dicantur, felix eris, si in omnibus, quæ facies, DEVM habebis pro fine; infelix, si alium finem habe-

habebis, mundum, ſenſum, terram.

O miſeri mundani, putatis vos eſſe felices? Heu quàm nimium infelices! Quæ vos dementia tenet? Quis dedit vobis Eſſe? quis creavit animas veſtras? veſtra caro, ſenſus veſter? mundus, diabolus? Minimè. DEVS creavit, & DEVS ſolus. Solus ergo DEVS, qui dedit Eſſe, poteſt dare bene Eſſe, poteſt facere felices, facere beatos. Faceſſat ergo vanitas, regnet veritas. Vera felicitas tantùm eſt in æternitate, quâ DEVS gaudet, & gaudebunt amici DEI.

CONSIDERATIO XXI.

AMOR DEI,

Amor patiens omnia.

TErtia conditio, *Omnia pati, ut cum illo ſit, etiam mortem.* Ab

efficа-

efficaci intentione finis dependet efficax electio mediorum. Desiderium efficax amoris erga DEVM non vult aliud, quàm DEVM: non cogitat aliud, quàm Deum: in solo Deo totum immensum est, & quasi sepultum cor ejus. Vt ergo jungatur huic fini, ut gaudeat DEO suo, non æstimat vitam, non timet mortem. Pro ludo habet omnia tormenta vitæ istius. Paratus est omnia pati, ut cum illo sit, etiam mortem.

Iam intelligo, quare amanti servo DEI, Francisco, apparuerit Seraphinus in Cruce, & Amor crucifixus ei dixerit; Quid petis Francisce? Amorem. Ecce medium Crucifixi. Et sic mansit vulneratus, ac simul inflammatus amore Divino.

O Amor! pretium tuum est dolor. O Amor, totus dulcis, ac totus amarus! totus dulcis desiderio cordis, totus amarus gustui sensus.

Quia,

Quia, ut ignis cœleſtis, graſſaris ardendo, & comburendo quidquid terrenum, & humanum eſt. In Cruce Chriſtus amorem nobis promeruit, cum cruce nos veniemus in poſſeſſionem illius.

CONSIDERATIO XXII.

AMOR DEI,

Amor ſe ornans.

QVarta conditio, *ornare ſe, ut illi placeat*. Curat anima, flagrans amore DEI, fieri ſemper pulchrior ſeipsâ, non in ſuis oculis, ſed dilecti ſui, *vt illi placeat*, cui debet, & â quo accipit ornamenta pulchritudinis.

O quis mihi det, quidquid pulchrum & deſiderabile eſt in Natura, quidquid cœleſte ac divinum in gratia! Quis mihi det æquare amore

Seraphinos? aſſequi cognitione Cherubinos? gaudere pace Thronorum! Quis det Dominium æquale Dominationibus, facere miracula Virtutum, terrere Dæmones inſtar Poteſtatum! Quis det mihi cor tam amplum & ſpatioſum, ut intra ſe complectatur totum mundum, ut ſimul cum Angelis Archangelis, Principatibus, toti conformes cœlo, feliciter illum perducamus in cœlum?

Totum hoc vellem, & multo plus quàm dicam, purè & unicè, *ut illi placeam*, ut illum oblectem, ut impleam beneplacitum ejus: ut grata fiat Sponſa dulciſſimo Sponſo ſuo. Si *dilectus meus mihi* totus intentus eſt in meum bonum; *& ego illi* intenta ſim par eſt, ad beneplacitum ejus.

CON-

CONSIDERAT: XXIII.

AMOR DEI,
Amor præſens DEO.

QVinta conditio, *eſſe cum illo quomodo poteſt, & ſi non re, ſaltem cogitatione.* Proprium eſt Amori, quærere ſemper præſentiam amati: amor tendit ad præſentiam: quando realem non poteſt, mentali contentus eſt. O cognitio DEI, bella imago DEI! Gaudes cogitando Deum, quia habes præſentem Deum. Non eſt res carior imagini, quàm ſuum exemplar. In hoc delectatur, qnando perfecta eſt. Leva mentem ad Deum, ad tuum Prototypum, ad cœlum; & contemplando fies perfecta.

Præter hanc imaginem internam, eſt alia extra DEVM. Vſus ejus eſt, exci-

excitare internam, Aſpice creaturas, ſed non ſiſte in illis: cum una *adveſperaſcit*, dum altera *luceſcit. Qui fecit hæc pulchra, pulchrior: qui fecit hæc bona, melior: qui fecit hæc Sancta, Sanctior eſt.*

O pulchrum florem! ſed quid facies illo flore, qui eſt *Flos Dei*, *Flos Virginis*, natus in ſinu DEI, renatus in gremio Virginis? Hic eſt flos paradiſi, ſemper recens, & nunquam marceſcens. Odorem habet vitæ æternæ; ſufficit ſolus efficere beatos.

CONSIDERAT: XXIV.

AMOR DEI, Amor Vniverſorum.

SExta conditio, *amare omnia, quæ ad eum pertinent; amicos omnes, domos, veſtes, imagines:* Non habet

terminum verus Amor DEI: *amat interna Dei, amat externa*: amat Deum, & quidquid eſt Dei: amat Deum in ſeipſo, amat in creaturis. Amat proximum, ut amicum Dei: Mundum, ut templum Dei: jucundas illas pompas cœli, ac terræ, ut varias veſtes, & ornamenta Dei: & omnes creaturas, ut ſpecula & effigies DEI.

O quàm magnus eſt DEVS! Magnitudo, quæ cõtinet omnia. Quidquid eſt, vel Deus, vel Dei eſt. Talem oportet eſſe noſtrum amorem, amorem univerſalem, amorem illimitatum. Ama DEVM, & opera Dei: & ſemper intra Deum, nunquam extra Deum. *Si intra Deum currimus*, ubicunque incedimus, *intra Deum amemus*, quidquid amamus (*S. Gregor.*)

Vis noſſe vitam Sanctorũ, exemplarium cœli in terra? Aſpiciunt,

quæ-

quæcunque eis occurrunt, non ut res terrenas, sed ut divinas, dicendo: Venio â Deo, revertor ad Deum, & sum in Deo. Beata vita, ac Divina, non avertere oculos à Deo, sed semper intueri Deum, in Esse primo, & in derivato â Deo.

CONSIDERAT: XXV.

AMOR DEI,
Amor laudis DEI.

SEptima conditio, *cupere laudes amati, nec posse pati aliquam ejus ignominiam.* Dulcissimus cibus Amoris est laudare. Amamus Deum? Laudamus Deum, manifestamus, & declaramus ejus perfectiones, & excellentias. In laudibus humanis vincit eloquentia: in laudibus divinis omnis eloquentia, omnis exaggeratio succumbit, & vincitur.

Laudate quantum potestis, adhuc supervalebit. Vſurpate omnia ſuperlativa mundi; *adhuc ſupervalebit.* Quid dicitis? Deus eſt potentiſſimus? *Adhuc ſupervalebit, ſuperpotentiſſimus, ſuperſapientiſſimus, ſuperſanctiſſimus. Confitemini Domino, quoniam bonus: quoniam in ſeculum miſericordia ejus.* Invitate omnes ad laudem Dei: homines, Angelos & Sanctos cœli, laudent Deum. Sed quâ ratione? *Quoniam bonus.* Bonus per eſſentiam, bonus per independentiam, bonus per continentiam univerſalem omnium creaturarum.

O Bonitas infinita, quis poterit te dignè laudare? *Laudet te pro me* accenſus chorus Seraphinorum: *Laudet te pro me* puriſſimum Cor ſanctiſſimæ Matris: *Laudet te pro me* Anima Divina dilectiſſimi Filij tui. Denique *laudet te pro me* ipſa Divinitas tua, ô æterna laus & infinita.

CON-

CONSIDERAT: XXVI.

Amor Dei,

Amor fons lacrimarum.

OCtava conditio, *flere cum amato ſæpe, vel, ſi abſens, ex dolore; vel, ſi præſens, ex lætitia.* Veni, dilecte Sponſe; veni vita animæ. O quam durum tormentum eſt, vivere procul à te? Fiant oculi mei vivi fontes lacrimarum: & plorent præ dolore, quia non video meum Amorem.

Revertere, dilecte mi, revertere. Ah revertere, mi Amor, noli diutius morari. Quia ſinè te, qui es lux mea, vivit anima in tenebris: Sinè te, qui es cibus meus, vivit anima in continua fame: Sinè te, vita mea non vivit, non: ſed vivens moritur. *Revertere, dilecte mi, revertere, & ſimilis eſto capreæ, hinnulóque cervorum.*

Revertere, amatum & amans Bonum meum: & eâ quidem velocitate, quâ capreæ currunt in montibus.

Veni Domine IESV; veni, Domine IESV, veni. Quando audiam dici à te dulce illud verbum, *Venio*? Tunc jubilabo, tunc plorabo, ſed lacrimis lætitiæ. Quia ſemper plorat Amor, *vel, ſi abſens, ex dolore; vel, ſi præſens, ex lætitia.* Sed præſentia brevis eſt: *brevis hora, brevis mora.* O ſi duraret! Non poſſet præ dulcedine contineri anima in corpore. *Veni, Domine IESV, veni.*

CONSIDERAT: XXVII.

AMOR DEI,

Amor deſiderium animæ.

NOna conditio, *ſemper languere, ſemper ardere ejus deſiderio*: Sentire

tire languorem Spiritus, & deliquium cordis, præ desiderio ardente rei amatæ. Rogatus S. Petrus, cur semper fleret, respondit; *Desiderio Domini.* Loquuntur oculi pro lingua. O beatum incendium Divini Amoris, qui accendit tantum desiderium! Dicat anima mea Dilecto meo IESV; Desidero te super omnia: desidero, quod est unum, & omnia: desidero quod est unum in omnibus.

Desiderent alij, quod volunt: ego aliud non desidero, quàm IESVM, qui est unum, & omnia; qui est unum in omnibus. O quàm multi sunt in mundo, toti in desiderio auri? Sed ego aliud aurum non desidero, quàm IESVM: Vnum, & omnia, & unum in omnibus. Idolum Voluptatis quàm multi adorant in mundo? illi in sacrificium offerunt omnia sua studia. Sed ego sacrifico, & offero totum desiderium me-

um uni tantùm IESV, qui eſt unum, & omnia, unum in omnibus, æquivalens omnibus.

O deſideratus cunctis gentibus! ô deſiderium hominum, deſiderium Angelorum, deſiderium Seraphinorum, deſiderium Sanctiſſimæ Matris ardentiſſimum, deſiderium Dei! Veni, & perime in corde meo omne aliud deſiderium, ut ardeat ſemper ſancto tui amore.

CONSIDERATIO XXVIII.

AMOR DEI,

Amor ſine quæſtu.

DEcima & ultima, *ſervire illi, nihil cogitando de præmio, aut mercede.* Amor non aſpicit præmium, quia ipſe Amor eſt præmium, neque aliud

aliud mendicat extra se. *Amat, quia amat, & aliud curat nihil.* Amat, quia amat, non ex timore: amat, quia amat, non ex aliqua spe. *Amo amorem, amo amare, & amari.* Neq; aliud volo, quàm purum amorem, sanctum amorem, divinum amorem, amorem sinè mercede. Quia ipse est sibi præmium, ipse finis, ipse merces, ipse omnia; & continet omne bonum, quia est Amor summi Boni.

O Amor sinè quæstu, qui totus ipse es quæstus! Amor, qui nihil habes proprium, & es totus proprius! Amor, qui non spectas teipsum, & amantem teipso facis beatum. Ah mi IESV unice, pure & summè amor animæ meæ! Totum est verum. Invenit se in te; inveniendo te, invenit se: amando te, amat se: & quãto puriùs desiderat te, tanto beatiorem te facit.

En, ô mundani, qui tantopere amatis vos ipſos, vel, ut meliùs dicam, deſideratis amare vos, ſed non amatis vos. Verus amor veſtri ipſorum eſt amor Dei. Amate DEVM, & amabitis vosipſos in Deo: Amate Deum, & eritis beati in Deo, felices in Deo, pleni infinito gaudio in Deo, & in ipſa æternitate DEI.

CONSIDERAT: XXIX.

AMOR DEI, Amor imperatus â DEO.

QVis auderet, ô Domine, aſpirare ad tuum amorem, ſi tu Bonitas infinita, non hoc juſſiſſes? Iubes, ut ego te amem, cum commi-natione duplicis mali maximi, culpæ & pœnæ. Quis hoc crederet? Faber, qui accendit ignem inferni, non

est alius, quàm Amor. *Flatus Domini*, Spiritus Dei, Amor Dei *succendit eum.* Isa. 30. 32. ipse dat vires huic flammæ, & excitat eam.

O incendium incendij! incendium suppliciorum, ortum ex amoris incendio! Accendit illum ignem, ut accendat corda nostra alio igne sui amoris. O amorosa inventio! Quid ampliùs potuit facere? Non sufficit velle, parùm est rogare, adjungit mandatum, complet præmio, finit supplicio. Et hic est illud, *Non plus ultrà.* Quia compellit omne cor, quantumvis durum, & obstinatum: credit enim, ac certò credit ignem ibi esse, & ignem quidem æternum;

Non ergo tantùm vis, Domine; sed etiam præcipis, obligas, compellis amare te. *Da, quod jubes.* Ego non possum id à meipso; da tu, quod potes. Ecce autem responsum; *Impossibilia non jubet Deus: aut dat, ut possis;*

possis, aut vt ores, vt possis. (*S. Aug.*) Iam intelligo, Domine. Vis, anima mea, amare? Ora, & ama. Quantum proficies in orando, tantum procedes in amando.

CONSIDERATIO XXX.

AMOR DEI,

Amor ſinè reſervatione.

A*Ma, & totus ama.* ait S. Chryſologus. Da tòtum illi, â quo totum accepiſti. Offer te in holocauſtum, noli quærere partem Dei. *Dividatur*, non Dei verbum eſt, ſed Diaboli. Ita decet, anima mea. Deus totus eſt meus: & ego volo eſſe totus ipſius. Deus totum ſe mihi donat, nihil reſervando pro ſe: & ego totum ei donare me debeo, nihil reſervando pro me. *Amor totus, & totalis.*

talis. Tota anima cum omnibus facultatibus ſuis, totus intellectus, tota memoria, tota voluntas, totum corpus, omnes ſenſus, totum cor Deo: quidquid humanum eſt transformandum in divinum. *Amor unus, & indiviſus*: Sinè conjunctione alterius amoris, qui non ſit abſorptus amore Divino.

Flumen intrans in mare, abſorbetur in mari, & non manet ampliùs flumen, ſed videtur eſſe mare. Eundem in modum amor creaturarum, intrans in Deum, quia amat propter Deum, non manet amor creaturarum, ſed transformatur in divinum.

Amor purus & totalis. Actui puro convenit amor purus. Actus purus totum habet intra ſe, nihil foris expectat: & amor purus ſatiatur ſeipſo, non admittit alium amorem. Actus purus habet totum in actu: *poſſe eſt eſſe*, Et amor purus non expectat

quan-

quando possit amare; actu semper amat, quantum potest, ac debet amare. Concludo. Volo amare Deum meum tam puro amore, ac si aliud nihil esset, quàm Deus, & Ego: Deus, ut ametur; Ego, ut amem.

CONSIDERAT: XXXI.

Amor Dei, Amor Vita Animæ.

Vera vita tres perfectiones requirit: *Esse, posse, & operari.* Esse accipit ab anima, posse â facultatibus, operari ab actione. Idipsum cernere est in animæ Vita supernaturali, quam accipit à sacro Amore. Esse supernaturale, ac divinum est â Gratia, Potentia supernaturalis, â Caritate, Operatio actualis ab Amore Divino. Hæc est Vita Divina Animæ;

nimæ; naturali multò perfectior. Pluris igitur æstimanda, & magis exercenda: debetque hæc esse norma illius. Operetur Intellectus, sed illustratus â sacra Fide: Imperet voluntas, sed à sancto Amore directa. Sic vivet vita humana non sinè divina, sed simul cum divina.

Exemplo sit Christus Dominus noster. Omnes ejus actiones non erant humanæ tantùm, sed humanæ simul ac divinæ; Theandricæ, ut vocant Theologi. Quia eadem operatio oriebatur ab Anima, & à Persona, ac Natura divina, quæ erant in Christo. Neque deest ad hoc concursus divinus: quia sicuti positâ formá, & potentiâ naturali, Deus habet præparatum concursum naturalem ad cooperandum: ita ubi adest Gratia, & supernaturales potentiæ, ut Caritas, & aliæ Virtutes, Deus paratum habet supernaturalem con-

cur-

cursum, ad cooperandum cum illis.

Ergo defectus in nobis est, quòd otiemur in vita perfectiore: Ideo caremus tantis meritorum thesauris, quos adipisceremur usu Vitæ illius. Vivamus ergo veram vitam, vitam divinam sancti Amoris: simusque perfectè vivi non tantùm in habitu, sed etiam in actu.

CONSIDERAT: XXXII.

AMOR DEI,

Amor Vita DEI.

AMor Dei non est solùm vita animæ in Deo, sed etiam Vita ipsius Dei, *ex affectu*. Quia amando Deum, cupio Deo suum Esse: & si hæc voluntas foret efficax, daret reipsa Deo Esse. Hinc inter omnes affectus, ut

S. Bernardus docet, ſolus amor poteſt aliquo modo reddere Deo æquivalens. Vnde ſi Deus, amando me, donat mihi ſeipſum; & ego, amando Deum, dono Deo ſeipſum. Sed ipſius donum in effectu eſt, noſtrum ſolùm in affectu.

Hinc, ſicut Amor Dei eſt maximum donum, maximum bonum, maxima gloria, quæ Deo poteſt exhiberi: quia in affectu datùr DEVS; datur tantum, quantum eſt Deus: ita ex oppoſito Odium Dei, quod includitur in peccato, & offenſa Dei, eſt maximum malum, maxima injuria, maximum damnum, quod Deo poteſt inferri! Quia peccatum in affectu non eſt aliud, quâm peremptio, mors, & annihilatio Dei: tollit enim rationem Vltimi Finis, quæ eſt propria Deo, & conſtituit eam in creaturis.

Quantùm ergo Deum amabis, tantùm

tùm oderis peccatum, & offenſam Dei. Odium, & Amor, regnent ſemper in corde tuo: Odium peccati, & Amor amoris Dei: quod eſt amare Vitam Dei, & odiſſe mortem Dei. Vbi etiam id notes, quemadmodum bono Dei conjunctum eſt noſtrum; quia ſi quæras, & ames vitam Dei, habebis, & amabis etiam propriam vitam animæ tuæ; ita etiam, cùm peccatum ſit quaſi mors Dei, cum illo conjunctam eſſe offenſam, & veram mortem animæ tuæ.

CONSIDERAT: XXXIII.

AMOR DEI,

Deſiderium Dei.

EA vis eſt Amoris, ut elevet hominem ad veram amicitiam Dei. Ad perfectam amicitiam requiritur per-

perfecta unio, non intentionalis tantùm per intellectum, & voluntatem, sed etiam realis per præsentiam, quâ gaudet amicus amico præsente. Quia amicitia est maxima conjunctio, quæ potest esse inter amantes: Non sufficit igitur unio voluntatum, sed requiritur alia, personarum præsentium.

Vnde Christianus in hac vita, ut sit verus amicus DEI, debet habere alteram unionem in exercitio, alteram in desiderio: debet exercere se in mentali præsentia Dei, sed desiderare realem. Vna est medium veniendi ad alteram, & scala ad alteram. Si habueris Deum præsentem per Fidem, habebis etiam præsentem per Gloriam. O Sancta & Divina amicitia inter Deum, & hominem, quæ incipit in Gratia, completur in Gloria!

Hìc parumper examina teipsum, & con-

& consídera, quomodo colas hanc amicitiam Dei: qualem præsentiam exerceas totâ die, Dei, an mundi? cum quo arctiùs conjungaris, cum Christo, an cum hominibus? Et si habeas præsentiam Dei mentalem, quomodo sis affectus erga realem? quomodo eam desideres, quanto affectu, quàm vehementi? possísne dicere cum Apostolo, *Desiderium habens dissolvi, & esse cum Christo?* Si potes, gratias age Largitori donorum; quia hoc est donum ipsius: Si non potes, neq; hoc experiris in te ipso, postula, quia hoc est magnum donum, & verum signum perfectæ amicitiæ.

CON-

CONSIDERAT: XXXIV.

Amor Dei,

Adoptio filiorum.

PRoprius, & præcipuus effectus Amoris Divini est, facere filios Dei adoptivos: quod fit 1. per infusionem gratiæ: quia *Caritas Dei diffusa est in cordibus nostris.* 2. per communicationem Naturæ divinæ; quia per Gratiam efficimur *divinæ consortes Naturæ.* 3. per dationem Spiritus Sancti, *qui datus est nobis* per Gratiam, 4. per inhabitationem SS. Trinitatis. *Et mansionem apud eum faciemus.* 5. per adeptionem gloriæ: per quam adoptio divina acquirit ultimam suã perfectionem.

Hæc filiatio Dei est summa dignitas Christiani: quia non est adoptio solùm & filiatio externa existimata, ut

ut apud homines; ſed realis, & interna, cum infuſione Gratiæ, & communicatione Naturæ divinæ. Vnde verbum divinum, Chriſtus & homo juſtus, conveniunt in communicatione ejuſdem Naturæ, quamvis modo diverſo. Verbum accipit eam per generationem, Chriſtus per unionem ſubſtantialem, anima juſti per unionem accidentalem Gratiæ.

Si ergo mediante amore, ſumus veri filij Dei, ſequitur quod ait Apoſtolus, *Imitatores Dei eſtote, ſicut & filij cariſſimi.* Debemus oſtendere nos filios, per imitationem Patris noſtri Dei Et in quo? *Ambulate in dilectione*: vivite in exercitatione ſancti Amoris. Quia, ut Philoſophi dicunt, eadem eſt cauſa producens, & conſervans. Si amor eſt cauſa dignitatis hujus in anima, idem conſervabit eam, & ad ultimam perfectionem perducet.

CON-

CONSIDERAT: XXXV.

AMOR DEI,

Vitale deliquium.

O Dulce, & optabile deliquium, quod non ſignum es mortis, ſed vitæ: non es mortale deliquium, ſed vitale: nō es defectioNaturæ, ſed acceſſio & redundatio Gratiæ! *Concupiſcit, & deficit anima mea in atria Domini.* Creſcit deſiderium cœli, deficit affectus erga terram.

Nec tamen ſum contentus deliquio amoris: cupio etiam deliquiū doloris, in pœnitentia, & contritione peccatorum meorum. O utinam te nunquam offendiſſem! Amor, tui boni Deus meus, exhilarat, dolor de malo tuo contriſtat.

Neque iſta deliquia mihi ſunt ſatis. Vellem tota vita mea eſſet in de-

liquio: in deliquio mundi, deliquio carnis, deliquio voluptatum, deliquio ſenſuum, deliquio honoris, famæ, deſiderij creaturarum omnium; ut ſolum ſummum Bonum, ſolum increatum Bonum, ſolum infinitum Bonum, cum continuo amoris augmẽto, regnaret in meo corde. Quidquid pulchri & boni reperio in mundo, fallax eſt, obnoxium eſt defectioni atque deliquio. Ergo ſurſum corda. Tantùm æterna gaudia ſunt veri cibi, qui poſſint ſatiare animam meam.

CONSIDERAT: XXXVI.

AMOR DEI,

Amor aut pati, aut mori.

F*Vlcite me floribus, ſtipate me malis; quia amore langueo.* (*Cant.* 2.) Si mihi negatur Mori, concedatur

Pati- Dum non morior, fulcite me floribus: recreate me, corroborate me floribus dolorum. Fulcite me floribus, fulcite me doloribus, ſtipate me malis. Circumdate me fructibus Crucis, diverſorum cruciatuum.

Aut pati, aut mori. Amor non aliud deſiderat, quàm videre rem amatam. Sed ſi hoc non detur, ſupplet patiendo. Aut pati, aut mori. Donec videt in Cruce dilectum ſuum, ſummum Bonum, non poteſt aliud in hac vita deſiderare, quám Crucem.

Aut pati, aut mori. Dulce pati, quia eſt via ad mortem: dulcis dolor, quia eſt refrigerium amoris. Aut pati, aut mori. Aut pati, quod eſt mors longa: aut mori, quod eſt paſsio brevis.

CONSIDERA: XXXVII.

AMOR DEI,

Amor crucifixus.

SAlvator, & Magiſter noſter, ante ſuum diſceſſum, voluit præſcribere lectionem Caritatis divinæ: & elegit pro Cathedra Crucem, pro charta ſuam Carnem, pro atramento Sanguinem, pro calamo Clavos: & ſcripſit tãtùm duo hæc verba, *Amor crucifixus*. Vis amare? Debes pati: quia non eſt amor ſinè dolore. Et ſi dolor eſt *ſolutio continui*, hic eſt ipſiſſimus effectus amoris, ſolvere & ſeparare amorem noſtrum concretum, & quaſi continuatum cum bono proprio. Hæc ſeparatio dolet; hæc ſola eſt, quæ abſterret, quo minùs aggrediaris negotium amoris divini ſicut oportet.

Interroget ergo ſe quilibet, ubinam ſit, an ſit in Cruce, an crucifigat ſua deſideria, ſuas cupiditates, ſuos affectus. Si penitus extinguit, & abijcit venenum amoris DEI, qui eſt amor proprius, eſt bonum ſignum: radius divini amoris, flamma divinæ Caritatis incipit operari in corde ſuo.

Conſideremus diſcipulum eruditum in hac Schola divini amoris, S. Paulum. Volebat mundo notum facere, quòd non haberet alium amorem, quàm Chriſti, nec viveret aliâ vitâ, quàm Domini IESV. Hujus rei fidem facturus aiebat: *Chriſto confixus ſum Cruci: vivo ego, jam non ego; vivit verò in me Chriſtus.* (*Gal.2.*) Vivo in Chriſto, & Chriſtus in me: ecce ſignum hujus; *Confixus ſum Cruci.* O crux amoris! Verum eſt ergo, quòd non ſit amor ſinè cruce, non ſit amor ſinè dolore.

CONSIDERATIO XXXVIII.

AMOR DEI, Necessarius ad salutem.

TAm necessarius est Amor Dei ad Salutem, ut sit summæ necessitatis, in qua DEVS ipse dispensare non potest: Vnde sicut DEVS facere non potest, ut sit homo sinè anima rationali; ita etiam facere non potest, ut amicus Dei, filius Dei (in quo consistit nostra salus) sit absque amore Dei, sit absque caritate. Quare, ô anima mea, salvari sinè caritate, casus est indispensabilis, res est impossibilis, est mera imaginatio & chimæra. Quia in Amore Dei, & in sua sancta Gratia consistit essentia nostræ salutis.

Vides, quanta sit excellentia caritatis divinæ, ut in ipsa, & solùm in

ipſa DEVS collocarit omne Bonum nostrum, totam ſalvationem, totam beatitudinem noſtram. Vis ſalvari? ama. Vis eſſe amicus Dei? ama. Deſideras eſſe filius Altiſſimi? ama. Speras gloriam æternam in cœlo? ama.

O ſi aliud non cogitaremus, quàm amare! O ſi hoc eſſet præcipuum noſtrum negotium! O ſi ſenſus clauſi forent ad alia omnia, & ſola voluntas expedita, ac prompta ad amandum! O ſi anima poſſet aſſumere alas Seraphinorum, ut ſemper volet, ametque! O qualis vita hæc foret! quàm beata, quàm felix, quàm divina! Det hoc ille, qui poteſt, propter gloriam ſuam, & ſui ſancti Amoris.

CONSIDERAT: XXXIX.

AMOR DEI,

Amor purus.

AMat anima gloriam Dei, non ſolùm *vt bonum ſibi*, ſed etiam *vt bonum Dei.* Gaudet beatus in cœlo gloriâ propriâ, ſed in quantum eſt gloria Dei. Et quanto plus gaudet eâ, tanquam gloriâ Dei, tanto plus delectatùr eâ, tanquam propriâ. *Quia non ſinè præmio diligitur, qui ſinè præmij intuitu eſt diligendus.* ait S. Bernardus. Non debemus amare Deum ſpe præmij: ſed quanto magis amatur DEVS; & non pro præmio, tanto magis creſcit præmium.

O Amor pure! ô Amor ſolitarie! Quanto magis es ſolus, tanto magis aſſociaris: quantò magis te ſpolias gloriâ, tanto magis eâ veſtiris: & quanto magis perdis teipſum in Deo, tanto

tanto magis ibi te reperis. Et hæc est ratio, quare amans, quo magis exit â seipso, eo magis ingreditur in Deum: & quo plus dat, eo plus recipit. Nam DEVS illi se magis communicat, qui puriùs, & sine quæstu, se ipsi conjungit.

Ergo DEVS ad amorem purum invitat; vult amari, sicut ipse nos amat. Amat sinè usura, non suo cõmodo, sed nostro. Debet anima similiter amare Deum propter Deum, & non propter id, quod sperat â Deo: amare Deum pro Deo, non pro donis Dei. Id exigit ratio, ut is, qui est summum bonum, sit ultimus finis amandi: ut amemus propter amorem, amemus ut amemus, & non ob alium finem amoris: hoc solo contenti simus, hoc sit loco omnis mercedis. Ego vilissima creatura, amo servire Deo meo sinè præmio.

ONC-

CONSIDERATIO XL.

AMOR DEI,

Amor perfectiſsimus.

PErfectio actus deſumitur ab objecto. Cùm ergo DEVS ſit perfectiſſimus, etiam ſummâ perfectione amandus eſt. Sed quid dicam, DEVS meus; Ergône excludor ego â tui amore? Ah Domine, noli aſpicere amorem, quo te amo, ſed quo deſidero te amare ſummè omni perfectione, quâ poſſum.

Omnem actum amoris, quem elicio, cupio fieri 1. omni contentione, quâ poſſit; ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente, ex tota fortitudine, & ex omnibus viribus. 2. cum omni extenſione: quia deſidero eum continuare, non ſolùm per annos, ſed etiam per ſecula, in æternum.

num. 3. Cum infinita repetitione; quot passus facio, quot verba profero, quoties spiro & respiro, pro totidem actibus amoris id offero. 4. In sancta unione amoris ardentissimi summorum è Seraphinis in cœlo; amoris, quo magna Dei Mater amat; amoris, quo Vnigenitus tuus te amat.

5. Denique desidero, amore amoris hujus profundere mille vitas, sustinere omnia Martyria, quæ per eundem amorem sustinuerunt, sustinent, ac sustinebunt omnes Sancti tui. Hoc est meum desiderium, hoc specto, cùm amo. Iterum peto suppliciter, ô unicum Bonum meum, ne velis attendere donum, sed donantis affectum. Amo te, DEVS meus: sed plus amare desidero, & modo perfectissimo.

CONSIDERATIO XLI.

AMOR DEI, Amicitia cum DEO.

AMicitia duorum conſiſtit in tribus. 1. in mutuo amore, ut amet uterque, & reamet. 2. in mutua benevolentia; ut uterque gaudeat bonis, doleat malis alterius. 3. in mutua communicatione bonorum, non externorum tantùm, ſed etiam internorum, ſecretorum cordis, cogitationum, & affectuum. Hæ tres conditiones inveniuntur inter Deum & animam. Vera igitur eſt inter eos amicitia, & ſupernaturalis; quia eſt cum DEO, ut Autore Gratiæ, & objecto Fidei in hac vita, & ut cum objecto Viſionis, ac fruitionis in altera. Ergo Deus eſt meus amicus. O bonum inæſtimabile! ô ſortem feliciſſimam! Si

Si pro magno thesauro habetur, invenisse verum amicum, juxta illud, *Qui invenit amicum, invenit thesaurum. (Eccl. 6.)* quid erit habere Deũ pro amico? Ah evigila, anima mea, & perpende hanc veritatem. DEVS est tuus amicus: ergo DEVS te amat. DEVS est tuus amicus: ergo procurat tuum bonum, & removet mala. DEVS est tuus amicus: ergo divitiæ Dei tuæ sunt. Verum est, verum est, Gratias Largitori pro tanta gratiá.

Amicus debet esse tantùm unus, *unus ex millibus.* Missum facio protinus omnem alium amicum, renuncio omnibus. Valete amici mundi. Amicus meus solus DEVS. IESVM solum volo pro amico, amicum amantissimum, amicum potentissimum, amicum fidelissimum.

CONSIDERATIO XLII.

AMOR DEI,

Amor Nectar cœleſte.

AD ſuaviſsimum nectar divini amoris invitat nos Chriſtus dicendo: *Bibite, & inebriamini cariſſimi.* (*Cant.* 5.) O feliciſsima invitatio! Intelligo, Domine, tuum deſiderium: non ſolùm vis, ut te amem, ſed cum omni perfectione, & amore. Vis, ut meus amor ſit ardens, ac fervens. Vis, ut anima mea non tantùm ſit plena, ſed ebria ſancto amore; non alienata â mente, ſed â terra ad cœlum, â ſeipſa ad te.

O anima mea, quando venies ad hunc ſtatum? quando eris extra mundum, extra terram, extra proprium corpùs, tota fixa, & concentrata in DEO? Ebrius videt, & non videt,

videt: gustat, & non gustat: loquitur, & non loquitur: quia non est apud se, sed extra se. Sic anima, ebria divino amore, non videt, non gustat, non loquitur, nisi quando videt, quod est DEUS: Sola Divinitas movet eam ad agendum.

Et oculus videt lumen, & alia omnia per lumen: sic anima DEUM solum amat, & alia propter DEUM.

CONSIDERATIO XLIII.

AMOR DEI,

Filiatio Dei.

O Mira vis amoris divini! ama Deum, & eris filius Dei: quia Amor trahit Gratiam, Gratia trahit Naturam divinam, in qua fundatur filiatio Dei: & esse filium alicujus, aliud non est, quàm communicare

cum eo in ſua natura. O dignitas infinita divini amoris! facit te filium Dei, ac proinde etiam hæredem omnium bonorum ſuorum.

Si in mundo eſſet hæc poteſtas, & conceſsio, ut amando aliquem Regem, quis effici poſſet ejus filius, quis eum non velit amare? Hæc poteſtas, quæ in amore humano non eſt, in divino eſt. *Dedit eis poteſtatem filios Dei fieri.* (*Ioan.* 1.) fieri inquam, Deum amando: & quanto plus creſcit amor, tanto magis creſcit & filiatio, & cum ea hæreditas majorum bonorum.

O nobiliſsimos titulos hominis Chriſtiani, Amantis, Filij, Heredis! pro quibus utique ſpernere debet omnes alios titulos, quantumvis honoratos, ac ſpecioſos in mundo.

CONSIDERAT: XLIV.

AMOR DEI,

Fraternitas Chriſti.

HEredes Dei, coheredes autem Chriſti. (*Rom.* 8.) quia fratres Chriſti ſumus, filij ejuſdem Dei Patris. Sed Chriſtus eſt filius primogenitus, nos ſecundò geniti: Chriſtus eſt filius per naturam, nos per adoptionem: Chriſtus eſt filius per unionem cum Deo, nos per unionem cū Chriſto. Quia dum unimur Chriſto per Caritatem, ut palmites cum vite, participamus eundem ſpiritum Chriſti, qui eſt Divinitas. Hæc enim, tanquam forma univerſalis, & aſsiſtens animat, & regit omnes filios Dei, naturalem & adoptivos, Chriſtum & nos.

Hinc meritò, dicebat Apoſtolus;

Vos

Vos estis Christi, Christus autem Dei. (1. *Cor*, 3.) Vos estis opus Christi, quia filij per Christum; & Christus secundùm humanitatem est opus Dei, ut S. Thomas docet, & filius immediatè per Deum. Igitur anima mea, debes amare Deum & Christum: Deum, ut principium sine principio; Christum, ut principium de principio: Deum, ut Patrem solùm; Christum, ut fratrem, & Patrem.

O DEVS meus, ego filius tuus, Vellem amare te, quantum debeo, cùm sim filius tuus. O Domine IESV, ego frater tuus, per te venio ad Patrem. Vellem sequi te, ut viam; credere, ut veritatem; amare, ut vitam.

CON-

CONSIDERATIO XLV.

AMOR DEI, Languor Animæ.

QVando anima accenſa ardenti deſiderio videndi Deum, eſt quodammodo impatiens, ulterioris moræ inter creaturas, conſumptis ſpiritibus, & enervatis viribus corporis per vim amoris, deficit ad negotia mundi, ac ſentit in ſeipſa deliquium amoris; dulcem quendam languorem, qualem ſentiebat anima illa, cùm diceret, *Amore langueo*, deficio præ amore.

Amore langueo, quia flagro amore, & cauſa languoris eſt ardor. Quia ardeo & comburor deſiderio videndi Deum, non poſſum diutius vivere in terra: ſentio pœnam in vita, quia deſidero mori. O deſiderium divinum,

num, deijce vires corporis, robora & erige vires animæ!

Quid cogitas anima mea? Novisti hanc vocem? Ecce ſignum perfecti amoris, languere & mori: deficere mundo, terræ, creaturis; & deſiderare, ſuſpirare, anhelare cœlum ac Deum. O beatum languere! ô dulce mori! Amor languens, Amor ardens!

CONSIDERAT: XLVI.

AMOR DEI,

Amor excedens.

VOx amantis, & ardenter amantis eſt, *amore langueo.* Sed ſuperat iſta, *amore morior.* O violentia amoris, qui non tantùm feris, ſed etiam occidis!

Audi Chriſtum, quid dicat. Et quid

quid dicit? Vide illum in Cruce: Sile, & auſculta. O verbum amoris, quod omnem adamantem confringat! *Morior.* Et quis neci dat vitam? Et quomodo moreris, Bonum meum? quis te occidit? Amor: *amore morior.*

Iam intelligo te mori ſed dic mihi, pro quo? Expecta, Domine, plus non volo; timeo ne reſpondeas mihi, quòd animam, & cor mihi ſimul trausfigat. Quare moreris, ô mi Amor? Ego ipſe dicam: moreris amore Patris tui æterni. Verè: atque hoc decebat obedientem Filium Dei Patris. Acquieſco, ſatisfactum eſt mihi, quòd ſciam, pro quo moriaris. Moritur Deus pro Deo; ſed hoc, quod timeo audire, & quod cùm cogito, extra me fio, eſt, quòd *Chriſtus moriatur pro me.* Verùm eſt, reſpondet IESVS, ego morior pro te, & pro tua ſalute, ut te mecum

in

in gloriam Patris mei perducam. Quis est, qui moritur? & pro quo moritur? quis pro quo? DEVS pro me. Quis es tu, DEVS meus? & quis sum ego?

Liber II.

CONSIDERATIO I.

Amor Dei,

Amor ex toto.

IVbes, Domine, ut amem te, & quidem ex toto. Idipſum ego cupio, ac deſidero, amare te totus, totis viribus corporis, & animæ. Amo Deum meum ex toto: & hoc tripliciter. Primò, ut *nihil velim contra Deum*, non committendo contra eum unquam peccatum mortale: Secundò, *nihil præter Deum*, ne etiam deliberatè peccatum veniale: Tertiò, *omnia propter Deum*, referendo quidquid cogito, quidquid

quid loquor, quidquid ago, ad gloriam Dei.

O Scala ſancti Amoris! Beatus, qui per eam aſcendit in cœlum, fugiendo primùm omne peccatum grave, deinde etiam leve, ac denique conſecrando ſe, & ſua, ſervitio & amori divino!

O mi Deus, hoc eſt meum deſiderium, ex toto ſemper odiſſe, quæ tu odiſti; & amare, quæ tu amas. Tibi vivat anima mea, DEUS meus: tibi vivat manus mea in operando, pes meus in ambulando, lingua mea in loquendo; tibi vivat cor meum longè ab omni amore profano, & plenum ſolo divino. O cor beatum, quod ſanctificat ſanctus Amor, purificat purus amor, deificat amor divinus!

CONSIDERATIO II.

Amor Dei,

Amor motus cordis noſtri.

MAteriale cor noſtrum docet, quale debeat eſſe ſpirituale in amando Deo. Illud nunquam ceſſat à ſuo motu; & voluntas noſtra nunquam ceſſare debet ab amore Dei, Illud eſt principium omnium motionum corporis viventís, & Amor divinus debet initium dare omnibus actionibus animæ, Illud movetur ſemper duobus motibus, expulſivo ejus quod noceat, & attractivo ejus quod juvet: Sic voluntas noſtra debet amore complecti utilia, & odio ſancto averſari nociva.

O Iesv, cordis mei, fac ut iſtud cor meum ſit erga te, ſicut eſſe debet: vivat ſemper in amore, opere-

tur

tur in amore, & fugiat omnem alium amorem, qui ſanctus non ſit.

O Cor meum, vide quis tuus ſit finis, ad quem creatum es: Ad amorem, ad amorem perfectum, ad amorem qui ſit continuus, & univerſalis: amorem ſolitarium, ita ut non divertat in te alius amor, præter divinum. Hoc eſt ergo deſiderium meum: hoc eſt propoſitũ, amare Deum ac Dominum meum, ſemper, ſolum, & in omnibus rebus.

CONSIDERATIO III.

AMOR DEI, Amor Donum DEI.

DOnum donorum, donum ſuper omne donum, eſt donum divini Amoris. Et ſi Amor *eſt impreſſio amati in amantem*, ut S. Thomas ait, talis

talis eſt amor Dei, eſt donum impreſſum â Deo amato in animam amantem: donum, quod ſecum trahit donantem. Non ſeparatur amor â Deo, nec Deus ab amore, nec ab anima, quæ unitur cum Deo. *Qui manet in caritate, in Deo manet, & Deus in eo.* (1. *Io.* 4.) O amor divinus, amor efficaciſſimus!

Non ſic amor mundi, amor ſterilis, amor inefficax: non trahit ſecum rem amatam. Igitur, anima mea, *ad hec labora, ut videas.* Hic debet eſſe tuus finis, laborare pro fine non terreno, ſed cœleſti, ut videas, & gaudeas prœmio divini amoris in cœlo.

Ad hec labora, ut ames: & hic debet eſſe tuus finis in hac vita, fatigari & laborare pro amore, ut potiaris dono divini amoris. *Vnam perij à Domino*, unam rem ſolam, donum ſancti Amoris; finem cogitationum

mearum, finem desideriorum meorum, finem vitæ & mortis, ut amore vivam & moriar.

CONSIDERATIO IV.

AMOR DEI,

Amor sine mensura

O Infinitum amorem Dei mei! Non satis habuit condonare culpas, remittere pœnas; sed insuper voluit nos donare Gratiâ suâ, facere suos veros amicos, filios, & heredes. Neque hîc finem habuit Amor divinus: ut satisfieret justitiæ sui Patris, suscepit in se supplicia, quæ nos debuimus: suscepit mortem, ut nos vitâ donaret.

O Amor infinitus, amor sinè fine, amor sinè mensura! Deus amat hominem, & fit homo, ut moriatur pro homi-

homine. Et hic eſt finis amoris Dei, mors. *In finem dilexit*, in mortem dilexit. O amor, qui nunquam dicit, ſufficit! Quando quieſcit amor? quando moritur. O mors finis amoris! Amat, & amat ad mortem, amat uſque ad mortem.

O Deus animæ meæ, hunc amorem deſidero, hunc concupiſco: amorem uſque ad mortem, conſecrare amorem ſanguine, morte obſignare amorem. Hic eſt amor ſinè fine, amor cum fine mortis. Veni, veni, Mors beata, mors felix; da finem & perfectionem amori. Hoc ſancto amore, amore uſque ad mortem reſpondebo amori Dei, qui in finem dilexit nos, cum fine mortis.

CONSIDERATIO V.

AMOR DEI,

Balſamum divinum.

EA conditio eſt Balſami materialis, ut corpora à corruptione præſervet: quanto magis Balſamum ſpirituale ſancti Amoris divini vim habebit, præſervandi animas á corruptione peccati? Imò anima, delibuta hoc Balſamo divino, non tantùm non peccat; ſed neque peccare poteſt, ut ait S Ioa. 1. ep. 3. Quia dum voluntas Deum amat, non poteſt eum odiſſe peccando.

O potentia divini amoris, quomodo conſervas regnum animæ in perfecta pace, & quiete: quomodo Regem ejus tueris in pacifica poſſeſſione? quàm potenter eum defendis ab omnibus ſuis inimicis! Ecce

viam

viam ſecuriſſimam ad immunitatem â peccatis: ecce medium efficaciſſimum, quo fias impeccabilis. Ama Deum ardenter & frequenter: *exerce teipſum ad pietatem.*

Præcipuum tuum exercitium ſit amare, vivere amando, continuare amorem, perſeverare in actuali unione cum Deo, & non ceſſare *voluntate annuente, ſed ſolâ neceſſitate cogente*, ut Sancti nos docent. Hoc eſt, ſi quando ceſſes ab actu amoris, non ſponte id fiat, ſed ex neceſſitate, quia neceſſariæ occupationes te impediunt. Et tunc, ijs peractis, mox redi ad ſanctum amorem: Sicut magnus lapis in alto ſuſpenſus, vinculo ſoluto, confeſtim ruit, ac ſuo centro conjungitur.

CONSIDERATIO VI.

AMOR DEI,
Pondus cordis.

E*St pondus deprimens, & est pondus elevans*: ait Albertus. Peccatum est pondus, quod deprimit; amor est pondus, quod elevat. *Amor meus, pondus meum: illo feror, quocunque feror.* inquit S. Augustinus. Sicut natura lapidi dat gravitatem, & cum ea motum ad centrum, & quietem in centro: sic Deus dat animæ caritatem, & cum ea desiderium Dei, & quietem in Deo.

Ergo *duobus praeceptis, amoris Dei, & proximi, quasi duabus alis, ad Deum anima volat: & ad Deum ascendit volando, quia ascendit amando.* O dulce pondus divini amoris, quod tollit omne aliud pondus! quia omnia facilia

cilia ſunt amanti : *& verus amor nomen difficultatis erubeſcit.* Tantum abeſt, ut amans difficile putet id, quod placet amato, ut etiam nomen id erubeſcat.

Sed eſt animadvertendum, ne amori divino terrenus amor ſe miſceat; quia tunc, anima *quaſi viſcum habens in pennis, volare non poteſt.* pennas inviſcatas, & impeditas habet, non promptas ad volatum. Heu nimis verum eſt, peccatis venialibus, ut non deplumetur anima, tamen inviſcari, & impediri pennas ejus, ut liberè volare non poſsit. Expeditiſsima, & velociſsima eſt aquila, ſed impeditur tenui filo. Liberi ergo ab omni pondere peccati, volemus pondere, & alis ſancti Amoris.

CONSIDERATIO VII.

AMOR DEI,

Amor halitus animæ.

DEus quondam dixit S. Gertrudi, *Velim amorem mei ita in te conserves, vt homo retinet halitum, & spiritum suum, sine quo nequit vivere.* Eſt enim amor Dei halitus divinus, qui animam in vita conſervat. O dulcis halitus! ô ſpiritus cœleſtis! qui ſuſtentas animam in vitam æternam, ſervando immunem â peccato!

Hæc doctrina, Domine, planè digna eſt tuo amore. Sed *corpus, quod corrumpitur, aggravat animam*, eſtq; difficilis noſtræ debilitati. Age quod potes, reliquum Gratiâ meâ ſupplebo. Ita eſt, Amor dulciſsime. In iſto confido, fietque ut poſsim per Gratiam, quod non poſſum per Naturam.

turam. Conserva mihi cœlestem spiritum tui amoris: fac ut priùs deficiat me vita corporis, quàm animæ; priùs caream halitu corporali, quàm animæ respiratione. Quidvis aliud libentiùs patiar, quàm ut refrigeretur, & intepescat in me Caritas tua. Illumina me semper novo lumine, accende me novâ flammâ ignis divini.

Et si quando propriâ malitiâ victus murmuravero, existimando me nimium pati in tuo divino servitio, ne irascaris mihi, pro innata pietate tua, sed mox mihi succurre protectione cœlesti: & pro castigatione condigna, visita me sanctâ consolatione tuâ, non meis quidem meritis convenienti, sed Misericordiæ tuæ.

CONSIDERATIO VIII.

AMOR DEI,

Transformans affectum.

CHristus docuit S. Brigittam modum amandi Deum: *Præpone* inquit, *voluntatem meam voluntati tuæ, & tunc cor tuum erit in corde meo, & inflammabitur caritate mea.* (*1. Revel. 1.*) Ecce modum amandi Deum, anteponendo voluntatem ejus nostræ semper, & in omnibus rebus. Ita unitur cor nostrum cordi Dei, & inflammatur sancto ac dulci ejus amore. Doctrina cœlestis ac divina, doctrina uniens corda, transformans affectus, implens animam nostram perenni gaudio, & exultatione.

Ideo Dominus ibidem subjunxit; *Requiesces in brachio Deitatis meæ, ubi nulla voluptas carnis, sed gaudium, & dele-*

delectatio spiritus, Sed quantum est hoc gaudium? *Est*, inquit, *anima plena gaudio interiùs, & exteriùs: nec aliud cogitat, vel cupit, nisi gaudium, quod habet.* Est gaudium plenum, & superabundans: nec potest anima aliud cogitare, quàm jubilare in gaudio, quod habet. Et quamdiu durabit? *Oleum viduæ non defecit, usque quo Dominus dedit pluviam super terram: sic oleum gaudij, & exultationis tibi non deficiet, usque in sempiternum.*

Audiamus conclusionem Christi; *Dilige ergo me solum, & omnia habebis, quæ voles, & abundabis.* Cura te totam impendere meo amori, & ut sit amor hic solus, sine conjunctione alterius amoris: & habebis citò, quod voles, & abundabis omnibus bonis Gratiæ & Gloriæ.

CONSIDERATIO IX.

AMOR DEI,
Amor imitatio Dei.

QVædam ſunt admiranda, quædam imitanda in Deo. Admirandum eſt, quòd ſit A ſeipſo, ſit Primum Principium, & Vltimus Finis, ac ſimilia. Imitandæ ſunt Virtutes. Quia ſecundùm Philoſophũ, Perfectio eſt ſecundùm naturam perfectibilis, & non debet tranſcendere limites illius. Anima eſt naturá ſuâ intellectiva, affectiva, operativa: in his ergo perfici debet, imitando Deum in cognoſcendo, amando, & operando propter ſummum Bonum: ſicuti Deus ipſe cognoſcit, amat, & agit.

Hic erat ſenſus Apoſtoli, quando exhortabatur ad imitandum Deum in-

in Caritate. *Ephes. 5. Imitatores Dei estote, sicut filij carissimi, & ambulate in dilectione.* Quia caritatis est amare Deum, & imperare ceteris facultatibus, ut agant idipsum. Ideo in justo aliud exercitium esse non debet, quàm motus amoris; quod est amare, & agere ex amore.

Quia Caritas, tanquam Regina, movet omnes facultates, & virtutes, ad suum proprium finem summi Boni. Movet oculos ad videndum, sed propter finem amoris: movet manus ad operandum, sed propter finem summæ Bonitatis: movet intellectum ad cognoscendum, sed ad conformandum se voluntati divinæ. Et in summa, anima amans Deum, est idipsum, quod Imitans. Sicut Deus amat se, & creaturas propter se, neque unquam recedit à se, sed semper est in se: ita anima per amorem amat Deum, & creaturas pro-

pter

pter Deum, & ſemper invenitur in Deo, & non exit â Deo, niſi ut revertatur ad Deum.

CONSIDERATIO X.

AMOR DEI,

Beatitudo participata.

DVæ ſunt ſortes beatitudinis, una meriti, altera participationis: amor Dei habet utramque. Quia non ſolùm meretur beatitudinem cœleſtem, ſed etiam aliquo modo participat conſolationem, & gaudium illius dat pacem conſcientiæ, ſerenitatem intellectui, gaudium affectui, quietem voluntati, ſatietatem deſiderio, & in ſumma efficit cor, quod poſſidet omnino purum, tranquillum, felix, beatum, & deificatum. Ideo reciprocè dicuntur,

Beatus & Amans: qui habet ſanctũ amorem, beatus eſt, & qui eſt beatus, habet ſanctum amorem.

Veritatem hanc docet experientia. Da mihi cor amans, poſſeſſum ab amore divino. Talis eſt Dominus mundi; quia eſt eo ſuperior. Poſſidet omne bonum, quia poſſidet Deum: liberum eſt ab omni malo, quia eſt ſine peccato: non ſperat, quia gaudet: non timet, quia amat: vivit, vitâ Dei: regnat, in regno Dei: ſemper agit feſta, gaudendo, & jubilando in gaudio, & in jubilo Dei, quem amat.

O Deus amate, qui ſolus beatum facis! beate Amor! Amor beate; tibi me inclino, te adoro, te ſolum peto pro dono.

CON-

CONSIDERATIO XI.

AMOR DEI, Amor unius.

QVando anima vivit in quiete & pace? Cùm desiderijs caret. Quando desiderijs caret? Cùm desideratis potita est Et quando desideratis potitur? Cùm possidet omne bonum, sinè omni malo. Quando possidet omne bonum, sinè omni malo? Cùm Deum posſidet, qui est omne bonum, sinè omni malo. Et hic est finis petendi, neque iri potest ulteriùs. Verum est ergo, quòd amor Dei sit amor Vnius.

Amor ad unum, unio ad unum, qui est omnia. Quia amor vult omnia, & omnia non nisi in uno solo Deo sunt: ergo non vult, nisi Deum, unum Deum, Deum & omnia. *O amor*

mor ad unum, & ad omnia! Vult omnia in uno, & unum in omnibus. *Ad unum.* Hæc eſt ſumma Studiorum amoris, hic genius ejus, hoc ei volupe.

Ergo non immeritò dixit B. Ægidius; *Vna uni.* Vna anima, unus amor, unus Deus. Petis tranquillitatem? quære unitatem. Cupis ſatietatem? quære unitatem. *Ad unum.* Cogitatio Deum cogitet, ac propter Deum. *Ad unum.* Affectus amet Deum, aut propter Deum. *Ad unum.* Actio operetur, ſed propter Deum. Et ſemper ſpectando *ad unum*, eris beatus in uno, qui eſt ipſa beatitudo per ſuam eſſentiam, Deus benedictus in ſecula.

CON-

CONSIDERATIO XII.

AMOR DEI,

In desiderio mortis.

HIc est modus amantium, velle pro invicem mori, ait S. Augustinus 4. *Confess.* 6. Hoc signum amoris dedit Christus Dominus noster in tota vita sua, maximè verò cum dixit Iudæi; *Quod facis, fac citiùs.* Illud cupio, illud desidero, illud quæro, ad hoc veni in mundum. Vis me vendere Iudæis? volo vendi. Vis tradere? volo tradi. Vis ut crucifigar? volo crucifigi. Vis ut occidar? volo occidi. Hoc amo, hoc affecto: quod facis, fac citiùs. O amor interminabilis, ô caritas inæstimabilis ô dilectio inscrutabilis!

Disce â Christo, anima mea, quomodo debeas illum amare; disce dicere

cere, *quod facis, fac citiùs.* Tempus *quod facis, fac citiùs.* Ego nunc, quod aliqua tuarum dierum futura ſit ultima vitæ meæ. Hanc flagito, ac deſidero; veniat ocyus. Morbe, *quod facis, fac citiùs.* Video te eſſe mortis præcurſorem: Vt quid induciæ? creſce, creſce ſemper, & ad extrema decurre, ut impleatur deſiderium meum. Mors, *quod facis, fac citiùs.* O chara Mors, quæ mihi es pro vita, quid moraris? Iam tempus eſt, noli expectare aliud tempus.

Idipſum dic omnibus rebus tibi moleſtis, calori, frigori, fatigationi, fami: *quod facis, fac citiùs.* Nolo vivere, volo mori. *Cupio diſſolvi, & eſſe cum Chriſto.*

CON-

CONSIDERATIO XIII.

Amor Dei,

Amor cernitur in lingua.

SI Amor divinus eſt, erit etiam lingua divina. Lingua eſt inſtrumentum, & pulſus cordis: unde, ſi cor movetur à Deo, eodem motu lingua cietur. *Loquere ea, quæ ſunt Spiritus: & crebriùs loquere, quàm reſpira. Pulchrum enim, ac divinum eſt, per divinarum rerum commemorationem, ad Dei amorem perpetuò exſtimulari,* ait *S. Greg. Naz. Orat. 26.*

O ſi daretur mihi gratia conceſſa Sancto illi, *qui in ſanctis colloquijs nunquam laſſabatur; in vanis ſtatim dormiebat.* Si cor noſtrum eſt templum, lingua erit tuba Dei, animata flatu Spiritus Sancti. Sanctus Amor eſt univerſalis motus animæ; movet animam,

nimam, & omnes ejus facultates ad ſuum finem: & ſicut movet cor ad amandum Deum, ita movet linguam ad laudandum.

O ſi haberem centum, & mille corda, ad ampliùs eum laudandum! Aſſociemus linguas noſtras linguis Angelorum; & unâ cum illis, abſq; ceſſatione, ſemper cantemus laudes Dei.

CONSIDERATIO XIV.

Amor Dei,

Amor liberaliſsimus.

Qvis poteſt animo comprehendere liberalitatem Divini Amoris, munificentiſſimi in donis Naturæ, profuſiſsimi in donis Gratiæ? In ordine Naturæ largitur Eſſe, vegetari, ſentire, intelligere; in ordine ſuper-

pernaturali, Gratiam, Gloriam. Divinitatem unitã humanitati in Christo, & Christum ipsum in Sanctissimo Sacramento. *Quid retribuam Domino, pro omnibus, quæ retribuit mihi?* Donat mihi summum, quod est in Natura, Intelligere: & summum in Gratia, quod est Christus. Quid retribuam Domino? quomodo gratus ero? quid potero ei rependere?

Gratias agite pro nobis vos Angeli Beati, laudando tantam beneficentiam, & exaltando eam in secula. Gratias age pro nobis, tu Regina Angelorum, Sanctissimæ Trinitati, *Quia fecit nobiscum misericordiam suam.* Gratias age pro nobis tu, sanctissima & Beatissima Humanitas Christi, quia per te, & per merita tua, tanta nobis bona largitur.

Exulta, anima mea, in benedictionibus dulcedinis: jubila cor meum, in memoria tantorum beneficiorum: red-

redde tuo Benefactori te totam: redde illi intellectum, in cognitione infinitæ Bonitatis: redde illi memoriam in continua recordatione beneficiorum suorum, redde ei linguam in continuis laudibus: redde illi denique manum, in benefaciendo semper proximo tuo, amore suæ Divinæ Majestatis.

CONSIDERATIO XV.

AMOR DEI, Amor vitalis.

ANima creata à Deo ad finem supernaturalem, non solùm dat vitam, sed etiam accipit. Dat vitam corpori, accipit vitam à Deo. Sed ô quantum differt ea, quam dat, ab illa, quam accipit! Dat vitam naturalem, accipit supernaturalem: dat huma-

humanam, accipit vitam divinam: dat miseram, accipit beatam.

Vita, quam dat anima corpori, tantùm est vita, sinè alijs bonis. Non est vita opulenta, non honorata, non jucunda: nam divitias, honores, voluptates aliunde acquirit. Sed vita, quam accipit anima à Deo, non est tantùm vita, sed etiam causa omnium bonorum. Est vita cumulata omnibus divitijs cœli & terræ: vita ornata omnibus honoribus, divinis, & humanis: est vita affluens omnibus delicijs, terrenis ac cœlestibus. O vita, quæ verè es vita! in te vivit memoria recordatione Dei: vivit intellectus consideratione Dei: vivit voluntas amore Dei. Tu es verè aura vitalis veri amoris, per quam anima spirat, ac aspirat ad DEVM suum.

Sed ô stultitia, ô cæcitas hominis! Pluris facit anima vitam, quam dat,

dat, eâ, quam accipit. Tota occupatur in animando corpore, dando illi vitam plenam miſerijs, quæ mox rectiùs mors dicetur, quàm vita: & obliviſcitur, neque curat accipere vitam à Deo, quæ vera & ſola eſt vita, cauſa cunctorum bonorum. Dicam ergo cum S. Auguſtino; *Moriar, ut vivam*: defungar vitâ corporis, ut vivam vitâ Dei!

CONSIDERATIO XVI.

AMOR DEI, Anima Animæ.

QVid aliud, extra Chriſtum, poteſt eſſe anima animæ noſtræ? *Chriſtus vita veſtra*, dicit Apoſtolus, qui per ſuam gratiam & charitatem vivificat animam, dando illi Eſſe & operari ſuperhumanum, & ſuperna-

turale. Sicut *vita corporis anima est*, sic *vita animæ Deus est*, ait Augustinus.

O Christe, ô Vita! Per te ego vivo: sine te sum mortuus. Vivit in te anima mea vitâ divinâ, vitâ cognitionis, vitá amoris: sed cognitionis, & amoris non alterius, quàm Dei. *Hæc est vita æterna, ut cognoscam te Deum vivum*: hæc, non alia, est vita beata ac divina, cognoscere te, Deus meus, & cognoscendo amare te.

Sed undenám tanta magnitudo provenit animæ, ut vivat vitâ divinâ, vitâ Dei? Mors Christi promeruit, quæ est Mors divina, Mors Dei. Præmium respondet merito, effectus causæ: Mors Christi est meritum vitæ nostræ, & vita Divina effectus est mortis Dei.

Quid retribuam Domino, pro omnibus, quæ retribuit mihi? Vita

mea est mors tua, Domine: vivo morte tuá, vivo propter mortem tuam. Meum vivere est tuum mori: & mori tuum est meum vivere. Si ergo per te vivo, tibi vivam, servitio tuo, gloriæ tuæ: tota vita & mors mea, non aliũ finem habebit, quàm beneplacitum tuum.

CONSIDERATIO XVII.

AMOR DEI,
Amor se solo pensatur.

A*Mor solo amore pensatur*. Est axioma receptum in Schola amoris, amorem non alio auro æstimari, quàm amoris. *Si dederit homo omnem substantiam suam*, si non simul det amorem, *pro nihilo despiciet eum.* Amor non vult aliud, quàm Amorem: cibus ejus est amor, pax &

gaudium ejus amor, amore solo contentus est. O sanctum amorem, qui tantùm delectat Deum, ut eo solo ipsi satisfiat, & obliteretur quidquid ei debemus!

Si DEVS est essentialiter amor, quo alio possit oblectari, nisi amore? O prærogativa & Privilegium amoris! Ingreditur Essentiam Dei: *Deus caritas est*. Deus est essentialiter Amor. Non ita, cùm dicimus, *Deus humilitas est*. Non est humilitas, sed causa humilitatis. O Deus, ô Amor! Vtrumque nomen significat tuam Naturam. Et jam intelligo, quare sic ames. Amor quid aliud potest, quàm amare? & qui totus est amor, totus amat: & qui est infinitus amor, infinitum amat.

Sed non sic amatur Amor, plangit quidam vir sanctus: *Amor non amatur, non amatur amor!* Qui haberet oculos tantùm ad videndas tenebras, & non

& non ad videndum lumen, meliùs eos non haberet. Ita qui amat, & non amat Amorem, meliùs est, ut non habeat amorem, nec vitam, nec Esse. Amo Amorem, & aliud non amo quàm Amorem.

CONSIDERATIO XVIII.

Amor Dei, Suspirium cordis.

S*Piritus oris nostri Christus Dominus. Thren. 4.* Halitus animæ, spiritus cordis, aura vitalis, quæ in vita me retinet, non est alia, quàm Christus, amor Christi, præsentia Christi. O mi JESV, quod corpus est sine respiratione, hoc est anima mea sine amore.

Quid facis corpus? Non desinis respirare. Et tu, anima, desinis ama-

amare? Non ita, non ita: tu, corpus, ſpira & reſpira; & tu, anima, ſuſpira & aſpira. Et in quem? ad quem? ſuſpira ad JESVM, aſpira ad JESVM. Ecce, Domine, ſit hoc pactum inter nos: *quoties inſpiro, & reſpiro; ad te Domine, ſuſpiro, & reſpiro*: quoties ſpiro, & reſpiro corpore; toties animâ ſuſpiro & aſpiro.

O JESV mi dulciſſime, ſpes ſuſpirantis animæ, in te ſuſpirat anima mea, ad te aſpirat cor meum. O ſuſpirium, quod penetrat cœlum, & pervenit uſque ad cor Dei! O ſitis cervæ transfixæ! O deſiderium animæ amantis! Aſpira, anima mea, ad primum principium, quod tibi dedit, ut eſſes: Suſpira ad ultimum finem, qui tibi præparat gloriam.

CON-

CONSIDERATIO XIX.

AMOR DEI,

Cœlestis Ambrosia.

CIbus mensæ cœlestis, & ambrosia paradisi est Sanctus Amor Dei, quo nutriuntur beati Spiritus, & vescuntur in cœlo. O cibum dulcissimum, cibum suavissimum, cibnm, qui nutrit vitam divinam, ac beatam.

Eodem cibo gaudent beati in cœlo, quo aluntur Iusti in terra sed modo valde diverso. Hic tantùm colliguntur micæ, quæ cadunt de mensa æterni convivij. Sunt micæ, sed de pane vitæ: sunt micæ, sed superant omnem escam terrenam: sunt micæ, sed disponunt ad satietatem cœlestem.

O Ambrosia divina, cibus dignus

palato Dei! O dignitas animæ, gustantis eundem cibum cum Deo! Amat Deus, amat anima, & in eodem amore conveniunt: uterque est amor Dei, uterq; amor divinus. Gratias tibi, Deus meus, quod non tantùm admittis me ad mensam tuam, sed etiam tuo ipsius cibo me pascis. Gratias tibi, & gloriam in æternum. Fac, obsecro, ut ex degustatione cibi divini, fastidiam omnem alium cibum terrenum.

CONSIDERATIO XX.

AMOR DEI, Amorosa Spiratio.

MAterialeCor nostrum continuò duos motus habet, Dilatationis, & Constrictionis; dilatatur ad recipiendam auram salubrem, constrin-

gitur ad noxiam expellendam. Similis debet esse vita animæ nostræ, duplicique motu moveri, dilatationis affectuum erga cœlestia, & constrictionis erga terrena. O Cœlum, ô Terra! Cœlum ad desiderandum; Terra, ad calcandum. Cœlum, patria filiorum Dei; Terra exilium delinquentium. Erga Cœlum extendatur cor meum in immensum; erga Terram contrahatur in punctum.

Præterea materiale Cor nostrum, aërem expellit, & aërem recipit: aërem inspirat, aërem respirat. Ita voluntas nostra, spirituale Cor animæ, amorem expellit, & amorem resumit: expellit exitialem suipsius, & assumit vitalem Dei. Odium & Amor partiuntur cor meum: Odium meiipsius, & Amor tui, ô Deus meus: Nec potest admittere amorem mei, quin expellat amorem tui. Foras, foras omnis amor, qui amor Dei mei

non ſit: foras Mundus & Caro: foras omne creatum: ſolum regnet intus, quod increatum eſt.

O anima mea, ſit hæc tua occupatio: inſpira ſemper, & reſpira. Inſpira amorem Divinum, reſpirá humanum, ut ſemper purum conſerves cor tuum, occupatum in ſolo DEO.

CONSIDERATIO XXI

AMOR DEI,

Similis amori mundi.

CONtentus eſt Auguſtinus, ut amor noſter erga Deum ſit ſimilis illi, quem habent alij erga mundum. *Quales impetus habebas ad mundum, tales*, inquit, *habeas ad Artificem mundi. in præfat. ps. 31.* quanto ſtudio priùs curabas res mundi, tanto nunc attendas ſervitio Dei. Sed hæc eſt

eſt mera indulgentia Sanctorum, ac dicere volunt, ſaltem non minoris faciendum eſſe Creatorem, quàm creaturas; & eâ diligentiâ incumbendum obſequio Dei, quâ priùs mundo ſerviebatur.

Aliàs certè, quantum Creator excedit omnes creaturas, tanto major etiam eſſe deberet amor ipſius, quàm omnium creaturarum. Quid enim eſt, obſecro, creatura comparata ſuo Creatori? quod una gutta ad fontem, atomus unus ad aërem, favilla una ad fornacem, unum granum arenæ ad terram: & uno verbo, unum nihil ad omnia. Quia creatura de ſe nihil eſt, Creator omnia; omnium enim perfectionem complectitur.

Quod ſi ita eſt, ſcio, quid faciam. Colligam omnem amorem meum, per creaturas diſperſum, & eum in uno ſolo Cueatore reponam; & quam-

quamvis eas amarem, non tamen amabo, nisi propter Deum, & eo modo, quo Deus vult; ut semper amem Deum, vel in se, vel in suis creaturis.

CONSIDERATIO XXII.

AMOR DEI, Amor soli.

SOli Deo debetur amor, quia *soli Deo honor & gloria.* Soli Deo debetur amor, quia *Nemo bonus, nisi solus Deus.* Soli Deo debetur amor, quia *Solus est.* Nam quidquid est, aut ipse, aut ipsius est. O verbum amanti dulcissimum, convenientissimum amato!

Quid est *Solus? non cum alio.* Tu es homo, sed non solus es homo; quia sunt alij præter te. Sol est unus, sed non solus; quia licet non sint, possunt tamen esse multi Soles. *So-*

lus Deus, unus & solus: est unus, nec potest esse alius Deus. O infallibilis veritas! *Dominus Deus noster, Deus unus est. Videte, quia ego sim solus.* quasi dicat; Cavete, ne perdatis Deum; quia non invenietis alium. Si inimicus vobis sit Deus, non habebitis alium Deum amicum. Si Deus vos in infernum ableget, non est alius Deus, qui vos inde possit eripere. Si ergo unus & solus est Deus, etiam unus & solus est amor Dei.

Vis hieroglyphicum veri amantis? Pinge Cor, & inscribe illi *Soli.* Vis medium quo subitò Sanctus evadas? Scribe in te, & in omnibus rebus vocem hanc *Soli*: in tuo Intellectu, *Soli*: in Memoria, *Soli*: in Voluntate, *Soli*: in Affectibus, *Soli*: in Sensibus externis, *Soli*: in tua domo, tuis facultatibus, tuo officio, *Soli*: Vis reformationem mundi, ut indè absit omne peccatum? in omnibus

nibus scribe vocem hanc *Soli*: in Cœlo, *Soli*: in Terra, *Soli*: in Civitate, *Soli*: in palatijs, *Soli*: in omnibus hominibus, *Soli*. Conclude, *Sola Soli*. Habeo solam unam animam, soli Deo hanc dabo.

CONSIDERATIO XXIII.

AMOR DEI, Vnitas cum DEO.

AMori proprium est, facere unum cum amato. *Qui enim amat, amato identificatur.* ait Abul. Et *qui adhæret Deo*, per amorem, *unus spiritus est*. 1. *Cor.* 6. unitur in uno spiritu, & in una voluntate cum Deo. Quis potest cogitare magnitudinem majorem, quàm hæc sit, impetrata à Christo cùm oravit; *Pater, volo, ut in nobis unum sint, sicut & nos unum sumus*

mus. Sicut nos unum ſumus per eandem naturam, itâ mei fideles unum ſint mecum per eandem voluntatem: habeant mecum idem velle, eundem amorem, idem gaudium.

Ad hanc unionem elevata anima ſic abſorbetur, ut quodam modo non compareat inter mortales: fit quaſi impaſſibilis & immutabilis. *Abſcondes eos in abſcondito faciei tuæ, à conturbatione hominum. Pſal.* 30. Non dixit Propheta, ut notat Auguſtinus, abſcondes eos in cœlo, in paradiſo tuo, in ſinu Abrahæ: quia omne vileſcit, quod DEVS non eſt. Sed, abſcondet in abſcondito faciei ſuæ. Abſcondet te Deus intra ſuam Eſſentiam in abyſſo ſuæ lucis, in oceano ſuæ pulchritudinis, in mari immenſo infinitæ ſuæ dulcedinis: abſcondet te intra ſe; uniet te, & faciet te velut eandem rem cum Divinitate ſua.

Et

Et tunc eris liber *à conturbatione hominum*: omnes persecutiones hominum tibi non creabunt molestiam, nec turbationem.

CONSIDERAT: XXIV.

AMOR DEI,

Mors beata.

QVatuor sunt gradus perfectæ, & violentæ charitatis. *Vulnerari, Ligari, Languere, Deficere.* Quia Amor Dei vulnerat animam in affectu, ligat in intellectu, facit languere in actionibus, deficere in propria vita. Vnde cum beata quadam morte, vivit solùm in vita Dei: amando, cogitando, ac desiderando mori pro DEO.

Examina teipsam, anima mea, & vide, an experiaris hos effectus in te.

Sen-

Sentis Deum in affectu? signum est quod vulnerata sis. Non cogitas aliud, quàm Deum? signum est quòd ligata sis Inepta es ad agendum pro mundo, ac tantùm laboras pro Deo? signum est, quòd sis in statu lãguentium. Desideras exire de vinculis corporis, & præsens Deo conjungi? signum est, quòd in teipsa sis mortua, & vivas tantùm in Deo.

Hos affectus experiebatur Sponsa, cùm diceret: *Vulnerata charitate ego sum: tenui eum, nec dimittam. Amore langueo: anima mea liquefacta est.* Et quilibet horum graduum est major altero. Primus Deo alligat affectum: sed major est secundus, qui ligat etiam intellectu: & hoc major est tertius, qui etiam actione ligat: ultimus omnes excedit, qui facit animam desiderio egredi â seipsa, & collocat in Deo. Precare itaque Deum tuum, anima mea, &

dic

dic ei; *Vulnera me, liga me, fac me languere, & deficere in me, & vivere solùm in te.*

CONSIDERATIO XXV.

Amor Dei, Amor finis.

DEVS est finis, quia DEVS est Principium, (qui in agendo seipsum habet pro fine, faciens omnia propter suum amorem, & propter gloriam suam. Si ergo Deus est finis meus, Deus erit mea pax, mea quies, vita, perfectio, gaudium: finis generalis omnium virium animæ, omnium passionum appetitus, omnium sensuum corporis: finis memoriæ, ut memor sim Dei: finis intellectus, ut cogitem Deum: finis affectuum, ut ordinem eos in Deum:

finis ſenſationum, ut dirigam eas in Deum. O Deus meus, tu ſolus es finis deſideriorum meorum, finis cogitationum, finis amoris mei.

O finis ſinè fine! quando hæc vita mea ſuum finem attinget? quando veniet ad Deum ſuum? O finem Deum! ô Deum finem! Non eſt Deus ſinè fine, nec finis ſinè Deo. Vltimus finis eſt Deus, & Deus eſt ultimus finis. *Quando veniam, & apparebo? quando veniam, & requieſcam?* Veniam & requieſcam: & non in alio, quàm in meo fine, & in ultimo fine: fine, qui non ſignificat ſolam ceſſationem motus, ac deſiderij; ſed poſſeſſionem pacis, fruitionis gaudij, æternitatis bonorum.

CON-

CONSIDERAT: XXVI.

Amor Dei, Petitio Animæ.

V*Nam petij à Domino, hanc requiram. Psal.* 26. Gratia Divini amoris sola sufficit ad quietem cordis. Magnes movetur semper; at cum respicit polum, subitò quiescit. Sic anima nostra inquieta circumibit sitibunda, famelica, vaga, per creaturas mundi: sed ingrediatur amorem Dei, en ibi subito pax & quies: non aliud petit, non aliud desiderat; sed dicit: *Inveni quem diligit anima mea: tenui eum, nec dimittam, Cantic.* 3. Circumivi multùm, atque discurri per varias regiones, ut invenirem meum amorem: inveni tandem: arctè illum tenebo, ne discedat: sentio magnam quietem, & pacem.

Fac

Fac mihi, Domine, sentire per affe-ctum, quod sentio per intellectum. S. Aug. O quàm longa est via cogni-tionis, & quàm compendiosa & bre-vis via amoris! Fac, Domine, ne celer intellectus præcurrat, ac lentè præcurrat piger affectus: quod te-neo cognoscendo, fac ut etiam com-plectar amando. O Amor, ô sancte Amor, Divine Amor, ubi es? ubi moraris? ubi habitas? O me mise-rum! quis credat? Es exul â terra; mundus te non novit; non est ibi, qui te æstimet.

O mundani, quantùm aberratis cæci â via? quid quæritis? quid pe-titis? quid desideratis? Vna est ve-stra petitio, *Velle gaudere:* consequi pacem, gaudium, consolationem, Sed non videtis vos aberrare â via. non reperitur in alio, quàm in Deo; Aperite ostium cordis sancto, & pu-ro amori: & invenietis, quod vul-tis:

tis: *& gaudium vestrum nemo tollet à vobis*: non habebit finem, sed in æternum durabit.

CONSIDERAT XXVII.

AMOR DEI,

Amor liberator.

PRoprium est Amori Divino, cùm purus, & perfectus est, liberare cor omni molestia, & dolore. *Cùm inhæsero tibi ex omni me, non erit ampliùs labor & dolor*, ait *S. August.* 10. *Conf.* 28. Cùm totus ero Dei, omnino perceptus ejus amore, quantâ pace gaudebit cor meum, liberum omni molestiâ ac dolore!

Et viva erit anima mea, tota plena te. Tunc enim verè dici poterit animam mea vivere, cùm tota repleta fuerit vitâ suâ, qui es tu, Deus meus. Cor totum plenum Deo, est cor vi-

vum per Deum; vivit vitâ Divinâ. O vita, quæ ſola es vera vita: Beatus, qui te amat, ac te deſiderat; ſed beatior, qui te poſſidet!

Ex omni me: totis meis viribus, & quantum poſſum, in agendo & patiendo, non aliud volo, quàm te, ô Bonum meum, bonum, quod es omne bonum. Renuncio omni alteri bono: amplector ſummum bonum: in te me ſtringo, tibi me unio, in tè me muto. O felix converſio, beata transformatio: ego in Deum, & Deus in me: ego intra Deum, & Deus intra me: *Deus & Ego.* Non eſt, ibi ampliùs mundus, pro me: non infernus, non cœlum, non alia creatura pro me. *Deus & Ego.*

CON-

CONSIDERAT: XXVIII.

AMOR DEI,

Sanitas Animæ.

CORpus eſt *vivum* per animam; *Sanum* per uſum perfectum ſuarum virium, ad quem movetur ab anima: Sic Anima eſt *viva* per Gratiam, & Amorem Dei; *Sana* & Sancta per uſum perfectum Gratiæ, & Virtutum. O mi Deus, Cor mei cordis, & ſpiritus mei ſpiritûs: fac, ut anima mea non tantùm ſit viva in te, ſed etiam ſana, & ſancta in tui amore.

Quod malum, quæ afflictio, quæ miſeria eſt, ſi vivat corpus, at ſemper infirmum, & ſine operatione? Talis eſt anima tepidi: vivit ſed non vitâ perfectâ: non operatur, non ſentit divina ſolatia, neque deſunt ei mo-

mœrores, ſtimuli remorſus, & ſcrupuli. Libera me Deus, à tali infirmitate. Malo citiùs mori, quàm imperfectè in te. Vivat in te cor meum, ſed vitâ ſanctâ & perfectá: fugiat omne peccatum non ſolùm grave, ſed etiam leve; nec ſolùm culpam, ſed omnem etiam umbram illius. Amem ſemper meum Amorem, & quidem amore perfecto.

Amo te, plus quàm me: neque me, ſinè te. Amo, & quidem amore vivo, conſtante, & forti: amo ſinè alio amore; unus & ſolus eſt amor meus; ſicut unum, & ſolum eſt meum bonum, ſummum & infinitum Bonum.

CONSIDERAT: XXIX.

AMOR DEI, Identitas cum Deo.

EA vis eſt Amoris, ut, quantum

 poteſt,

poteſt amantem faciat idipſum cum eo, quod amat. *Qui amat, amato identificatur: quia amicus eſt alter ego.* ait Abulenſis in Genes. 1. ad Epiſt. Hieron. Tranſit enim in naturam amati, quia amat ſicut ſeipſum. Quid ergo dicetur de Amore Dei? *Qui amat Deum Deo identificatur*, in quãtum licet creato cum increato: *& Deus eſt alter ego, & ego alter Deus.*

Quis non amaret, ſi tale eſt meritum, & merces amoris? Amando Deum, migro in Deum: & quanto plus creſcit amor, tanto penitior eſt unio, unio attractiva & participativa, quæ communicat nobis Eſſentiam, & perfectionem Dei. Poteritne aliud magnifacere Chriſtianus? poterit parvi ducere tantum bonum? aſpernabitur tantum theſaurum?

Sume exemplum B. Mariæ Oegnicæ, quæ *in lampade cordis ſui, ignem caritatis, oleo miſericordiæ, quotidie* fove-

fovebat. Curabat cor ſuum, ut lampadem accenſam, in qua ſemper divinus amor arderet; & ne quando flamma deficeret, quotidie nutriebat eam oleo miſericordiæ,& caritatis proximi. Idem faciamus & nos; & iſtâ caritate ſemper propiùs accedemus & reperiemus intimam unionem; imò identitatem, ac tráſformatiônem in Deum.

CONSIDERAT; XXX.

AMOR DEI,

Correſpondentia cum Deo.

RES eſt naturali rationi valde conformis, amare ſuum Conditorem, Benefactorem, & Conſervatorem. Et qualis eſt noſter Creator, & Conſervator? quis major Benefactor noſter, quàm Deus? quando

amo Deum meum, amo eum qui me creavit, qui me conservat, & quod majus est, qui me destinavit ad altissimum finem, ad beatum finem æternæ gloriæ.

Quis tantum amorem non amaret? quis non responderet tam munifico Largitori? Magna ratio est, ut omnis amor sparsus, ac divisus per creaturas, totus colligatur in solum Creatorem. Amo Deum meum, neque aliud volo, quàm Deum. Solus Deus est amor meus: Solus Deus, Spiritus meus, cor meum, vita mea.

O Amor, qui semper ardes, & nunquam extingueris: veni in nos, & posside nos. ait. S. Aug. Veni in nos, ignis cœlestis: flamma divina illumina intellectum nostrum in cognitione infinitorum, & immensorum beneficiorum tuorum: inflamma affectum nostrum in sancto amore Bonita-

nitatis, ac liberalitatis tuæ: Separetur cor nostrum ab omni eo, quod tu non es: & uniatur tibi soli, unione forti, unione insolubili, & æternâ!

CONSIDERAT: XXXI.

AMOR DEI, Cibus Animæ.

AMor Dei, cibus animæ dulcissimus, & omnem habens in se suavitatem. ait S. Bern. Cibus dulcissimus, quia Dei dulcissimi, qui est ipsa suavitas per essentiam suam.

Sed hæc dulcedo in Deo suos gradus habet, quibus plus minúsve gustatur. *Dulcis est in meditatione, dulcior in oratione, dulcissimus in contemplatione, superdulcissimus in beatificatione.* O dulcedo ineffabilis! ô cibus vitæ æternæ! Regnet tua dul-

cedo ſuper omnes mundi oblectationes. *Vincat gaudium in Domino, donec finiatur gaudium in ſeculo. Gaudium in Domino ſemper augeatur, donec compleatur: & gaudium in ſeculo ſemper minuatur, donec finiatur.* inquit S. Aug.

Hoc debet eſſe deſiderium Chriſtiani, ut quod Deum attingit, *ſemper augeatur, donec compleatur*: Amor Dei *ſemper augeatur, donec compleatur*: dulcedo Dei *ſemper augeatur, donec compleatur*: gloria Dei *ſemper augeatur, donec compleatur.* Sed quod ſpectat ad mundum, *ſemper minuatur, donec finiatur.* Minuatur affectus erga mundum, & oblectatio in rebus mundanis, donec omnino conſumatur, & pereat.

CON-

CONSIDERAT: XXXII.

AMOR DEI, Puritas cordis.

IGnis ferrum purgat â rubigine, Amor Dei cor â labe culparum. Cor purum, cor amans; & tam purum, quàm amans. Vtinam cor meum esset plenum cœlesti amore, ut totum vacuum inveniretur â culpa! *Fiat cor meum immaculatum, ut non confundar*: ac proinde totum inflammetur igne cœlesti atq; divino.

En ad ostium tuum, summe Pater familias, mendicus pulso: jube aperiri pulsanti. Exaudi orationem servi tui. *Cor mundum crea in me, Deus*, & purificatum purissimâ flammâ Divini Amoris. Cor meum, Deus meus, est habitatio tua: convenit, ut sit longè mundissima pro te superpurissimo.

ſimo. Puriſſimus eſt Amor tuus, quo amas teipſum: puriſſimus etiam ille amor, quo venis ad nos: ita puriſsimus pariter ſit amor meus erga te.

Deſidero te amare illâ puritate amoris, quâ Seraphini te amant: amare te divinâ puritate, quâ tu, Deus amas teipſum: amare te amore tam puro, ut vellem aliud nihil eſſe, quàm amor, totus amor, totus amatus, totus amans tui.

CONSIDERAT: XXXIII.

AMOR DEI,

Oculus amoroſus.

QVia Divinus Amor ſupponit unum trium luminum, Fidei, vel Intelligentiæ, vel Gloriæ; quæ differunt, ſicut ſtellæ, Luna, & Sol: in-

in hac vita non debemus contenti esse lumine Fidei; sed ulteriùs progredi ad lumen Intelligentiæ, quod est donum Sapientiæ, donum Spiritus Sancti, quo altissimè degustamus, ac penetramus mysteria nostræ Sanctæ Fidei.

Hæc Sapientia *est unio amorosa cum Deo, & perfecta in Deum transformatio: non quidem secundùm substantiam, sed secundùm accidentia: ut ferrum candens, ut aër illuminatus, ut materia formâ informata.* ait Gerson.

Concede mihi, Domine, hanc divinam Sapientiam: fac, Domine, ut oculus mei intellectûs, sit oculus amorosus: intellectus cum affectu, Fides cum Caritate, Sapientia cum divino Amore. *Cognoscam te, Deus meus; cognoscam, ut sapiam: sapiam, ut amem: & tunc quiescat anima mea, ut materia in forma, lapis in centro, & qualibet res in fine.*

CONSIDERAT: XXXIV.

AMOR DEI, Ars Divina.

A*Rs eſt artium, ars amoris*, ait Bernardus. Amor Dei ſuperat & excedit omnem artem: quia eſt ars non humana, ſed divina; quam non induſtria humana invenit, ſed Bonitas & caritas Dei. O Divine Artifex, qui ab æterno te occupaſti ſemper in hac arte, doce me modum, quo me continuò in illa exerceam.

Quanti æſtimatur in mundo ars parandi divitias? quàm multi eam ſectantur? quanto ſtudio in eam incumbunt homines mundani? Et tamen haud aſſequuntur. Veræ divitiæ ſunt in amore divino: omne aurum totius mundi comparatũ ad eas *æſtimabitur lutum, & arena exigua.*

Qui

Qui vult evadere inſignis in aliqua arte, debet aſsiduè ſe exercere in ea, ſemper inſtrumenta habere in manibus. Ita me gerere debeo in arte divini amoris, ut occuper ſemper in amando. Aliarum occupationum quælibet ſuum tempus habet: nnlla eſt continua; ſed aliam alia interrumpit. Amor neſcit interruptionem. Ergo ſemper ama, ſine ceſſatione, in omni loco ac tempore: & quando ſatis amaveris, ceſſa amare, ſed ceſſatio ſit amoris causâ, ut ceſſes propter amorem.

CONSIDERAT: XXXV.

AMOR DEI, Refugium Animæ.

REmedium efficaciſsimnm in omnibus ærumnis, & neceſsitatibus

bus est, recurrere ad sanctum Amorem. Hic, velut in loco suavissimo, abscondit animam in Sanctuario sacratissimo Divinitatis. *Abscondes eos in abscondito faciei tuæ. Non dixit. Abscondes eos in paradiso tuo, in sinu Abrahæ: omne vilescit, quod Deus non est.* ait S. Augustinus.

O dignissima habitatio animæ, Divinitas, & facies Dei! Ibi anima vivit secura *à conturbatione hominum*: ab omnibus malis, quæ solent esse molestiæ, & turbationes ab hominibus. Sanctus Amor clavem habet hujus altissimæ turris Divinitatis: & apertâ januâ, animam introducit in eam, quæ ibi non securè tantùm & sinè perturbatione quiescit, sed etiam feliciter ac beatè.

O divine Amor, potentissime defensor, Sodalis fidelissime: cœlestẽ paradisum *aperis, & claudis.* Non solùm desidero, ut aperias; sed ut etiam

etiam claudas: ut quando cor meū ſemel intraverit ad theſauros Divinitatatis, nullâ ampliùs ex causâ inde recedat.

CONSIDERAT: XXXVI.

AMOR DEI, Pactum cum DEO.

AH! vellem ſemper amare, clamando, *Ego amo, ego amo*: ſed non ſcio modum id agendi. Tantum mihi permiſſum non eſt: ecce cor languet, ac deficit etiam lingua. Scio, quid faciam: concede mihi, Domine, ut agam tecum per ſigna, ſicut mutus, qui ſuas cogitationes explicat varijs geſtibus. Similiter faciam ego. Cogitatio, quam exprimere velim, eſt ea tantùm, *quòd amem*. Cupio hoc ſignificare per omnes

mnes motus corporis, per omnes actus animæ: volo, ut instrumentum explicandi meum amorem, non sit cor solum, non lingua sola; sed omnis gestus, omnis passus, omnis actus animæ meæ, omnis modus corporis mei; & hoc cupio esse veluti pactum stabile, semperque firmum inter duo corda, Dei & meum.

Atque hoc mihi sufficit; quia sic potior voto meo, ut semper amem; dum omnia mea verba, omnes gressus mei, omnes cogitationes, motus, & affectus, omnes anhelitus in vigilia, & in somno, erunt totidem actus amoris mei erga Deum, ac pro talibus à me fient, rogóque Bonitatem Divinam, ut pro talibus recipiat. Hæc erit mihi vita beata.

Fac, ô Deus, ut hoc pactum nostrum semper inviolatũ permaneat: equidem pro mea parte, quidquid unquam in contrarium egero (quod spe-

ſpero, te donante, nunquam futurum) volo id, pro non facto haberi, vel potius pro tali actu, quo non revocetur pactum hoc noſtrum, ſed confirmetur.

CONSIDERA: XXXVII.

AMOR DEI,
Requies in laboribus.

QValis erit amaritudo, quæ amore dulcis non fiat? quod onus tam grave, ut non levetur amando? eritne invenire cor tam afflictum & gravatum, ut in amore quietem non ſentiat? *Qui amat, non laborat*, inquit Auguſtinus. *Verus amor nomen difficultatis erubeſcit*: pudet eum oſtendere difficultatem in rebus, ad obſequium dilecti ſpectantibus.

Quia verus amor non ſentit amaritudi-

tudinem, sed dulcedinem. Soror amoris dulcedo, Soror odij amaritudo. En causam, cur verus amor, qualis est Sanctus Amor Dei, non sentiat amaritudinem; quia semper comitatur eum cordis dulcedo, quæ longissimé superat omnem amaritudinem corporis.

Qui vult ergo laborare sine labore, amet, & videbit mirandos effectus amoris. De S. Ignatio Lojola perhibetur, quod in omni molestia, ærumna, & persecutione, quas habuit continuas, *in una Dei recordatione, & quasi amplexu, per summam delectationem quiescebat.* Quàm primùm enim recurrebat ad Deum, & velut infans in gremio matris, uno velut impetu amoris se conijciebat in brachia Dei, sentiebat in anima sua magnam pacem, & cum pace gaudium, ac cœlestem consolationem.

CON-

CONSIDERA: XXXVIII.

AMOR DEI,

Amor noſtri ipſorum,

QVis crederet, amorem proprium fœderatum eſſe cum amore Divino? & eum qui amat Deum, amare ſeipſum; & qui non amat Deum, etiam non amare ſeipſum? Audi hoc ab Auguſtino: *Qui ſeipſum*, inquit, *& non Deum amat, non ſe amat: & qui non ſe, ſed Deum amat, ſeipſum amat.* Rationem adjungit; quia qui non amat Deum non amat propriam vitam ſuam, ad quam creatus eſt: Vitam divinam, quæ in cognitione & amore Dei conſiſtit: ac proinde non amat ſeipſum, Ergo qui non amat Deum, non amat ſeipſnm: & qui amat ſeipſum, amando propriam vitam, quæ divina eſt, amat etiam

am Deum. *Moritur ergo anima, amando se: vivit, amando Deum.*

Vellem hoc intelligerent amatores mundi, qui dum cogitant amare seipsos, falluntur. Non amando Deum, non amatis vosipsos. Amate Deum, & vos ipsos amabitis.

Ego itaque amo te, Deum meum; & quidem te solum, sine me: quia amando te, amo me, & in amore tuo amorem meiipsius invenio. Qui amat totum, quantumlibet solum, amat in eo & partem: Sed qui tantùm partem amat, hic non amat totum. Sic amando Deum meum, amo me, & omnes creaturas in Deo: Sed si me amo extra Deum, non amo neque me, neque Deum. Amo, & amo solum; quia in uno amore invenio omnem alium amorem, & in uno Bono omne aliud bonum.

CON-

CONSIDERAT: XXXIX.

AMOR DEI, Æmulus Amoris.

AMor noſter æmulus eſt Amoris Divini, qui regnat in cordeDei. O Amor, partus Amoris, creatus Increati! Similem exhibere te debes cauſæ tuæ. Amor in DEO ſimul eſt cum ſumma æſtimatione & ardore. Æſtimo, ſuſpicio, & extollo, ſummo affectu & ardore Bonitatem infinitam, & pulchritudinem æternam Dei.

O amor, diſce amare â ſummo Amore. *Ama, & ama totus*: ita Deus amat: amat, ac totus amat. *Ama, & ama ſemper*: ſic eſt & Amor Dei, amor ſempiternus, ſinè interruptione. *Ama, & ama fideliter*, ſinè uſura, & quæſtu: talis eſt amor Dei qui bono-

bonorum noſtrorum non eget. *Ama, & ama non ut homo, ſubjectus terrenis & humanis affectibus; ſed ut Angelus, ama ut ſeraphim,* ut purus quidam ſpiritus, ſinè corpore, ſinè ſenſu.

Neque hoc ſufficit Chriſto, Magiſtro noſtro, qui dicit, *Eſtote perfecti, ſicut Pater noſter cœleſtis.* Igitur *ama, & ama, ut Deus.* Hæc eſt regula amandi, hæc eſt forma amandi, propoſita Chriſtiano: *amare, ut Deus; exultare, ut Deus, vivere, ut Deus. Abſorbeatur humanum in divino: abſcedat vanitas, accedat divinitas, & totus fiam divinus.* ait S. Bonaventura.

CON-

CONSIDERATIO XL.

AMOR DEI, Aqua ſaliens.

CAritas per ſeipſam, vel per Gratiam à ſe diſtinctam, eſt *fons aquæ ſalientis in vitam æternam. Io, 4.* Semper ſalit in altum, in cœlum, in æternitatem. Et ſicut materialis aqua tantum aſcendit, quantum deſcenderat; quia ſcandendo ſe jungit primo fonti & origini: ita aqua Gratiæ, & Caritatis, quæ à Deo deſcendit in animam, ab anima, vel potiùs cum anima rurſum aſcēdit ad Deum.

O mira vis gratiæ cœleſtis! Corda gravia, & onerata pondere corporis hujus mortalis elevat, & extollit in altum. Et hoc ſignum eſt Gratiæ præſentis, ſi ſentias in te internos impulſus, & efficaces motus, quibus in-

in altum leveris: quia est fons salientis, id est, facientis salire in vitam æternam: est aqua, quæ ascendens dat vires etiam vasi, in quo est, ut simul ascendat.

Ad cœlum, ad cœlum, ad Deum ascendamus, ad Deum volemus. aiebat S. Franciscus. In hoc ascensu, in hoc beato volatu consistit quies animæ. *Volabo, & requiescam.* Simul sunt volare, & requiescere. Da mihi, Domine, alas Sancti Amoris. Dentur alæ duæ, ut volet anima mea ad locum suum: Alæ contemplationis, & amoris: quibus evolet anima in locum suum, qui es tu, DEUS meus: *ad locum pacis, & quietis, & felicitatis æternæ.*

S. Bern.

CON-

CONSIDERATIO XLI.

AMOR DEI, Flamma amorosa.

LVmen Sanctæ Fidei accendit flammam Sancti Amoris: quia sacrum hoc lumen ostendit in Deo Bonitatem infinitam, quæ trahit; Pulchritudinem æternam, quæ accendit. Si vis ergo te accendere in amore Dei, *ama*, *& ama in lumine*. Præcedat lux, ut flamma succedat: aperi oculos Fidei, & vide quâm pulcher, quàm dulcis, quàm suavis est Deus tuus.

Perge ulterius cum Spe, sperando videre, quod credis. Ah quàm cognitio per fidem est cognitio imperfecta! non satiat cupiditatem amantis. Spera igitur videre in unione beatifica videre facie revelatâ,

quam

quam credis, Bonitatem Dei immensam: & ità credendo, ac sperando, pervenies tandem ad amorem, ut ames, quod credis, & speras; desiderans uniri cum ipso unione indissolubili, unione intellectus & affectus, & post mortem, unione præsentiæ: credendo, sperando, amando.

Non amatur, quod non videtur, neque cognoscitur: non videtur, quando clausi sunt oculi. Aperi ergo oculum tantæ Fidei. Experientia docet, quod si videas, ames: & si non ames, est signum, quod non videas. *Videam, Domine, ut te diligam: videam te lumen oculorum meorum: diligam te, vitam animæ meæ.* S. August. solit. c. 1. O videre, ô amare! ô lux, ô flamma, ô oculus, ô Cor, ô Fides, ô Amor! ô Fides amans, ô Amor credens! ô Gratia, ô necessaria unio fidei & amoris! credere

dere amando, & amare credendo: credere, ut ames; & amare, ut amplius crescas in fide!

CONSIDERATIO XLII.

AMOR DEI,
Aqua sitim restinguens, & accendens.

QVi biberit ex hac aqua, non sitiet in æternum. Aqua Gratiæ, vel Amoris Dei, est ejus naturæ, ut cor, in quo est, efficiat liberum â desiderio, & amore creaturarum. Quia sicut unus gradus Gratiæ, & Amoris Dei, dignitate & perfectione superat omne, quod pulchrum & bonum est in tota Natura: ita qui est in Gratia, non potest inordinatè appetere aliud bonum se minùs, naturale & creatum,

Sed eadem Gratia, quæ extinguit ſitim, ac deſiderium rerum creatarum, accendit ſitim ac deſiderium Creatoris! Qui guſtant res divinas, quanto plus habent, tantò plus deſiderant. *Qui bibunt, adhuc ſitient. Eccl. 24. Habentes Deum per gratiam, cupient habere ipſum per gloriam.* ait Liranus. ut quem amant ex cognitione obſcura per Fidem, perfectè ament ex viſione clara in gloria: Vnde iſti effectus Gratiæ, *Reſtinguere, & Accendere,* non ſunt contrarij, ſed neceſſariò connexi: quia cùm deſiderium Dei accenditur, neceſsè eſt extingui deſiderium creaturarum: quandoquidem omne bonum, quod in illis eſt, perfectione in infinitum majore continetur in Deo.

Ideo qui Deum habet, is habet omnia, nec poteſt ampliùs quidquam deſiderare. Hinc dicit, *Deus meus, & omnia: in Deo omnia, & ex-*

tra Deum nihil. Desidero te, Deus meus, qui es totus desiderabilis, & omne desiderabile. Amo te, Deus meus, qui es totus amabilis, & omne amabile. Habendo te, habeo totum in te: & amittendo te, totum tecum amitto.

CONSIDERATIO XLIII.

Amor Dei,

Est omnia.

AVgustinus de mortuo quodam suo amico dicebat, quod fuerit *dimidium animæ suæ.* Et ideo *timebat vivere, ne dimidius viveret: & timebat mori, ne ille totus moreretur.* Si eousque pervenit amicitia humana, divina quid faciet? Si tantum potest unus homo in corde alterius hominis, quid Deus poterit in corde no-

ſtro, cùm ſe totum Sancto Amori dediderit?

Dicat hoc S. Apoſtolus, totus per amorem transformatus in Chriſtum. *Vivo autem, jam non ego: vivit verò in me Chriſtus.* Chriſtus eſt mea vita, non pars mei, ſed totum. O vis amoris divini! tollit me mihi, ſubintrat in me: is qui vivit, non ſum ego, ſed Chriſtus: quia totum meum cogitare, & velle, uon eſt aliud, quàm cogitare Chriſtum meum, & ipſum amare. Vnde ſine Chriſto non poſſum dicere, *dimidius ſum*; ſed ſimpliciter, *nihil ſum.* Sicut Apoſtolus dicit; *Si caritatem non habuero, nihil ſum.* Si ſum ſine amore Chriſti, ſum ſine proprio eſſe: quia meum eſſe ſupernaturale, & Spirituale vivere animæ meæ ſic dependet ab amore Chriſti, ſicut naturale eſſe, & corporale vivere pendet ab unione animæ.

Vivere hominis non eſt aliud, quàm uniri animam corpori. Sic vita animæ meæ eſt uniri per Amorem cum Chriſto. O Deus meus, totum eſſe meum, & omnia bona mea! Vivam ſemper in te, & per te, ne moriar, & in nihilum vertar in me.

Liber III.

CONSIDERATIO I.

Amor Dei, Gaudium Dei.

Gaudium, effectus divini Amoris, *est quædam suavitas de bono divino secundùm se.* Est vitalis quædam dulcedo, quam sentit cor amans, de divinitate in seipsa. Omnis res, ut habet propriam bonitatem, sic etiam habet proprium saporem. Sed ô qualis erit sapor infinitæ Bonitatis Dei? Infinitus certè, & generans infinitam suavitatem in eo, qui cum Amore degustat. O dulcedo,

quæ ſola paradiſum inebrias! O ſuavitas, quæ beatam facis omnem animam, quæ amorosè te guſtat! O divinitas, tu ſola es pelagus, & fons omnis dulcedinis: non eſt delectatio, niſi in te, & per te.

Veniant huc mundani. & dicant, quem ſaporem habeant in bonis terrenis abſque Deo. Amarum ſanè, ſed opertum fictâ & apparente dulcedine. Ac demum qualiſcunque ſit ea dulcedo, eſt exigua ſtilla immenſi, & infiniti Oceani ſuavitatis divinæ. Cur ergo pro una gutta dimittitis fontem? Sed parùm hoc eſt: illa guttula talis eſt, ut vos ad amaritudinem æternam deducat. Aperite igitur oculos, erigite mentem ad verum ſaporem æternorum bonorum: amate æternam, & immenſam ſuavitatem Dei: & invenietis illam ſolam eſſe Bonitatem dignam amore; verum ſaporem, qui

oblectet, ac satiet cor nostrum; veram pacem, quæ mentem nostram quietet ac pacet.

O Divinitas Domini mei! tua Infinitudo, tua Immensitas, tua Æternitas, tua divina Pulchritudo, ac Dulcedo sic absorbeat cor meum, ut mortuum sibi ipsi, tibi soli vivat.

CONSIDERATIO II.

AMOR DEI,

Impotens ad malum.

PRimus gradus Caritatis est, *languere utiliter*, & efficere animam languidam, infirmam, & impotentem ad peccandum. *Anima cùm primò amare incipit, à peccato languescit*, ait S. Thomas. Hic est primus gradus quem scandit anima in Scala Sancti Amoris, odisse & fugere, & inha-

inhabilem fieri ad peccandum. Infirmitas hæc non est ad mortem, sed ad mortem mortis, scilicet peccati.

O quis mihi det sic languere & infirmari in omnibus sensibus corporis, in omnibus facultatibus animæ! ut langueam in intellectu, ne ampliùs cogitem, quod non conveniat: langueam in voluntate, ne amem ullam creaturam inordinato affectu. Langueant oculi, ut ad omnem curiositatem cæcutiant: langueat lingua, ne loquatur aliquid inconveniens. Ac denique totus sim languidus, & semper languidus ad peccatum, ad diabolum, & ad carnem.

Langueo, Domine, langueo, neq; curo sanari ab hac infirmitate. *Gloriabor in infirmitatibus meis*: in his erit omnis gloria, & omne gaudium meum. Quia *virtus in infirmitate perficitur*, & majus gratiæ robur ac-

quiritur, & magis aſſecuratur ſpes Gloriæ.

CONSIDERATIO III.
AMOR DEI, Potens ad bonum.

SEcundus gradus Amoris *facit quærere inceſſanter* bonum amatum. *Quæram, & inceſſanter quæram*, donec inveniam Dilectum meum. Quæram meum Amorem, 1. ubi quæſivit, & invenit eum Sancta Mater ſua? in profunda cognitione meiipſius. 2. ubi quæſivit, & invenit eum Magdalena? ad Sacros pedes Crucifixi, plorando ex dolore de peccatis. 3. ubi quæſiverunt, & invenerunt eum Sancti Martyres, & Confeſſores? in ligno Sanctæ Crucis, in doloribus corporis, & martyrio cordis.

Ecce

Ecce languoris effectum: quanto debilior ad malum, tanto robustior ad bonum: languidus ad mortem, validus ad vitam. Aſpice Sanctos Martyres; tam infirmos ad malum, ut viderentur non poſſe peccare: quàm fortes, & conſtantes fuerint ad omnem actum heroicarum virtutum.

O Sancte, ac divine Amor: hæc ſunt opera tua, & effectus tuæ virtutis. Das eodem tempore languorem & fervorem: languorem erga terram, fervorem erga cœlum. *Langueat & ferveat cor meum: langueat & ferveat caro mea*: ut non ſolâ animâ, ſed etiam corpore me diſtineam in Sancto obſequio divini Amoris.

CON-

CONSIDERATIO IV.

AMOR DEI,

Indefessè laborans.

TErtius gradus Amoris Divini, *facit operari indesinenter.* Quia verus amor nunquam est otiosus. *Operatur magna, si est: si operari renuit, amor non est.* ait S. Gregorius Imò in hoc gradu Amor non operatur tantùm, sed *operatur magna, & reputat parva: operatur multa, & reputat pauca: operatur diu, & reputat brevia.* inquit S. Thomas.

Neque hoc est mirum: quia Caritas dilatat affectum, & magnum cor facit. Solus Deus est major eo, qui vivit in caritate. *Nihil majus est animo habente caritatem, præter eum, qui dedit caritatem.* S. Augustinus.

O Caritas, ô Amor, dilata cor meum,

meum, ad operandum ſemper, ſine ceſſatione, quidquid requirit beneplacitum tùum, gloria tua. Heu me miſerum! Si parùm laboro, ſignum eſt, quòd parùm te amem. Vellem multo magis, & ſine fine amare. Da mihi vires, ut plus & ſinè fine laborem.

CONSIDERATIO V.

AMOR DEI,

Patientia invicta.

QVartus gradus Sancti Amoris *facit ſuſtinere infatigabiliter, magna operatur, & magna ſuſtinet*. Non contentus eſt facere magna, ſed etiam pati vult terribilia, ipſam adeò mortem. *Caritas patiens eſt*, delectatur ac gloriatur perpeſſione: deſiderat pati, & mori, ut gratior fiat dilecto.

Ma-

Magnum ſignum veri amoris eſt, continuò pati: & in eo moritur unus amor, & alius vivit. Moritur amor proprius, vivit amor Dei.

O beata mors amoris proprij, felix vita Sancti Amoris. En meum corpus, promptum ad omnes dolores: idem gladius, qui perimit unam vitam, reſuſcitat alteram: idem ferrum, quod conſtringit in uno carcere, me liberè facit ſpatiari per campos cœli: idem tormentum, quod cruciat, me conſolatur.

Amor crucians, amor regnans, mortificas, & vivificas. Totum amorem proprium ſacrifico in tui amore: amor tui eſt amor meiipſius: Sum ſine amore, & ſine corde, ut amem tuo amore, ut vivam tuo corde, O mutatio feliciſſima, ſors beatiſſima! dare amorem pro amore, vivere ſine amore mundano, ut vivam ſemper amore divino.

CON-

CONSIDERATIO VI.

AMOR DEI,

Amor impatiens.

IN quinto gradu Amor Dei *facit appetere impatienter.* Infundit cordi magnum, & quodammodo impatiens desiderium potiendi, ac gaudendi summo Bono, Et *quo impatientiùs* desiderat præsentiam Dei, *eo* tolerabiliùs suffert mala vitæ præsentis. O impatientia divini Amoris patientissimi! impatientia, quæ generat ac producit patientiam. Beatus, qui est impatiens versùs cœlum; quia erit patiens in terra.

Da mihi liberos, alioquin moriar, dicebat Rachel: quæ ex impatienti desiderio liberorum, malebat citiùs mori, quàm prole carere. *Malens non esse, quàm sinè eo, quod appetit, esse.*

Cum

Cum quanta ergo vehementia, & impatientia, tibi est appetendum, quo dato, non morieris, sed vives in aeternum? ait S. Thomas.

Da mihi tale desiderium, Domine: desiderium ardens, desiderium vehemens, desiderium impatiens aeternitatis, cœli, Dei, Domini JESV, MARIÆ, Sanctorum, & Angelorum: ut cum summa patientia paucos istos dies vitae, qui adhuc supersunt, ego transigam in adimpletione tui divini beneplaciti in omnibus rebus.

CONSIDERATIO VII.

AMOR DEI, Amor velox.

IN sexto gradu Sanctus & Divinus Amor *facit currere velociter*: alas addit cordi amanti, ut currat, ac volet

let prætergrediens omnes creaturas, neque pedem figens in illis. Amor ardens, amor anhelans in cursum, amor velox: *ut qui amat ardentiùs, currat velociùs*, omnia transgrediens, omnia vili pendens, in uno solo summo Bono suam cogitationem, desiderium & affectum reponens.

Quemadmodum cervus desiderat ad fontes aquarum, ita anima mea ad te, Deus. O fons perennis æternarum dulcedinum, quando erit, ut ego ad te perveniam? quando restinguam ardentem sitim in aquis tuis? quando erit anima mea, *nullâ interveniente creaturâ, solo beata Deo*? quando orietur dies illa sine occasu, lux illa sinè tenebris, pax illa sine turbatione, felicitas illa sinê omni miseria? O beata illa anima!

Cùm pertransissem, inveni, quem diligit anima mea. Inveni meum Amorem. sed quando? *Cùm pertransissem.*

ssissem. quando me dedi cursui, ac velociter cucurri, transivi ac præterivi omnia creata, *ab imo deorsum, usque ad summum sursum*: ab infimo usque ad summum. *Amabo igitur ardentiùs, ut curram velociùs* in via Dei.

CONSIDERATIO VIII.

AMOR DEI, Amor audax.

SEptimus gradus Sancti Amoris *facit audere vehementer*: facit audacem, & magnanimum eum in quo est. Sperat & audet grandia: non acquiescit pedibus dilecti, *aspirat ad osculum*, ad sacri ac divini basia vultus. *In hac vita sperare, multorum; audere, paucorum: securitas paucissimorum*, qui curent salutem sine aliquo timore.

O cœ-

O cœleſtis audacia, quæ facis cor noſtrum excelſum & magnanimum, ut contemnat modica, non ſit contentum mediocribus, anhelet ſemper ad ſummum. Vide magnanimitatem Apoſtolorum: *Audemus*, inquit, *magis peregrinari à corpore & præſentes eſſe ad Dominum.* deſerere corpus, ut præſentes, facie ad faciem, uniamur cum Deo. Spiritum generoſum! attendit ad vitam futuram, ſpernit præſentem: deſiderat vitam divinam, & humanæ rationem exiguam habet.

O Sancta peregrinatio, peregrinari â mundo, peregrinari â noſtris inimicis, peregrinari à periculis, & ab ærumnis mundi: & hoc non longo itinere, ſed uno paſſu, qui fit in morte; quando anima, reperto fine temporis, uno brevi anhelitu complet ſuam peregrinationem, & ingreditur patriam, ut gaudeat Deo

ſuo, & Reginâ ſuâ Mariâ. Amo, Domine, amo, & audeo: eligo peregrinari, eligo præſentari: procul eſſe à corpore, & Deo me ſiſtere.

CONSIDERATIO IX.

AMOR DEI,

Strictus nodus cum Deo.

IN octavo gradu Sanctus ac divinus Amor *facit ſtringere indiſſolubiliùs*, aſtringit animam Deo nodo, & vinculo indiſſolubili. Iſte gradus eſt perfectior omnibus prioribus; quia illi ſunt cum diſtantia Dei, ſed iſte cum unione. *Languens diſtat, quærens diſtat, currens diſtat, & ſic de aliis. Sed qui ſtringit tenet: qui tenet, tangit: qui tangit, non diſtat.* In gradibus præcedentibus *anima amat, & amatur: quærit, & quæritur: vocat,*

cat, & vocatur. Sed in isto gradu *anima rapit, & rapitur: tenet, & tenetur: stringit, & stringitur: & una uni per amoris copulam sociatur.* S. Thomas loco citato.

Sed animadvertendum est, quod in isto gradu sunt aliqui, *sicut hospites transitorij: eunt, & redeunt: stringunt, & postea dimittunt.* Alij verò sunt, *vt incolæ, & mansionarij: tenent illũ, nec dimittunt:* ita fortiter astringuntur Deo, ut nulla ex causa eum dimittant, sed dicant cum Apostolo; *Quis me separabit à caritate Christi?* nulla creatura. *Nullus separat à fonte pollicendo guttam.*

Amo te, Domine, unione indissolubili: stringo, teneo, tango; & tenendo fortiter, nunquam dimittam.

CON-

CONSIDERATIO X.

AMOR DEI,
Amor ſuaviſsimus.

IN nono gradu *facit amor ardere ſuaviter.* Sicut in calore ſunt tres differentiæ, *Calidum, fervidum, & ardens: calor, fervor, & ardor*: ita in amore; & ſummus gradus amoris eſt in ardore: qui gradus eſt intenſiſſimus, & ſimul ſuaviſſimus. Quia qui reperitur in hoc gradu, *ardet maxime utiliter, & minime pœnaliter, & ideo ſuaviter*: magno cum fructu, ſine moleſtia, multa cum ſuavitate.

Sed tales ſunt valde pauci. *Invenies*, ait S. Gregorius, *inter contemplativos calentes, & ferventes: ſed perpaucos ardentes, qui ſedentes in Ieruſalem, ignem divinum excipiunt*; hoc eſt

eſt, mente habitantes in cœlo, ardent amore divino. O Seraphini cœleſtes, calentes, ferventes, & ardentes: (nam ſeraphicum eſt calidum, fervens, & ardens) temperate, extinguite, perimite frigus mei cordis veſtro ſummo ardore. O ſi arderet cor meum, quàm ſuaviter amaret!

O amor, ô ardor ſuavitatis, ſine labore, ſinè dolore. Sed *neque hoc mirum, ſi exul à corpore, dolores non ſentiat corporis,* inquit Bernardus. Si anima cogitatione non ſit in corpore, ſed alibi, in vulneribus Chriſti, in gloria Sanctorum, non ſentit moleſtias corporis. *Neq; hoc facit ſtupor, ſed amor. Submittitur enim ſenſus, non amittitur. Non deeſt dolor, ſed ſuperatur, ſed contemnitur.*

CON-

CONSIDERATIO XI.

AMOR DEI, Similitudo Dei totalis.

IN decimo & ultimo gradu *facit amor assimilari totaliter.* Hoc est officium Sancti Amoris, assimilare imaginem exemplari, animam Deo, secundùm capacitatem uniuscujusq;. Snmmus gradus istius similitudinis est in sanctissima anima Christi, per unionem personalem Verbi: in alijs creaturis, *per accessum ad ipsum*, prout quælibet Christo vicinior est.

Sed inter Christum, & alias creaturas *medium intercessit, persona scilicet gloriosissima Virginis, quæ in cognoscendo ac diligendo, omnium quidem creatarum personarum communitatem inæstimabiliter excessit.* Et si de Angelo dicitur, quòd sit *Speculum clarum,*

rum, clarissimum, immaculatum, incoinquinatum, incontaminatum, quid dicetur de illorum Regina? In hoc speculo, post illud Christi, sese intuentur omnes Angeli, & sancti Dei: & vident quanta sit eorum gratia, & gloria.

Veneror te Imago beatissima, quæ tantum repræsentas in te, de lucis æternæ immensis splendoribus: Speculum amorosum, infiniti Amoris divinissimus partus: impetra nobis hunc sanctum Amorem, ut semper in eo vivamus, & in eo moriamur, ad gloriam tuam, & sanctissimi Filij tui, Amen.

CONSIDERATIO XII.

AMOR DEI, Amor insuperabilis.

QVid mirum est, ô Amor, si sis insuperabilis & invincibilis, cùm

ſis Amor Dei, qui ſuperari, & vinci non poteſt? Proprium eſt hoc divini Amoris, non commune cum altero amore, qualiſcunque ſit, creaturarum. Sicut unum bonum ſuperat alterum bonum, ſic amor amorem. O Amor, tu accipis robur â tuo objecto, es inſuperabilis in Deo, es invictus in Deo, es omnipotens in Deo. Mane in Deo, ſtabilire in Deo, vive in Deo: & eris formidabilis mundo, terribilis inferno, admirabilis toti Vniverſo.

Canta canticum Amoris, anima Deo dilecta: gratias age tuo Benefactori, quia tuum amorem admittit. Sed ô tu amor meus, qualis es in Deo? quantum diſtas â Deo? Amo, & amabo Deum meum, & aliud non volo, quàm Deum. Sed qualis eſt mea confuſio, cùm conſidero, quoties Deum meum dimiſerim? Quid dimiſi? quid acquiſivi? quis me decepit?

cepit? *Peccatum meum contra me eſt ſemper.* Ego ſolus ſum culpabilis, ego ſolus peccavi, ego ſolus cæcus ad tantum lumen ſurdus ad tot clamores, ingratus pro tot beneficijs.

Quid retribuam Domino? amorem pro amore, amorem pro culpis, amorem pro offenſis. Vellem, Deus meus, tantum amare te, quantum offendi, & ampliùs, & ſemper amplius amare te intensè, amare te æternum.

CONSIDERATIO XIII.

AMOR DEI,

Amor inſeparabilis.

EN cauſam, cur Amor Dei dicatur *inſeparabilis*; qnia ſcilicet eſt inſuperabilis, eſt amor conjunctus Deo, amor intimus, amor penetrans,

& unitus duplici glutino, cognitionis & amoris. O quis mihi det, ut iſtud cor meum uniatur cordi Dei funibus, catenis, & clavis, ita ut nullo tempore, nulla ex cauſa poſſit ab eo ſeparari; & iſta conjunctio amoris fiat cor unum, unus ſpiritus, una voluntas!

O me felicem, ô me beatum, ſi ſemper ſim unitus fini meo, ſemper unitus vitæ! Petis iſtam converſionem, anima mea? non ſeparetur cognitio, non ſeparetur dilectio. Conſidera tuum Bonum, dilige tuum Bonum: Conſidera Deum tuum, dilige Deum tuum: oculus ſit intentus Vero, affectus Bono.

Cognoſcam te, ſumma Veritas: amem te, ſumma Bonitas: inſeparabiliter tecum uniar, ſumma æternitas.

CONSIDERATIO XIV.

AMOR DEI,
Amor infatigabilis.

V*Bi amor eſt, labor non eſt, ſed ſapor eſt.* ait Bernardus. Amor vincit omnem laborem, & talis eſt ejus dulcedo, ut fatigationem non ſentiat. Labores minuunt, & enervant vires corporis; ſed Amor reficit, & auget vires animæ. *Cùm infirmor, potens ſum.* dicebat Apoſtolus. Cùm debilitatur caro ſub pondere laborum, ſpiritus accipit robur â virtute amoris. Et ſi verus Amor, Sanctus ac divinus Amor facit indefeſſum quodammodo corpus ad labores corporales, quanto magìs vegetus erit ſpiritus ad ſpirituales? qualis erit in amando?

Vellem totus cor eſſe, ut poſſem

totus amare : Vellem, ut cor meum, quemadmodum ſemper movetur, ut vitam det corpori, ſic etiam ſemper amaret, ut conferat ac ſervet vitam animæ.

Sol non ſentit fatigationem dum lucet: neque ignis, dum calefacit. Talis eſt anima, libera paſſionibus: non renititur amori, ſed facilis ac Ladulcis eſt ei, & quaſi naturalis. Labor eſt non amare: fatigatio eſt otiari: ſuavis quies, ac paradiſi ſomnus amare, ſemper, ſine omni intermiſſione amare.

CONSIDERATIO XV.

AMOR DEI,

Amor invariabilis.

NOn variatur Amor, quia non mutatur objectum: verus amator

tor ſemper habet præſens ſummum Bonum, quod amat. *Amor enim vehemens*, ait Auguſtinus, *non poteſt non videre quem amat.* Nam *utitur creaturis pro ſpeculis*, Deum ſuum repræſentantibus. Vnde *homo Sanctus in ſapientia manet, ſicut Sol: Stultus, ut Luna mutatur. Eccl: 27.* & qui perfectè amat Deum ſuum, ſemper eſt immutatus & fixus, ut Sol in ſua luce: at amator mundi ſemper mutatur, ut luna in ſuo ſplendore.

Quid cogitari dignius, vel utilius poteſt, quam non ſubjectum eſſe inconſtantiæ mundi, & viciſſitudini creaturarum: inter res mutabiles non mutari: ſemper in eodem ſtatu conſiſtere, conſtantem in cogitationibus, conſtantem in affectibus: perſeverare ſemper in uno ſolo deſiderio Amoris Divini, & æternæ gloriæ?

Cor humanum, in deſiderio æterni-

tatis non fixum, stabile esse non potest, ait S. *Augustinus.* Vis esse stabilis? Firma desiderium tuum ne desideres, quidquid venit in mentem: totum desiderium tuum sit Deus solus. Dic cum Propheta, *Deus cordis mei, & pars mea Deus in aeternum.*

CONSIDERATIO XVI.

AMOR DEI,

Amor insatiabilis.

QVi fame uteretur pro cibo, quo plus manducaret, eo magis esuriret. Talis est Amor Dei, *simul cibus & esuries animae,* ait Bernardinus. Cibus, quia nutrit: esuries, quia facit orexin. *Qui edunt me, esurient.* Eccl: 24. & ita quidem esurient, ut in hac vita satiari non possint, sed primùm in altera.

Si

Si ratio hujus quæratur, in promptu eſt Nam objectum amoris eſt Deus, in infinitum ſemper magis amabilis. Nunquam ergo ſatiatur amor amando, deſiderat ſemper magis amare; quia videt ſuum dilectũ ſemper eſſe magis amabilem. Et quid eſſet ſtilla noſtri amoris, comparata immenſo Oceano Bonitatis, & Pulchritudinis Dei? Ecce vim Sancti Amoris: reddit animam ſaturam, & famelicam: Saturam creaturarum, famelicam Creatoris: Saturam terræ, & famelicam Dei, ac rerum æternarum in cœlo.

Et tu tamen anima mea, ad amandum tam pigra es! *Cùm amo, amo amorem amo eſuriem, amo deſiderium.* ait Bernard. Igitur amando creſcis in amore, nec in amando ſubſiſtis, ſemper ſatura, ſemper famelica; Satura illius, quod habes, famelica ejus, quod non habes.

CONSIDERATIO XVII.

AMOR DEI,

Amor inſociabilis.

NOn admittit ſocium Amor: qui totum dat, exigit totum. *Deus meus, tu totus meus, & ego non totus tuus?* Singularis eſt Amor Dei: non potes amare ſimul Deum, & creaturas. Singularis eſt pax Dei: non potes guſtare ſimul pacem Dei, & tuiipſius. Singulare eſt gaudium Dei, neque admittit idem cor ſimul gaudium Divinum, ac terrenum.

O Amor inſociabilis, intelligo bene ſenſum tuum. Sicut amas creaturas tantùm propter illarum commodum, non propter tuum; ita vis, ut ipſæ te ament, ſolùm propter tuam gloriam, non propter ſuam propriam, O Amor ſolitarius, ô Amor ſingu-

ſingularis, ô Amor unicus! Talis deſidero ſit amor meus; ut amem amore ſolitario eum, qui in ſeipſo eſt ſolus: amem amore uno, & unico eum, qui unus eſt Bonus, & unicum Bonum. *Solus ſoli, unus uni, unicus unico* convenit, Deo, qui ſolus, qui unus, & unicus eſt amatus.

Hoc ipſa experientia docet. Sentio in amando cor reſolvi â pectore: curſu tendit in altum; imò volat, ac Seraphinos tranſcendit: & ecce in uno momento, invenitur extra omne creatum: non videt creaturas, videt ſolum Deum ſuum. Non eſt ibi aliud, quàm unus ſolus Deus: neque aliud erit, quàm unus ſolus Amor, Amo dilectum Bonum meum, & ſolum Bonum amore ſolo.

CON-

CONSIDERATIO XVIII.

AMOR DEI, Amor inacceſsibilis.

DVobus modis anima tendit in Deum: *acceſſoriis gradibus, vel inopinatis raptibus*: vel ambulando, vel volando: vel adjuta â Sponſo, vel rapta â Dilecto. O Amor inacceſſibilis, ô Amor altus, & ſecretus! ô Amor cœleſtis, qui in mari quodam dulcedinis alis, & oblectas tuos dilectos! Nullus eſt, qui ad te poſſit accedere: opus eſt ſummi Amoris, trahere animam ad te.

Hæc eſt merces laborum, hic finis amoris, intrare in *Sancta Sanctorum*, ubi abſconditum eſt manna divinæ dulcedinis: hoc eſt tertium cœlum, in quod raptus fuit Paulus Apoſtolus: hæc eſt menſa cœleſtis, ad

ad quam Sancta Magdalena divinis epulis quotidie gaudebat septies. *O felix hora! sed brevis mora.* O tempus felicissimum, status paradisi: Sed parùm durat, celeriter transit. *Septies in die cadit justus*, de consolationibus cœlestibus, ad nativas miserias.

O Amor, ô Gaudium, ô Suavitas! inaccessibilis quidem in terra; quia pondus corporis impedit fervorem animæ: Sed accessibilis in cœlo. In cœlo, ubi est nostra patria, pater noster, mater, cognati, amici: In cœlo, in plenitudine Gaudiorum, in felicitate Deliciarum.

CON-

CONSIDERATIO XIX.

AMOR DEI.

Amor reverens.

ANima amans accedit ad Deum, sed cum humilitate, & reverentia. Semper duos oculos habet apertos, ad considerandum ex una parte altitudinem Dei, ex altera vilitatem propriam. Accipiamus exemplum â sanctissima Virgine. *Continuò habebat actualem relationem ad Divinam Majestatem, & ad propriam nihileitatem.* ait S. Bernardinus s. 61.

Ecce in duobus punctis brevem epilogum, & compendium magnæ artis amandi Deum. Consistit in duobus motibus inter se contrarijs: recto, & reflexo: sublimi & humili: crescendi, & annihilandi. Erigitur anima rectâ viâ ad magnitudinem

nem Dei, & reflectitur ad propriam parvitatem: elevatur in ſublimitatem Divinitatis, deprimitur in profunditatem ſuæ vilitatis: creſcit in Deo, annihilatur in ſeipſa.

O Amor ſimul fervens, & reverens! Fervor facit ingredi in penetralia Cordis Chriſti, & ibi dum uniuntur duo corda, ſcilicet noſtrum & Chriſti, uniuntur & Amores, ut duo córda, & duo amores faciant unum ſolum Cor, unum ſolum Amorem. Sed reverentia retrahit, ut deſcendat ad ſacros pedes, & ibi maneat: nec audet ulteriùs procedere, donec ſupernâ virtute rapiatur in altum. In hoc exercitio occupatur Sanctus Amor: modò cum Maria Magdalena ſedem ſuam ad Sanctos pedes, modò cum Maria Matre Dei triumphabunda collocat in ſacro latere.

CONSIDERATIO XX.

AMOR DEI, Socius fidelis.

BEatus, qui vivit in Societate Amoris; beatus, qui converſatur cum illo, ambulat cum illo, agit, cogitat, loquitur cum illo. Beatus, qui quidquid agat, agit *præſide & ductore Amore*, ait S. Ennodius. l. 2. ep. 7. ductus ab amore, ut amori obediat. Siquidem *Imperatoris loco dominatur, ſemel penetralibus cordis infixa Dilectio*. & velut abſolutus Dominus, in omnibus negotijs, movet, gubernat, ac regit.

Vis accipere veram methodum, veram regulam Chriſtianè & perfectè vivendi? In omni actione particulari cogita, quid te moveat, & quare agas: Amor ſit principium,

Amor ſit finis. Dic initio operis; Amor eſt is, qui mihi hoc imperat: libens obedio: & quia opus eſt Amoris, ex amore id agam. Amor ſit agendi principium, medium, & finis. Non ſubintret aliud motivum terrenum, & humanum: totum dedicetur Amori, in toto regnet amor.

O vitam felicem felicitate beata, vivere in Societate Amoris, agere omnia in Societate Amoris! Ergo ut in vita, ſic etiam in morte, Amor ſemper ſit principium, Amor ſit finis.

CONSIDERATIO XXI.

Amor Dei,

Amor floridus.

SAnctus & purus Amor libenter moratur in floribus: & inter flores virtutum, præcipuè delectatur

Roſâ

Rosâ Caritatis, Lilio Humilitatis, & Violâ Patientiæ. Floride Amor, quia nasceris ab eodẽ flore, qui dicitur Flos campi. *Ego flos campi*, ait, vel ut alij legũt, *flos abundantiæ, flos saturitatis*: flos, qui satiat abundantiâ omnis boni: Floride Amor, ideo vis, Cor, ubi quiescas, totum esse floridum. *Lectulus noster floridus. Cant. 1.* quasi diceret Sposa, Lectulus cordis mei totus conspersus est, & halat floribus: ac proinde dignum te hospitium. Veni ergo Sancte Amor, subi cor meum, tanquam dignum te habitaculum.

Sanctum exercitium, propria occupatio veri Christiani, de die in diem ornare animam suam floribus variarum virtutum. Digna est praxis, quam in quodam suo libello, *Testamento Christiani*, quidam servus Dei proponit, ut offerantur quotidie Sanctissimæ Virgini saltem tres flores

virtutum, Rosa Caritatis, Lilium Humilitatis, & Viola Patientiæ: & postea sub mortem in extremis *ex illis sertum ipsi compingatur*, pro corona ac diademate venerandi sui capitis.

O mortem felicem, ô beatam mortem! Quomodo tributum hoc remunerabitur Virgo? Certus sit talis: præmium fore flores cum fructibus. *Floris mei*, inquit, *fructus honoris*. Eccl. 24. *Flores* mihi oblati, in morte fructus dabunt, fructus immarcescibiles honoris, & consolationis, in æternitate gloriæ.

CONSIDERATIO XXII.

AMOR DEI,

Memoria continua,

NOn est res, quæ magis animet nostram tenuitatem, roboret & con-

& confirmet noſtram debilitatem, quàm conſideratio & memoria Divini erga nos Amoris. *Exultabimur, & lætabimur in te, memores uberum tuorum*, vel ut alij legunt, *Amorum tuorum.* Accipimus robur, & fiduciam, cum exultatione & gaudio in Deo, cùm in memoriam revocamus magnitudinem Divini Amoris, unicam & ſolam materiam veræ lætitiæ: quando ab Amore, velut à prima origine, omnes gratiæ ad nos derivantur è cœlo.

Amor ſemper amans, quid inveniſti in nobis dignum tuo amore? Amaſti fortè noſtra peccata, imperfectiones, ac defectus? Teipſum, tuam Bonitatem, tuam Divinitatem in nobis amaſti: id amaſti in nobis, quod tu ipſe creaſti, Naturam â te creatam, Gratiam â te nobis infuſam. O quàm bene dicebat S. Apoſtolus, *Mihi abſit gloriari, niſi in Cruce Domini!*

ni! nunquam læter, nunquam glorier in alio, quàm in Amore tam magno, quem in Cruce mihi Christus monstravit. Absit, absit: nunquam permittat hoc Deus, ut alius amor misceatur isti amori, qui vel tantillum imminuat Sanctum Amorem.

Si amari â magnis personis pollere gratiâ Principum, esse intimum Regi, tanti æstimatur à mundo; quanto pluris æstimandum erit amari à Deo, esse amicum & familiarem Christo, honorari ab Angelis, coli ab omnibus crearuris, suspici ab Vniverso?

CONSIDERATIO XXIII.

AMOR DEI,

Amor associans.

MAgna differentia, ac distantia est inter cives Cœli, ac terræ: inter

ter Beatos, qui vident; ac Viatores, qui credunt: Sed per ſanctum Amorem, *Solo mortalitatis velo dividimur à Sanctis.* ait S. Laurentius Iuſtinianus: quia per Amorem etiam in iſto corpore mortali, *unus omnino ſpiritus fit anima cum Deo.*

Sed ad hunc finem non ſatis eſt charitas quæcunque: requiritur charitas perfecta; Charitas illa, quam petebat Sponſa, cùm diceret Sponſo: *Indica mihi, ubi paſcas, ubi cubes in meridie. Cant. 1.* Vellem, Domine, te invenire in meridie. *Quid ſignificat meridies?* ait Auguſtinus. *Magnum fervorem, & magnum ſplendorem: fervorem Caritatis, & ſplendorem Veritatis.*

Hæc perfecta Caritas facit ſimiles Sanctis, aſſociat Beatis Spiritibus. Caritas non matutina, non veſpertina, ſed meridiana perfectiſſima, procedens ex clariſſima cognitione, quæ

quæ poteſt haberi in hac vita, Divinæ Bonitatis. *In meridie*, anima mea, *erit locus tuus, in meridie habitatio tua*: in meridie, in fervore Caritatis, in ſplendore Veritatis: *in fervore, & in ſplendore*: in fervore Amoris, in claritate cognitionis.

CONSIDERAT: XXIV.

Amor Dei,

Ornamentum animæ.

N*Igra ſum, ſed formoſa. Cantic.* 1. Debet anima ſe agnoſcere deformem â ſuis peccatis, ſed pulchrã virtute Amoris Divini. *Nigra ex peccato, formoſa ex gratia.* ait Auguſtinus. *Nigra propter peccata præterita, formoſa per pœnitentiam.* Origines. *Nigra per tribulationes, formoſa per coronas.* Ambroſius.

Hac

Hâc doctrinâ instituit nos Amor cœlestis, quomodo consistamus in medio, procul â duobus malis extremis, præsumptione ac desperatione. Non debeo desperare, quòd *nigra* sim ex peccatis; neque præsumere, quòd *formosa* ex gratia. Hinc etiam agnoscitur discrimen inter Amorem proprium, ac Divinum: ille enim deformat suapte naturâ, iste exornat.

Sancte Amor Dei, pulchritudo animæ meæ, tu pulcher & formosus in æterna pulchritudine Dei, orna hanc animam, ut placeat oculis Dei. O corda amantia, desideratis pulchra comparere inter Angelos cœli, inter Seraphinos paradisi? Amate, amate: quia quantum creverit amor, tanto major pulchritudo vestra futura est.

CON-

CONSIDERATIO XXV.

AMOR DEI,

Amor experimentalis.

PErfectus Amor eſt amor experientiæ, quâ ſentit, & experitur in ſeipſo quidquid res amata ſentit in ſe. Ad hunc amorem exhortabatur Apoſtolus, cùm dicebat: *Hoc enim ſentite in vobis, quod & in Chriſto IESV.* *Philip: 2.* Non dicit *Intelligite,* ſed *Sentite* cognitione experimentali, practicâ, & amoroſâ. *Magnum quidem ſentire Chriſtum in ſua Humanitate; majus ſentire illum in ſua Divinitate: ſed maximum, & inaſtimabile eſt, quando tanta fit conjunctio dilecti ac diligentis, ut quodcunque agitur circa dilectum, experimentaliter ſentiat ipſe diligens.* ait S. Bernard. ita ut quidquid ſentit Chriſtus in ſua Hu-

manitate, ac Divinitate, id ſentiat amans in ſeipſo quaſi dolor, & gloria illa eſſent propria.

Hæc eſt igitur amantis perfectio, ſentire & experiri in ſeipſo ſenſum amati. Si amo IESVM crucifixum, debet etiam crucifixum eſſe cor meum: Si amo JESVM in gloria ſua, debet eandem gloriam per affectum ſentire anima mea.

Talis erat Paulus Apoſtolus, de quo dicebat S. Auguſtinus: *Paulum dico crucifixum cum Chriſto, & glorioſum cum Chriſto.* Crux & Gloria Chriſti, erant crux & gloria Pauli: quia utramque ut propriam experiebatur in ſeipſo. O mira vis veri Amoris? Mutat, tranſmutat, conjungit in unum corda, amores, affectus.

CONSIDERAT: XXVI.

AMOR DEI,

Dulcis in amaritudine.

INter alios titulos, quos dat Sponsa suo Sponso, Christo, unus est, quo nominat eum simul Fasciculum Myrrhæ, & Botrum Cypri. *Fasciculus Myrrhæ*, inquit, *& Botrus Cypri, Dilectus meus mihi.* Sed quomodo convenit amaritudo Myrrhæ, cum dulcedine Vvæ? Ecce mysterium in Cruce Christi! Eadem passio Christi considerata ab eo, qui amat, fit ei simul myrrha & uva amara ac dulcis: amara corpori, dulcis animæ: amara sensui, dulcis spiritui.

O Passio desiderabilis, ô Mors admirabilis! clamat S. Bonaventura. *Quid mirabilius, quàm quòd mors vivificet, vulnera sanent, sanguis album*

faciat, & mundet intima, & nimius dolor nimium dulcorem inducat, ut quantum crescit dolor, tantum crescat simul dulcedo? O Amor dulcis & amare: vel, ut meliùs dicam, totus dulcis: quia ipsa amaritudo vertitur in dulcedinem! O mira vis amoris! Ex amaro planctu educit dulcem liquorem, distillat mel ex amaritudine fellis.

Iam autem quid erunt tuæ dulcedines, Amor purissime, quando tales sunt amaritudines? O dulcissime Amor semper dulcis, ac suavis, etiam in amaritudine! Sed quid mirum, quod talis sit amor? Si consideretur ejus origo, reperietur, quòd Mater Sancti Amoris sit ipsa suavitas, ipsa Dulcedo, Deus ipse.

CON-

CONSIDERAT: XXVII.

AMOR DEI,

Amor cum Amore.

NOn descendit in animam nostram Sanctus Amor solus, sed cum socio: Creatus cum Increato, Actus cum suo Objecto, Affectus cum sua Causa. Quis id crederet, nisi Veritas ipsa dixisset: *Caritas Dei diffusa est in cordibus nostris, per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis? Roman.* 5. datus inquam, etiam in propria sua persona. Nota, *Caritas diffusa, Spiritus datus.* Cum dono Caritatis datur ipse Donator, qui est Spiritus Sanctus.

Ecce *Amor cum Amore*: Amor creatus cum Amore creante. Igitur amando, non aliud amatur, quàm Amor. *Amo Amorem* Personalem,

qui eſt Spiritus Sanctus: amo Amorem Eſſentialem, qui eſt ipſe Deus, cujus Eſſentia eſt Amor. O Deus, ô Amor, ô Deus totus Amor, totus amatus, totus amans! qui vult amare, ſatis eſt ut dicat *Amo*: Sufficit hoc verbum, ſine alio: quia naturâ ſuâ tendit ad ſimile, ruit ad amorem.

Amo, verbum breve, tantùm triũ literarum. *Quantum tres literæ valent?* literæ potentiſſimæ, efficaciſſimæ, ait Gerſon. Claudunt infernum, aperiunt cœlum, feriunt cor Dei, exhilarant paradiſum. Sed hoc parùm eſt: aſcendunt, & evolant in Conſiſtorium Sanctiſſimæ Trinitatis, & indè auferunt, ac ſecum deferunt Amorem, & ſimul attrahunt omnia. Quia Amor eſt Deus Pater, Amor eſt Filius, Amor eſt Spiritus Sanctus. Et cum tam nobili ac divina Societate, gaudet felix, beatus vivit, & regnat in omni loco.

CON-

CONSIDERAT: XXVIII.

AMOR DEI, Canticum Cordis.

QVid rei eſt Amor? *Cordis gaudium, cordis canticum*, & jubilus animæ: quia æſtimationi jungit affectum, neque ſolùm præfert increatum creato, ſed etiam delectatur in illo. *Beatus, qui intelligit; ſed multo beatior, qui canit cantica canticorum.* inquit Origenes. Beatus qui percipit intellectu bona cœleſtia; ſed multo beatior, qui per affectum guſtat ac ſentit.

Hic eſt amor fruitionis, amor ſatietatis, quem exercent Beati in cœlo. *Sic affici, Deificari eſt.* ait Bernardus. Ergo verus Amor animæ, eſt affectus cordis; & affectus cordis, eſt canticum Spiritus. Ita can-

tabat Magna Mater Dei, cùm dicebat; *Exultavit spiritus meus in Deo salutari meo.*

Ergo qui vivit semper amando, vivit semper cantando vivit exultando, vivit jubilando eo jubilo cordis interno qui *sentiri potest, explicari non potest.* O felicitas cordis amantis, sed veri amantis; amantis Deum, amantis cœlum, amantis æternitatem.

CONSIDERAT: XXIX.

AMOR DEI,

Amor mellifluus.

SI te quis interroget, quid sit Sanctus Amor, responde, *Mel, melos, & jubilus: mel in ore, melos in aure, jubilus in corde.* S. Bernardus. Mel in ore dulcissimum, melos in aure sua-

suavissimum, jubilus in corde jucundissimus. Est mel, in cujus comparatioue omne mundi nectar pro felle habendum est: est harmonia, cui comparata omnis Musica mundi, videtur turpis dissonantia: est jubilus, qui spatiatur in immensitate Dei, gaudet in infinitate, durat in æternitate.

O quàm verum est, quòd *meliora sint ubera tua*, vel ut alij legunt, *amores tui vino!* Suavitas Amoris cœlestis, cum infinito excessu, superat omnem consolationem amoris terreni. Quia, ut S. Thomas ait, consolatio divina est *universalior*, quia afficit totum hominem: *intimior*, quia penetrat intima cordis: & *durabilior*, quia non finitur cum vita præsente; sed durat etiam in æternitate futura. Has conditiones non habent voluptates mundi, ut manifestum est.

Si ergo desideras transferri velut

in paradiſum, ingredi manſiones cœleſtes, bibere fontem vitæ, elice intenſum actum Amoris, dic ex intimo corde, *Amo, & amabo ſemper verum bonum.* Per hunc actum melle fluet lingua, aures reſonabunt melodiâ cœleſti, Cor jubilando præ vero gaudio & voluptate, nec ſciet, nec videbit, nec ſentiet aliud, quàm amorem.

CONSIDERATIO XXX.

AMOR DEI, Sigillum cordis.

DVo effectus habet ſigillum naturale: cõſervat ſcripturam, quæ in charta eſt, ne poſſit deleri; & prohibet, ne aliud poſſit inſcribi denovo. Idem facit Spirituale ſigillum Amoris Divini in anima: conſervat Sanctum, & prohibet profanum amo-

rem.

rem. O Amor Divine, *signaculum super cor meum*, obſigna cor meum, ut clauſum ſit mundo, carni, ac dæmoni. *Quod ſcripſi, ſcripſi*: habeo ſcriptum in corde meo ſanctum, & purum Amorem: non alius amor introducatur.

O Amor, quid facis? Ne ceſſa; *intende, proſpere procede, & regna*. Debella tuos inimicos: proſterne hunc meum ſenſum, enerva paſsiones, annihila inordinatos affectus. *Vexillum ſuper me Amor*: legunt alij. Non aliud in me regnet, quàm Amor. O Sancte Amor, Sigillum cordis mei! Beatum cor, quod eſt obſignatum à te, Amor Divine! Vivit ſecurum & lætum: non timet inſidias intus, neque vim foris.

At ô miſerum cor, à mundo ſignatum! Infelix & mœſtum vivit: admittit ſolummodo mala, bonum excludit. *Fiat cor meum, Domine, tanquam*

quam cera liquescens, sed tibi soli, ô Amor meus: mundo verò adamantinum: recipiat imaginem cœlestem, terrenam reijciat.

CONSIDERAT: XXXI.

AMOR DEI,

Amor abalienans.

AIt S. Ambrosius: *Beatus, qui, factus à semetipso alienus, contemnit visibilia, & ad invisibilia ascendit, & solum illud Bonum Divinitatis intendit*; Bonum illud, quod solum est Bonum, Increatum ac Divinum bonum. *Nec aliud requirendum putat; quia tenet, quod summum est*, in quo continetur omne bonum.

O Divina alienatio, ô cœlestis transmigratio: transire à terra in cœlum, à carne ad spiritum, à proprio cor-

corpore ad corpus Christi? Et hæc vis est Sancti Amoris. Quantum adjunges te Deo per amorem, tantum discedes à teipso: tantum alienaberis, quantum amaveris.

Hæc ergo deberet esse petitio nostra continua; *Domine, trahe me post te. Cant. 4.* trahe hanc animam per affectum extra hoc corpus: trahe hunc spiritum extra hanc animam. Neque cogites, te hoc tractu passurum violentiam. *Hæc tractio dulcor est, suavitas est, ipsa suavitas trahit.* inquit S. Augustinus.

CONSIDERAT: XXXII.

AMOR DEI,

Amabile responsum Deo.

AMo te: responsio Petri fuit, cùm Christus eum interrogasset. *Pe-*

tre

tre amas me? Neque ſemel interrogaſſe contentus, ter eandem quæſtionem repetivit; *Amas me?* ac toties ei Petrus reſpondit, *Amo te.* O quoties in corde noſtro, nos â Chriſto interrogari, ſicut Petrum, *Amas me?* Quis reſpondebit cum Petro, *Amo te;* non dicet, *Vellem amare te*; quia *amo* eſt actus abſolutus & efficax: neque dicet, *amabo te*, ſed *amo*; quia amor eſt præſens: neque dicet, *Paratus ſum amare te*, ſed *amo*; quia amor eſt non in habitu ſolùm, ſed in actu.

O dulciſsime JESV, Rex cordis mei, ſicut interrogatio tua eſt, *Amas me?* ſic debet eſſe reſponſio noſtra, *amo te.* Da mihi gratiam, Redemptor mi, ut ego ſemper te amem amore verò, perfecto, ardente, præſente, & actuali, ſemper, & in omni loco, in omni actione, & in omni negotio dicam hæc verba divina,

Amo

Amo te: ac citiùs obliviſcar meiipſius, quàm tui, & amoris tui. *Amo te,* hæc ſit anchora mea, quâ firmer, & ſtabiliar in omni viciſsitudine vitæ iſtius: ſit mea cynoſura, quæ me feliciter in portum patriæ beatæ perducat: ſit meus cibus, mea conſolatio, meæ divitiæ, meus theſaurus: ſit denique pax, quies, & fèlicitas cordis mei.

Cor hominis, divino Amori affixum, ſtabile perſiſtit: ait Hugo Victorinus. Non patitur mutationem, ſed ſemper in eodem modo ſtabile invenitur: *& unum amando, unum permanet:* non dividitur in bona diverſa, nec in plura corda: unus amor, unum cor: & ſi divinus eſt amor, etiam cor Divinum efficiet.

CONSIDERAT: XXXIII.

AMOR DEI.

Canticum Vniversi.

GErson ait, *Omnium una vox est, amo te*: omnes creaturæ summo concentu concordant in hac voce, & cantant suavissimum hoc carmen Amoris, *amo te*: & si non voce, certè opere. *Amo te*, Deus meus, cantat cœlum, quia voluntatem tuam exequor, sine intermissione ab ortu ad occasum currendo. *Amo te*, resonat in eodem tono terra, quia ad nutum Magni Dei, stabilis & firma in meo centro quiesco. *Amo te*, similiter canit aër, canit Ignis, & omnes creaturæ unâ voce idipsum concinunt; quia omnes Divinæ Voluntati concordant, & exequuntur Beneplacitum Dei.

Eadem

Eadem vox ab æterno fuit in Deò: primò inter ipſas perſonas divinas. *Amo te*, dicit unaquæque ad alteram: tam etiam in creatione mundi; quia cùm Amor Dei ſit efficax, *ipſum amare, eſt creare*, amando mundum, creat eum: & creando amat. *Felix anima, quæ audit, & intelligit hanc vocem jucunditatis in Deo, & in creatura*: quæ habet aures audiendi ſuaviſſimam hanc melodiam, quam faciunt amando, Deus & creaturæ. *Infelix anima, quæ perversâ voluntate â tali cantico diſcordat*: & loco divinæ voluntatis exequitur propriam!

Scribamus igitur in corde noſtro tantùm duas has voces, *Amo te*: nec ſolùm in corde, ſed in omnibus membris corporis, in omnibus facultatibus animæ. Scribe in memoria, *amo te*, per continuam recordationem Dei: Scribe in intellectu, *amo te*: ut omnes tuæ cogitationes colli-

colligantur in Deum. Scribe in Voluntate, *amo te*, ne recipiat alium amorem, quàm Dei. *Amo te*, vox dulcissima, suavissima. *Hæc est nostra laus & jubilatio, honor & exultatio, virtus & adoratio.* Amo te ex toto, amo totus, & amo totum. Amo totus, quia debeo me totum, sine omni diminutione, consecrare sancto & puro amori Dei: & *amo totum*; quia debeo amare totum Deum meum, in seipso, & in proximo.

CONSIDERAT: XXXIV.

AMOR DEI,

Professio Christiani.

PRofessio Christiani hominis continetur his tantùm duobus verbis, *Amo te* Professio respondere debet statui cujusque, & origini. Si

ergo

ergo Christianus est creatus ad amandum, & insuper collocatus per Gratiam in statu amicitiæ Dei, debet sane hæc ejus esse professio, ut occupetur in amando, & exerceatur semper in his duobus verbis, *Amo te.*

Subleva ergo te mente ad principium sine principio, ad Primam Personam Sanctissimæ Trinitatis, quæ est primum principium *ad intra*, *&* *ad extra*: & profundè humiliatus in tuo proprio nihilo, dic ei ex plenitudine cordis, quemadmodum decet, *Amo te*, Deus meus, & Creator meus, â quo per solam gratiam tuam, nullo meo merito, accipio esse, & vivere, & operari. Similiter ad secundam Personam Filij, per omnia æqualis & consubstantialis primæ, dic eodem affectu, *Amo te*, Deus meus, & Redemptor meus, â quo immensum thesaurum infinitorum meritorum tuorum accipio: per

quæ

quæ liberatus à pœnis æternis, me invenio in possessione æternæ gloriæ. Postea transi ad Tertiam Personam Spiritus Sancti, & dic eodem modo, *Amo te*, Deus meus, & Sanctificator meus, à quo sum collocatus in numero filiorum Dei, & heredum vitæ beatæ.

A Sanctissima Trinitate venies ad Virginem, & facies eandem professionem dicendo, *Amo te*, Mater Sanctissima, velut unicam post Christum, fiduciam & spem meam. Hoc ordine descendes per omnes Choros, & Ordines Angelorum & Sanctorum, dicendo ad unumquemq; , *Amo vos*, Seraphini beati, impetrate mihi partem vestri amoris. *Amo vos*, Cherubini felices, impetrate mihi partem vestræ cognitionis. Pari modo procedes usque ad ultimum Chorum, & ultimum Ordinem Sanctorum.

CON-

CONSIDERAT: XXXV.

AMOR DEI,

Scientiarum Compendium.

B*Reve verbum Caritas, tribus consistens syllabis, & septem literis. Et Deus Caritas est, unus in natura, & trinus in personis, & septiformis gratia Spiritus Sancti.* ait quidam ex Patribus. Caritas trium syllabarum est, ut te faciat similem Deo, & Sanctissimæ Trinitati: & septem literas habet; ut conferat animæ, quam inhabitant, septem dona Spiritus Sancti.

O Caritas beata, Caritas divina! verbum breve in voce, sed immensum in virtute! *Caritas breve verbum*, quia via Caritatis, & Amoris est brevis, ubi via cognitionis est longa. Via Caritatis est brevis, quia subitò, & sine medio perducit ad Deum.

Non

Non amo Deum per amorem creaturarum, ſicut cognoſco Deum per cognitionem illarum. *Breve verbum, Amo*: & in hoc brevi verbo eſt compendium totius legis divinæ, & epilogus ac ſumma Sacræ Scripturæ, finis operum Altiſsimi.

Quid quæris? ſatiare deſiderium ſciendi, diſcendo multas Scientias? *Tene unum verbum, quod eſt omne verbum, & ſufficit tibi: quære unum bonum, quod eſt omne bonum, & ſufficit tibi.* dicebat S. Antonius. Quod non poſſunt facere omnes Scientiæ mundi, ut ſatient noſtrum deſiderium, hoc facit unum verbum *Amo*.

Ergo diſce ſolum hoc verbum, & ſufficit tibi.

CONSIDERAT: XXXVI.

Amor Dei,

Amor plenus myſterijs.

A *Mo te.* Quis poteſt explicare ſignificationem vocum iſtarum? Myſteria, quæ continent; virtus & vis, quam habent, ſi pronuncientur, ut oportet, *ex toto corde*, habent robur deſtruendi, & abolendi omnia peccata, etiam infinita: Sanctificandi animam quamcunque etiam contaminatam omnibus ſceleribus: transformandi omne cor, etiam humanum ac terrenum, in Angelicum ac Divinum.

Præterea *Amo te*, ſignificat, *Nihil præter te, omnia propter te, & deſidero te.* Tres divinæ doctrinæ, incluſæ in his verbis: & tres actus perfectiſſimæ Caritatis, quorum poſterior

ſem-

ſemper perfectior eſt priore. Nam primò debeo amare Deum, & nihil plus quàm Deum, nec ſimul cum Deo; ſed omnia ſub Deo. Secundò debeo amare Deum, & omnia, quoad ejus fieri poteſt, actu ordinare ad Deum. Tertiò (qui eſt actus Amoris perfectiſsimus) debeo deſiderare præſentiam Dei, cum deſiderio eum laudandi, & eo gaudendi in propria eſſentia.

Dicamus ergo: Amo te, Deus meus; quia nihil, præter te: amo te, Deus meus; quia omnia propter te: amo te, Deus meus; quia deſidero te, & cupio diſſolvi, & eſſe tecum, exire de carcere corporis, & evolare ad te.

CON-

CONSIDERA: XXXVII.

AMOR DEI,

Reſpiratio & Suſpiratio.

DVas veritates animam docet Sanctus Amor, *Reſpirare, & Suſpirare*: reſpirare in Deo, & ſuſpirare in ſeipſo: reſpirare in bonis Dei, ſuſpirare in proprijs malis. Quia hæ ſunt duæ confeſſiones neceſſariæ ad ſalutem: Confeſſio laudis in Deo, confeſſio confuſionis in nobis. *Quia bona mea, Domine, dona tua ſunt: mala mea, delicta mea*, ait Auguſtinus. Reſpiremus in illis, ſuſpiremus in iſtis. En cauſam, quia bonum quod eſt in me, tuum eſt, & malum, quod eſt in me meum eſt. Quid ſupereſt ergo? *Reſpirare & Suſpirare*: reſpirare in te cum gratiarum actione continua pro bonis meis, quæ tua

dona sunt: & suspirare in me, cum pœnitentia continua de malis, & peccatis meis.

O quis mihi det istum affectum! O si possem consecrare cor meum uni continuo suspirio! O si anima mea foret digna habitatio Sancti Amoris Aspirantis, & Suspirantis! Vnicum & continuum exercitium meũ hoc esset, elevari sursum per aspirationem ad Deum, ad aspectum infinitæ Pulchritudinis, ad gaudium æternarum dulcedinum; & deprimi deorsum ad meas proprias miserias, suspirando & plangendo meum nihilum, nutritum culpis, refertum pœnis, immersum omni miseriæ. Et hoc est unum inter secreta Divinæ Providentiæ, permutare vices, ab alto descendendi ad infima, & ab imis evolandi in altum: ab uno aspectu transire ad alterum, ut anima vivat in medio duorum extremorum, ne-

qui

que cum exceſſu confidentiæ, neque ſinè timore.

Veniamus ad praxin, quomodo, & quando ſit reſpirandum, ac ſuſpirandum. Dico ergo, Amor verus eſt ſemper in motu, nunquam ceſſat amare, ſed non ſemper eodem modo id facit: modò reſpirat, modò ſuſpirat. *Dum aſpirat*, tempus eſt reſpirandi: *dum inclinātur umbræ*, tempus eſt ſuſpirandi. Cùm tibi aperitur cœlum, tempus eſt evolandi: cùm clauditur, tempus eſt jacendi, tempus ſuſpirandi. Amabo igitur ſemper meum bonum: cùm ſe dabit conſpiciendum, amabo reſpirando: & quando ſe abſcondet, amabo ſuſpirando.

CONSIDERATIO XXXVIII.

AMOR DEI,

Amor æternorum Bonorum.

DOnec Amor Dei verſatur in medio temporalium, & æternorum, habet temporalia in uſu, æterna in deſiderio: conſiderando, quòd temporalia quoad ea, quæ habent à ſe, nihil ſint; quoad ea, quæ habent á Deo, prope nihil, utpote gutta participationis divinæ. Ergo reſolve te cum B. Borgia dicendo, *De nihilo nihil curo, de nihilo nihil volo.* O reſolutionem ſanctiſſimam, ac digniſſimam, quam imitentur, quicunque volunt ſalvari!

Ex hoc propoſito tria bona ſequuntur: 1. Victoria contra omnes ten-

tentationes dæmonis. Cùm tibi proponit ſupervacaneum honorem, divitias, voluptates; reſpondebis ei, hoc eſſet contra meum propoſitum: *Nihil volo.* 2. magna Pax & Quies animi: quia liber eſt à deſiderijs, quietem turbantibus. 3. Perfectio & Sanctitas: quia tollit omnia ejus impedimenta, quæ ſunt inordinati affectus, ac deſideria terrena. Hæc eſt illa annihilatio, ſivè evacuatio voluntatis, tantopere commendata à Sanctis: hæc eſt abnegatio interna animæ, commendata à Chriſto dicente, *Qui vult venire poſt me, abneget ſemetipſum.* Negare ſeipſum, eſt negare affectus, ac deſideria nimia creaturarum.

Ab altera parte ſuſpicit Amor in altum, ac videt Deum, qui largitur ſeipſum, & omnia, omne bonum creatum, & creabile; corporale, ac ſpirituale; temporale, & æternum:

& facit aliud propoſitum, priori contrarium, quo dixerat, *Nihil volo.* Nunc dicit, *Totum volo* : non ſum parte contentus, volo totum : Sicut dicebat Seraphicus, *Deus meus, & omnia* : *Deus meus, ac totum.* Et ex hoc etiam ſequuntur tria illa bona, ſed modo nobiliore. 1. Victoria contra diabolum, cui reſpondet; *Volo totum* : quod mihi offers, non eſt totum. 2. Pax, quia explet omnia deſideria. 3. Sanctitas, quæ conſiſtit in poſſeſſione totius boni, ſine omni malo. Scribe igitur in tuo corde : *Temporale & æternum* : *Nihil volo, totum volo.* Et Sanctus eris.

CONSIDERAT: XXXIX.

AMOR DEI,

Amor increati boni.

QVid mirabilius, quàm amare, & neſcire quid ames? *Quid amo, Dom-*

Domine, cùm amo te? inquit Augustinus. Amo forſan pulchritudinem corpoream, fragrantiam, ſuavitatem, melodiam, unionem, complexionem omnis boni creati? Non, quia tu non es objectum ſenſuum noſtrorum corporalium. Quid igitur amo, quando te amo, Deus meus? Fortaſſe pulchritudinem, lucem, odorem, cibum, vocem, amplexum ſpiritualem? Non: quia iſta, quæ cogitamus, etſi ſpiritualia, tamen creata ſunt, finita, & finito modo à nobis comprehenduntur: tu verò es Bonum increatum, infinitum, incomprehenſibile.

Redit ergo idipſum, *Quid amo, quando te amo, Deus meus?* Forſitan amo *quandam lucem, quendam odorem, quendam cibum, quendam amplexum*, ſed imperceptibilem, & inſenſibilem ſenſibus, & corporis, & animæ? Totum hoc verum eſt, ſed

ad initium revertitur meum dubium: Quid est hæc lux, quid est hic odor, imperceptibilis naturalibus sensibus corporis, & animæ?

Ecce solutionem. Interroga creaturas, & respondebunt, *Non sumus nos, quare supra nos.* Totum hoc, quod vides, de rebus creatis, hoc Deus non est; sed supra omnia creata, Bonum infinitum, & increatum. Ergo quando te amo, Deus meus, non amo objectum corporis, non objectum animæ sensitivæ, non lucem & odorem creatum: Sed lucem, odorem, fragrantiam, dulcedinem, omnia increata: objecta nostri hominis interioris, objecta animæ spiritualis; percipienda non proprijs viribus, sed Gratiæ tuæ, & luminis tui, â te communicati.

CON-

CONSIDERATIO XL.

AMOR DEI,
Vinculum ardens.

APparuit aliquando Chriſtus S. Brigittæ, & mandavit Dæmoni, qui etiam aderat, ut inſpiceret cor Sanctæ, & referret fideliter, quantum illa ſe amaret. Obedivit ille, dixitque; *Video vinculum ardens, deſcendere â te in eam: quod ſic cor ejus obligat, ut nihil aliud cogitet, vel amet, niſi te.* Benedictus ſis, Domine mi, qui etiam per inimicum doces veritatem. O Vinculum ardens, â te deſcendens! Vinculum Caritatis ardentis, quod aliunde provenire, & ab alio donari non poteſt, quàm à te.

Liga, Domine, cor meum, hoc ſacro ligamine, ut non poſſit de alio loqui, non cogitare de alio, nec aliud

amare, quam te. Cape, Domine, meum intellectum, cape affectum, & nodis insolubilibus alliga tibi crucifixo, ut ego ligatus te sequar, dicendo; *sequar te, quocunque ieris, IESV, amor dulcissime.*

Sequar te semper, ô JESV: vade quocunque vis, proximè te sequar, etiam astrictus & ligatus, catenatus, & clavis tecum affixus. *Ad crucem? ad crucem. Ad mortem? ad mortem. Paratum cor meum, Deus, paratum.* Proscribe, mens mea, omne aliud objectum: obliviscere, voluntas mea, omnem amorem terrenum: & dic; *Non judicavi me aliud scire, nec aliud amare, nisi IESVM Christum, & hunc crucifixum.* Quia nulla alia veritas digna, quæ cognoscatur, est: nulla alia bonitas digna, quæ ametur, quàm Christus, & ille quidem crucifixus.

CON-

CONSIDERATIO XLI.

Amor Dei, Extasis Divina.

O Mirabilem affectum Divini Amoris! facit animam exire extra se, & intrare in Deum: exire de miserijs propriæ humanitatis, & intrare in felicitatem Dei. *Divinus Amor extasin facit.* ait S. Dionysius. Levat animam extra se, & supra se. Et quantùm supra? Ad Summum, ad Divinum, ad infinitum, ad pulchritudinem Dei, ad Esse Divinum, ad naturam Dei: ut vivat non ampliùs vitâ propriâ, sed vitâ Dei.

Vis exemplum animæ extasim passæ, & primùm extasim intellectus? *Non judicavi, me aliud scire inter vos, nisi IESVM Christum, & hunc crucifixum.* Tota mea Scientia in isto com-

comprehenditur, Noſſe Chriſtum, & hunc Crucifixum. Vis etiam extaſin affectus? *Vivo ego, jam non ego, vivit verò in me Chriſtus.* Vivo ego, ſed non in me, ſed in Chriſto; quia amor meus eſt extra me, totus collocatus in Chriſto.

Ecce metas noſtræ Scientiæ, ecce metas amoris: Chriſtum crucifixum. Vbi eſt vera Scientia? in cognitione Chriſti crucifixi. Vbi verus amor? in amore Chriſti crucifixi Scire meum, Chriſtus crucifixus. O ſcire, ô amare! beatum ſcire, beatum amare! O Amor Divine, Amor extatice, experiatur ſpiritus meus effectum tuæ virtutis, ſit anima mea, ſupra me, non infra me. Si eſt ſupra me, *elevor in naturam divinam*: ſi infra me, *deprimor in naturam beſtialem.* inquit Auguſtinus.

CONSIDERATIO XLII.

Amor Dei, Amor Gustus Divini.

Tres modi Amoris distingui possunt: *Amo Gratiam Dei, amo Voluntatem Dei, amo Gustum Dei.* Amo Gratiam Dei, fugiendo omne peccatum mortale: amo Voluntatem Dei, fugiendo etiam veniale: amo Gustum Dei, ubi nulla est culpa, nec mortalis, nec venialis. Potest ulterius dici, *Amo Gloriam Dei, amo Participationem Dei.* Amo gloriam Dei, tam internam, complacendo mihi in divinis perfectionibus, & gaudendo, quod tales sint in seipsis, infinitæ, æternæ, immensæ: quam externam, desiderando, ut Deus ab omnibus cognoscatur, ametur, colatur. Amo participationem Dei, diligen-

ligendo ipſius Dei amore, omnes creaturas, quæ ſunt bonitas participata à Deo.

Denique dixeris, *Amo imitationem Chriſti*: quamvis cum eadem voluntate, gloria, guſtu Dei, poſſem eſſe dives, & pauper; honoratus, & ſpretus; Sapiens, & ignorans; tamen ad majorem imitationem Chriſti, eligerem potius eſſe pauper, quàm dives; contemptus, quàm honoratus; haberi pro ignorante, quàm pro ſapiente. Vt S. Ignatius docet. Et hic eſt actus Caritatis perfectiſſimæ, qui continet perfectiſſimam imitationem Chriſti. Amo contemptum, amo injurias, amo dolores; quia hæc omnia ſunt Deificata in Chriſto: amo potius eſſe pauper, & Chriſto ſimilis, quàm habere omnes divitias mundi, & eſſe Chriſto diſſimilis: amo inſignia Chriſti: amo, quod Chriſtus amat: amo ſequi

qui Caput nostrum, Exemplar nostrum, Fratrem nostrum primogenitum.

Tunc satiabitur anima mea in hac vita, cùm fuerit repleta opprobrijs, ac doloribus Christi. Dicant alij, ut voluerint, *Tunc satiabor, cùm apparuerit gloria tua*: ego dicam, sicut alij legunt; *Tunc satiabor, cùm afflictus fuero ad similitudinem tuam*, ô Christe meus, & Bonum meum.

CONSIDERATIO XLIII.

AMOR DEI, Epilogus Vniversi.

OMnes creaturæ ultimò resolvuntur in Amorem. Nam si quæras, Quare sint? respondebo, Quia Deus eas creavit. Si porrò quæras, Quare creaverit, responde-

bitur,

bitur, Quia illas amavit. Idem dicendum eſt de S Scriptura, quæ tota reſolvitur in Legem Amoris. Igitur Amor eſt finis, & ultima reſolutio Vniverſi. Hinc diſce, quis debeat eſſe finis, quæ ultima reſolutio actionum tuarum. Cùm ſtudes, ſtudeas propter Scientiam, cùm perveneris ad Scientiam, in ea non ſiſtas, ſed pergas ad Amorem. Cùm negotiaris finis ſane ſit lucrum; ſed lucri finis ultimus debet eſſe Amor. Cùm cibum ſumis, ſume, ut vivas; vivas autem, ut ames.

Ecce regulam vitæ æternæ: Omnia propter Amorem, Amor propter ſeipſum. *Amo, quia amo. Qui amat, amat, & aliud novit nihil.* ait S. Bernardus. *Quia hic eſt finis, hæc eſt conſummatio, hæc eſt perfectio, hæc eſt pax, hoc eſt gaudium*; quies, & gloria noſtra.

O Amor Sancte, per quem omnia, & ſi-

& ſine quo nihil! Pauper, cùm nihil habet, ſi amat, eſt dives: ac dives, etiamſi habeat multos theſauros, ſi non amat, eſt pauper. Qui amat, eſt dives in paupertate: qui non amat, eſt pauper in divitijs. Ecce modum diteſcendi, modum congerendi theſauros, Amare. Ama, & hoc ſufficit. *Amo Amorem*, neque aliud, volo, quàm amorem: amare, & amari, non â mundo, aut alia creatura, ſed â Deo ſolo.

CONSIDERATIO XLIV.

AMOR DEI, Amor CHRISTI.

SVblevat Amor in Deum, ſed mediante amore Chriſti. Audi Apoſtolum; *Vos Chriſti, Chriſtus Dei.* Vos eſtis Chriſti, 1. velut ſervi ipſi dona-

donati â Patre. *Postula à me, & dabo tibi Gentes hereditatem tuam.* 2. ut servi redempti sanguine ipsius. *Empti estis pretio magno.* 3. ut servi debiti dignitati ipsius Personæ. Cùm ergo toti simus Christi, tanquam finis proximi & immediati, debemus â Christo sumere amoris nostri principium, amando sacram illam Humanitatem, sacrum illud corpus, illam sacram Animam.

O Amor Dei, amor Christi! Doctrina tradita divino oraculo ipsius Christi; *Pater amat vos, quia vos me amastis. Ioh. 16.* Ecce ut ab Amore Christi hominis, ascenditur ad Amorem Christi Dei, secundùm Apostolum, prius est regnum Christi regno Dei: regnum Christi est amare, & amari à Christo: & regnum Dei est, amare, & amari â Deo.

Hinc idem Apostolus fulminat hanc gravem sententiam contra pecca-

catores, 1. *Cor.* 16. *Qui non diligit Dominum IESVM, anathema sit*, segregatus à numero electorum in hac vita, sicut in altera separatus erit â numero Beatorum. Quia qui recedit à medio, impedit seipsum à fine.

CONSIDERATIO XLV.

AMOR DEI,

Sitis ardens.

SItio, Domine, non materialem aquam, non bona terrena, sed gaudia cœlestia. *Sitio*, aquam illam, quæ potest levare omnem sitim cordis mei. *Sitio* te, aquam vivam perennem, divinam: quæ replet omnes appetitus, ac desideria nostra. *Sitio*, Domine, sentio necessitatem, sed remedium non invenio: video bonum, sed vires non habeo ad consequen-

ſequendum : ſcio, quid vellem facere, ſed non habeo robur ad exequendum : Recordare, Domine, quòd dixeris, *Si quis ſitit, veniat ad me, & bibat. Io. 7.* Sed quomodo, *Si quis?* quaſi non omnes haberent hanc ſitim. Atqui omnes deſiderant eſſe beati, ac felices : omnes habent ſitim ſummi Boni. Sed reſpondebis; Verè habent, ſed ea ſitis eſt falſa, falſarum aquarum Ægypti, quæ non valent reſtinguere ſitim, ſed magis accendere. Ego loquor de vera ſiti, veri boni, quod ego ſum. Ideò dixi, *Si quis* : quia tales ſunt pauci.

Redeo ergo Domine, ad meam petitionem. *Sitio*, veram aquam Divinitatis tuæ, in qua ſunt hæ duæ conditiones, quæ omnem ſitim extinguunt, Infinitas & æternitas : omne bonum, & per omne tempus ; ſummum bonum, & ſumma duratio ; infinita intenſio, & infinita extenſio.

Sitio

Sitio, pro aliqua relevatione, ſtillicidium cōſolationum tuarum, quibus in hac vita refrigeras ſervos tuos; ſed ijs non ſatior: aſpiro ad illam plenitudinem, ad illam inundationem, ad illud diluvium, quod *inhabitare facis* in vita futura. Illæ interim ſint in uſu, hoc in deſiderio.

Sed progredior ad ſecundam petitionem. *Sitio ſitim* Si non vis, ô dulcis Amor, extinguere meam ſitim plenitudine tui gaudij; ſaltem eam non adime: fac ut ardeat ſemper, & flagret cor meum deſiderio tui: ſitque talis hæc ſitis, ut omnem aliam ſitim aboleat. *Sitio Domine, ſitio ſitim*: cupio ſitim tuam habere, & in ea ſemper creſcere, donec ardor ejus conſumat hanc vitam brevem, & in æternum permutet.

CON-

CONSIDERAT: XLVI.

AMOR DEI, Sapor Dei.

GAudet cor veri amatoris, in amando Deo suo, dulcedine inexplicabili, ineffabili. Sentitur, & non cognoscitur: experientiâ, non intellectu percipitur: gustatur, & non scitur, quid sit. O sapor Deitatis, dulcedo paradisi, suavitas infinitæ! *Saporem quidem sentio*, ait Bernardus, *dulcem adeò, suavem adeò, & confortantem, ut, si perficeretur in me, nihil ultrà quærerem. Sed cùm tenere, & ruminare volo, & dijudicare ejus saporem, statim transit*:. O saporem generosum, ô saporem victoriosum! simul primùm ingreditur animam, tollit ex eo corde omnem alium affectum, ac desiderium saporis terreni.

Da

Da mihi, Domine, *victricem hanc delectationem*; hanc ſanctam ac divinam conſolationem, ut cum eo reportem victoriam de inimicis meis, purificem cor meum, ab omni eo, quod tu non es, & ampliùs creſcam in flamma tui divini Amoris.

Sed quis erit dignus tantâ gratiâ? Audi S. Baſilium; *Qui nullam præſentis vitæ recipit delectationem; ſed ad illum quem diligit, medullitus ſuſpirat, fervet, anhelat, anxiatur.* Qui ſe liberum, & remotum ſervat ab omni delectatione mundi, quamvis licita, ſed non neceſſaria: & omni ſuâ cogitatione, deſiderio, & affectu ſuſpirat, & anhelat ad æternum, & ſummum Bonum, quod ſolum amat. Sapor mellis judicatur dulciſſimus omnium: Quis erit ſapor Divinitatis, quæ eſt infinita dulcedo, infinita ſuavitas, communicata Palato animæ, & intimè penetrans illam?

CON-

CONSIDERAT: XLVII.

AMOR DEI,

In amore proximi.

NVlla in re ita relucet Amor Dei, ut in amore proximi. Christus ascendens in cœlum, reliquit substitutum in terra, & vult, ut quod sibi debemus, præstemus proximo: *Quod mihi debes*, ait apud Augustinum, *huic solve: & quod huic feceris, mihi feceris.* Considera, quantum debeas Christo: non unam, sed centum, & mille vitas si haberes. Has igitur omnes debes proximo tuo, cui Christus debitum nostrum totum transscripsit, ac transportavit; proximo solvendum est, quod Christo debemus.

Cùm ergo necessitas aliqua proximi tibi occurrit, cogita Christum dice-

dicere tibi in corde; *Huic ſolve, quod mihi debes.* Et quid Chriſto debes? omnia: quidquid es, & quidquid habes: omnia ergo proximo debes expendere.

Conſiderabo ergo meos proximos, tanquam totidem fratres Chriſti, totidem ſubſtitutos, totidem (ut ita dicamus) Vice-Chriſtos, qui ſunt in terra loco Chriſti, ad exigenda ipſius credita. O quàm male hactenus ſolvi Deo meo! Neſciebam obligationem, quam habui: quia non tantùm ex Caritate, ſed certo modo ex juſtitia debeo, quantum poſſum, ſatisfacere meo proximo. Amabo ergo Deum meum in ſeipſo, amabo eum in ſua imagine; impendam me ſervitio ejus, quantum potuero: præbebo manum proximo, offeram cor Deo.

CONSIDERAT: XLVIII.

AMOR DEI,

Amor congregans.

PRoprium calori eſt, *Segregare, &* *Congregare* : ſeparare â ſe mutuo res diverſas, & unire inter ſe ſimiles. Talis eſt vis Amoris Divini : *Separat pretioſum à vili*, Separat ſpiritum noſtrum ab affectu rerum corporalium, & unit cum Deo ſpiritu incorporeo. Creata eſt anima cum ſuavi quadam ſympathia cum Deo. *Ambo ſpiritus, ambo immortales, ambo perpetui, ambo intellectivi*. ait S. Thomas, *opuſc. 61.* Hinc anima non poteſt invenire quietem in alio: & ſi turbulentia paſſionum non impediret, tenderet naturaliter in Deum, tanquam ad ſuum centrum, & ultimum finem.

O doctrinam cœleſtem! beatus, qui

qui intelligit eam! Anima eſt ſpiritus, non corpus: quid habet ergo negotij cum rebus corporeis? *Non magis anima ſatiatur auro, quàm corpus vento.* Spiritus alitur ſpiritu: & anima nutritur Deo. Amor Sancte, amor purè, ah diſgrega, & congrega. Separa meum ſpiritum â corpore, & uni cum Deo.

O anima, ama, ſi animas: quare vis dare vitam corpori, & non vis recipere vitam meliorem â Deo? O quanto melius eſt amare, quàm animare! Etſi animare impedit amare, *moriar, Domine, ut te amem: moriar, ut amem: & amem, ut moriar.* ait Auguſtinus.

CONSIDERAT: XLIX.

AMOR DEI, Congratulatio DEI.

EXcellentissimus actus divini Amoris est, Complacentia, Gaudium, & Gratulatio de divinis perfectionibus, inquit Dionysius Carthus. Complacet mihi, Deus meus, & gaudeo, quòd sis, qui es: primum Esse in independentia, potentissimus in Omnipotentia, infinitus in sapientia, infinitus in bonitate, omnipræsens per immensitatem, semper durans per æternitatem. Gaudeo, quòd sis, qui es: summa pulchritudo, summa dulcedo, pelagus omnis boni, Oceanus omnis perfectionis, abyssus omnis essentiæ, quæ est, & esse potest.

Sed quia Amor amat bonum, quasi proprium, tanquam sibi conve-

veniens, tanquam propriam perfectionem; dum gaudeo tuis perfectionibus, gaudeo etiam quasi meis: quia eædem, quæ tuæ, sunt meæ: tuæ per naturam, meæ per gratiam. Independentia tua, etiam est mea: Omnipotentia tua est mea; mea est tua pulchritudo, ac dulcedo, immensitas, & æternitas: & in summa, si meus est Deus, ac totus Deus, erit & meum, quidquid in Deo est, & omnis divina Perfectio.

Quare, ô meum dulcissimum Bonum, quando te nominas in S. Scriptura, addere soles Sancto Nomini tuo dulcissimum hunc titulum *Tuus*, dicendo, *Ego sum Dominus DEVS Tuus: unus est Deus Tuus: adorabis Dominum Deum Tuum.* Et vis dicere; Sum Deus tuus, quia totum id, quod sum, tuum est; quidquid habeo, tuum est. O verbum dulcissimum! Siste, anima, & perpende,

quid ſit hoc *Tuum*; & reſponde dicendo cum David; *Tuus ſum ego: Tu totus meus, & ego tuus.*

CONSIDERATIO L.

AMOR DEI,

Sagitta amoroſa.

APparuit quondam Dominus cuidam Sanctæ, cum aurea Sagitta in manu, quâ cor ejus percuſſit, & reliquit cum eo vulnere tres affectus; 1. tædium, & nauſeam omnis creaturæ, 2. deſiderium ingens occupandi, & uniendi ſe cum Deo ſolo. 3. videbatur ſibi anima ſeparata à corpore, & immerſa nectari Divini Amoris.

O Sagitta amoroſa, quis mihi dabit, ut à te transfigatur cor meum? Tunc ſpernerem, quidquid creatum eſt,

est, ac desiderarem soli Deo conjungi: & anima mea, quasi separata â corpore non ampliùs impediretur ab illo. O Deus meus, amor animæ meæ, non desidero aliud, quàm vulnerari, & mori; vulnerari à te, mori pro te: vulnus, quod sanat; mortem, quæ tribuit vitam.

Ecce omnia creata non possunt mihi dare quietem, aut pacem: non habeo, quod aliquid valeat. Sperno, quod video: æstimo solum, & unicum Creatorem illius. Hic solus est Deus meus, solus objectum amoris, & omnis desiderij mei.

SERAPHINI
LIBER IV.
CONSIDERATIO I.
AMOR DEI, Odium nostri.

AMo Deum meum, non solùm quando volo bonum ipsius; sed etiam quando nolo, & aversor malum ipsius, quod est peccatum. Dum igitur odi meipsum, tanquam principium & causam peccati, amo Deum. Odium Sanctum, fidelis comes Sancti Amoris: Sancti fratres, nati ex una matre! Quia unus habitus Caritatis est utriusque actus princi-

cipium, Sancti Amoris Dei; & Odij Sancti nostri ipsorum, & peccati. Debeo verò odisse meipsum, & proprium corpus, non solùm propter peccata præsentia, sed etiam propter præterita, ut ulciscar tantas injurias in Deum patratas.

Ecce Scalam Jacob, ubi Angeli Sancti semper Deum honorabant, & ascendendo in cœlum, & descendo ad terram. Ita veri servi Dei semper sunt occupati in Sancto Amore Dei, vel ascendendo per amorem ad Deum, vel descendendo per odium Sanctum erga seipsos. Oderim igitur meum corpus, ut infectum halitu pestilente originalis peccati, ac prorsus contaminatum pravis inclinationibus, & fomite peccati.

Miser anima, ubi es? in quali carcere? in quali habitatione? Quæ semper agit ruinas, cum periculo continuo te perimendi. *Quis me libera-*

berabit de corpore mortis hujus? quia ſemper inclinat in mortem peccati. Da mihi gratiam, Domine mi, ut agnoſcam hunc meum inimicum, & eum tractem, ut talem, ſubijciendo eum rationi: & ut odio proſequendo meipſum, ſemper magis amem te, ſummum Bonum meum: vivam ſemper in odio ejus, qui hoc meretur; & in amore ejus, qui dignus eſt amore: odio mei, amore tui, Deus meus.

CONSIDERATIO II.

AMOR DEI,

Separat animam â corpore.

SAnctus ac divinus Amor, non eſt amor qualiscunque; ſed eſt amor puriſſimus, & ſpiritualiſſimus, terminatus in ſummo, & increato ſpiritu,

ritu, qui eſt Deus: ideo requirit ſubjectum proportionatum, ac ſpirituale, quod eſt anima. Ita divinum oraculum; *Spiritus eſt Deus; & eos, qui adorant eum, in ſpiritu & veritate oportet adorare. Io. 4.*

Quisquis ergo deſiderat eſſe in numero amantium Deum, & admitti ad Scholam Divini Amoris, cogitet ſibi vivendum eſſe, ſicut de S. Paulo dicit Chryſoſtomus; *Sicut nuda anima ſine corpore*; ac ſi foret purus ſpiritus expers corporis: & quaſi anima ejus tantùm aſſiſteret ſuæ carni, non eam informaret, ſicut Angelus eſt in corpore aſſumpto.

Ama igitur, anima mea, Deum tuum: ama eum in ſpiritu; ama extra corpus & ſenſus, ama in veritate, totis viribus tuis, ex toto corde, ex omni virtute. Et quando caro te tentat, *cogita, te eſſe ſpiritum.* Quid tibi cum carne & ſanguine? cur ita

vilescas, ut submittas te illis? Et si spiritus es in creatione, spiritus in prædestinatione; debes etiam esse spiritus in conversatione, conversando cum spiritibus cœlestibus, & amando ac desiderando bona spiritualia, & æterna.

CONSIDERATIO III.

AMOR DEI,

Separat spiritum ab anima.

AMor Dei non habet solùm vim, separandi animam â corpore; sed etiam dividendi spiritum ab anima. Quia trahit, ac transfert in Deum partem superiorem animæ, quæ est intellectus & voluntas, relinquendo partem inferiorem in corpore. *Felix divisio.* ait Gerson ex Richardo, *& mirabilis separatio! Quod corpulentum est,*

est, deorsum remanet: & quod spirituale est, usque ad contemplationem divinæ gloriæ sublimatur.

Hic debet esse finis Christiani, hæc tota ejus occupatio, separare spiritum ab anima; non permittendo spiritum, partem nobilissimam ac dignissimam, versari humi; sed curare, ut assurgat in altum. Hinc dictum est, nec sine magna ratione, quòd *anima sit magis ubi amat, quàm ubi animat* Quia ubi amat, ibi reperitur cum nobiliore sui parte, intellectu & voluntate; at ubi animat, ibi est tantùm cum parte minùs nobili, animante & vegetante Sursum ergo, cor generosum, creatum ad altissimum finem, qui Deus est, conjunge spiritum tuum spiritui Dei tali unione quæ faciat, ut duo sint unus spiritus: quemadmodum Apostolus docet; *Qui adhæret Deo, unus spiritus est.*

O bea-

O beatam unionem! quæ ſequitur ex alia beata ſeparatione; quâ ſeparatur ſpiritus ab anima, & unitur cum Deo. En, ô mi amantiſſime Deus, dedico & conſecro, pro omni tempore & æternitate, ſpiritum meum ſpiritui tuo, ſpiritum creatum increato, creaturam Creatori. Totus intellectus meus occupetur ſemper in tui ſancta cognitione, & tota voluntas mea in tuo ſancto amore.

CONSIDERATIO IV.

AMOR DEI,

Separat ſpiritum à ſpiritu.

HIc eſt ultimus effectus, & quaſi ſumma vis Amoris divini: quia anima, Deum perfectè amando, ſic unitur, intimatur, ac transformatur in illo immenſo pelago infinitæ bonita-

nitatis, ac dulcedinis Dei, *ut mens nostra dimittat seipsam*: inquit Gerson. Hoc est perdat seipsam, & acquirat Esse divinum: non quòd amittat propriam creatam essentiam; sed quod in suo esse permanendo, non cognoscat, non amet, non sentiat aliud, quàm Deum: & si cognoscat, ametque seipsam, cognoscat & amet in Deo, & solùm propter Deum.

O felix mutatio, & beata conversio! Corpus convertitur in spiritum, spiritus in Deum. Corpus, retinens naturam corporis, induit conditiones, ac proprietates spiritûs: & spiritus creatus, manens creatura, assumit attributa, & perfectiones Dei. Hæc sunt mirabilia opera, & heroica facinora Divini Amoris, mutare carnem in spiritum, & spiritum in Deum. Id quòd in altera vita plenê perficietur, ubi corpus erit agile,

pene-

penetrabile & immortale ut ſpiritus: Spiritus autem elevatus ad ſtatum gloriæ, erit ut Deus, non per eſſentiam, ſed per participationem.

O ſanctiſſime, ac puriſſime Amor, ſentiam, ah ſentiam in me vim tuæ operationis, guberna corpus, ut ſerviat ſpiritui: rege ſpiritum, ut ſerviat Deo. Corpus amet ſpiritum, tanquam ſuam perfectionem: Spiritus amet Deum ſuum, tanquam ſuam beatitudinem, & ultimum finem. O quando videbo me liberum, in libertate filiorum Dei? quando perfectâ pace, & quiete gaudebo? ut quidquid vult ſpiritus, velit & caro: & quidquid placet Deo, placeat & ſpiritui. Amo te, Deus meus; trahe me ad te: trahe, ut traham. Tunc traham ad me carnem, quando ſpiritus meus fuerit tractus ad te.

CONSIDERATIO V.

AMOR DEI, Finis operum Chriſti.

I*Gnem veni mittere in terram, & quid volo, niſi vt accendatur?* Deſcendi de cœlo, ait Chriſtus, non alio fine, quàm ut accendam, & inflammem corda hominum igne Divini Amoris. Igne donato à Patre, promerito à filio, applicato â Spiritu Sancto. *Chriſtus moritur, & meretur amari: Spiritus afficit, & facit amare.* ait S. Bernd. Pater æternus donat Amorem, ſed per merita mortis Filij; & ſpiritus Sanctus applicat eum gratiâ ſuâ, ſed propter merita Chriſti.

Si ergo finis operum Chriſti, & fructus meritorum ejus, eſt donum Sancti Amoris; idem debet eſſe finis

nis noster: Sperare propter amorem; fatigari & laborare, ut in divino amore crescamus; non permittendo, ut tantum bonum, tantus thesaurus sit otiosus. Amemus, & petamus perfectionem hujus amoris â Patre æterno, tanquam præmium ex justitia debitum meritis Sanctissimi Filij sui: & cùm sit meritum infinitum, etiam infinitum deberet esse præmium Sancti Amoris.

Vellem amare Deum, quantum Christus promeruit eum à me amari: vellem amare eum illâ sanctitate, & perfectione, quam promeruit Sanguine suo pretioso: vellem amare quantum debeo: vellem, ut omnes partes corporis mei, omnes vires animæ meæ, omnes cogitationes, intentiones & affectus, aliud non spectarent, ad aliud non aspirarent, aliud non agerent, quàm ut semper, & ubique amarent meum ulti-

ultimum finem, summum bonum meum; nec vellet vivere propter aliud, quàm propter amorem.

CONSIDERATIO VI.

Amor Dei.

Ad exemplum Christi.

Disce, ô Christiane, â Christo, quomodo diligas Christum. inquit Bernardus. Exemplum, quod imitari debemus in amando, est perfectissimus Amor Christi. *Disce amare dulciter, amare prudenter, amare fortiter.* Debemus amare, 1. *Dulciter*: ut vera dulcedo & suavitas amoris Christi vincat, & expellat ex corde nostro falsam, & apparentem dulcedinem Carnis, & mundi. 2. *Prudenter*: ut non solùm desideremus consequi Sanctum Amorem, sed etiam

etiam arripiamus media proportionata, & efficacia ad consequendum. 3. *Fortiter*: non cedendo, sed resistendo viriliter omnibus rebus contrarijs quæ impediunt dictum Amorem.

O si esset omnino sanum palatum animæ meæ, quàm dulcis cibus ei foret Amor Divinus? cibus suavissimus, ac dignissimus ore Dei: cibus felicitatis æternæ Beatorum: cibus, continens in se suavitatem omnis saporis. *Memor fui Dei, & delectatus sum.* Sufficit una memoria Dei, unus aspectus Divinæ pulchritudinis, ut subitò repleatur anima, omni delectatione & gaudio. Sed nota quid promiserit Propheta: *Renuit consolari anima mea.* Ecce caussam consolationis Divinæ, quia renuit consolari in creaturis, ideo meruit consolari in Creatore. O consolationes terrenæ, quanto nos bono privatis?

Ecce

Eccé, Domine, coram tua Divina Majeſtate, animatus & corroboratus Divinâ gratiâ tuá, facio propoſitum firmiſſimum, & inſcribo illud cordi meo characteribus indelebilibus, quod ab hac hora ab hoc momento, repudio, abnego, deteſtor omnes conſolationes, (etiam licitas, ſed non neceſſarias) quibus poſſim gaudere in creaturis. volo autem ac deſidero ſolas illas, quibus gaudere licet in ipſo fonte omnis delectationis, qui eſt Creator illarum: volo Sanctum Amorem & verum gaudium, quod derivatur ab illo; hoc mihi ſufficiet, & cum hoc vivam in pace, beatus & felix.

Annotatio. *Vide dulcedinem, prudentiam, fortitudinem Christi in cruce, ac tota reliqua paſſione ac vita.*

CON-

CONSIDERATIO VII.

AMOR DEI, Docta ignorantia.

O *Timothee, linque sensus, & intellectuales operationes, & omnia sensibilia, & intelligibilia; ut ignotè illi jungaris, qui est super omnia,* ait S. Dionysius. Si desideras invenire Deum, & illi uniri, debes transscendere omnes creaturas, omnia objecta sensuum & intellectus: & sic Deus, qui est super omnia, reperietur â te super omnia. Hæc est vera sapientia, non cognoscere Deum ut rem creatam, sed super omne creatum.

Exemplo sit Sancta Sponsa, quæ dicit; *Paululùm, cùm pertransissem eos* (Ss. Angelos) *inveni, quem diligit anima mea, Cant. 3.* Et nota cum Bernardo, quòd ipsimet Angeli doceant

ceant nos, non apud se consistere, sed ascendere supra se ad Creatorem. *Transivit illos suasa ab illis: quia non prædicabant seipsos, sed Dominum Iesum Christum.* Optimum documentum, non trahere amorem ad se, sed per se ad Christum, prædicando non seipsos, sed Christum. Ideo sumus Viatores: *Sumus in via, sumus in motu, sumus in transitu creaturarum.* relinquendo creaturas, & nosipsos, quoad cognitionem & affectum inordinatum.

O felix transitus! ô beatum iter! *Transi, & invenies:* transi creatum, invenies increatum. *Transi, & requiesces:* transi mutabilitatem creaturarum, & requiesces in immobilitate Creatoris. Transi terrenum, & humanum, & invenies cœleste ac divinum.

Annotatio. *Hæc est contemplatio per negationem: vt apud Augustinum Soliloq. c. 31. n. 3.*

CON-

CONSIDERATIO VIII.

AMOR DEI,

Aſpiratio ad cœlum.

VBi cor, ibi oculus. Vbi affectus cordis, ibi oculus cogitationis. Amor ad cœlum aſpirat; quia in cœlo eſt ejus theſaurus: in cœlum erigit affectum; quia in cœlo figit ſuum obtutum. O Domine, *adveniat regnum tuum.* regnum cœlorum, regnum gloriæ, regnum perfecti amoris. Sumus in regno gratiæ, ſed non ſufficit ad hoc, quod convenit tibi: non ſufficit ad noſtram pacem & quietem, & *ut gaudium noſtrũ ſit plenum.* Aperiatur aliud regnum gloriæ. *Oſtende mihi faciem tuam.* Can. 2.

O Deus meus, quando erit, ut non amplius celatã ſub figuris creaturarum, ſed revelatam in proprio lumi-

lumine tuo, ſine medio, videam Divinam faciem tuam? *Sonet vox tua in auribus meis.* Quando ero dignus audire vocem tuam, quâ me invites, ac voces ad te?

Quando mihi dicetur illa dulcis, ac divina vox *Veni?* Veni de terra ad cœlum, de tempore ad æternitatem, de creaturis ad Creatorem. Veni ad Patrem tuum, ad Deum tuum, ad finem tuum. *O veni, veni!* Statim reſpondebo, *Venio*, venio ſine dilatione, ſine mora venio, promptus & alacer. Venio ad meum finem, ad meam patriam, ad habitationem meam, ad centrum meum; ut requieſcam, & laudem Deum meum, & ſuam Sanctiſſimam Matrem in æternum.

CONSIDERATIO IX.

AMOR DEI,

Prototypum nostri amoris.

DEUS in se nunquam est otiosus, sed semper operatur. Cognoscendo & amando seipsum, generat Verbum, & spirat Spiritum Sanctum. Tres divinæ Personæ in statu felicissimo ac beatissimo vivunt, cum immenso & infinito gaudio. Lætantur suis perfectionibus increatis, creatis, & creabilibus. Talis est status Dei: Similis ei debet esse noster. Intus ne sit otium, sed quantum potest occupetur semper anima. 1. in cognitione, & altissima æstimatione Dei: 2. á lumine profundæ cognitionis procedat ignis Sancti Amoris: 3. Amori conjungatur gaudium, quo gaudeamus & læte-

lætemur Deo, perfectionibus Dei, & ipſamet gaudio Dei. Gaudium, Dei ſit noſtrum gaudium: felicitas Dei ſit noſtra felicitas: beatitudo, & omne bonum Dei, ſit noſtra beatitudo, & omne bonum noſtrum.

Intra igitur, anima, in infinitam, abyſſum luminis, & cognitionis increatæ Dei: & ibi diſce Deum cognoſcere. Penetra in illud incendium infinitum Amoris Dei; & videbis quomodo, & quantum debeas amare Deum. Immergere in immenſum illum Oceanum fruitionis, & gaudij Dei; & nota, quomodo debeas delectari in Deo. Diſce â Deo, quomodo ames Deum: ama Deum, ſicut Deus: ama ſemper, ama conſtanter, ama Deum, & omnia propter Deum.

O prototypum divinum Amoris increati Dei, amoris immenſi, amoris infiniti, amoris æterni! Ah uni-

cum radium tui Solis, unam ſcintillam grandis illius fornacis, unam guttam illius maris immenſi; & ſufficit mihi! Da, quod jubes, & jube quod vis. Iubes ut amem te; da mihi amorem, quo amem te.

CONSIDERATIO X.

AMOR DEI,

Raptus Divinus.

QVi deſiderat rapi in tertium cœlum, ſicut Apoſtolus, accipiat pro duce, & magiſtro Sanctum Amorem, qui *eſt vis rapiens ad cœleſtia*, eſt violentia, eſt manus ſupernaturalis, quæ ſublevat animam de terra, & rapit eam, unitque ſummo bono, & ultimo fini Deo. Nec deeſt in hoc divino raptu abſtractio â ſenſibus, & eorum ſi non uſu, certè abuſu, atque defectibus.

Proprium eſt animæ, factæ ad imaginem Dei, rapi ad Divina, ait S. Thomas: ut modo, non quidem naturali, ſed ſupernaturali, trahatur & rapiatur in Deum. *Trahe me, Domine; rape me, Domine.* Opus eſt hoc gratiæ tuæ, effectus amoris tui, amor Sanctus, amor rapiens; amor qui dividit; amor, qui ſeparat; amor, qui rapit. Et quid rapis amor cœleſtis? *Sum raptor cordium*, raptor & prædator affectuum, appetituum cordis. O felix præda, beata prædatio, beatum prædari! Sit præda tua cor meum, ô Deus meus: totum tibi conſecro, totum dono.

Atque hinc intelligas excellentiam Sancti & puri Amoris. Quid facis, quando amas? *Rapio, & rapior*, prædor, & præda fio. Prædatio eſt duorum cordium: præda mea cor Dei, præda Dei cor meum.

Quis ergo non amaret, quis non

pateretur, qnis non & moreretur propter amorem? Iterum rogo Deus meus, *Voca me ad te, & trahe me, rape me ad te in vinculis caritatis* dulcibus laqueis Sancti Amoris! & hæc sola sit omnis petitio mea.

CONSIDERATIO XI.

AMOR DEI, Contemplatio perfectissima.

QVi fideliter & constanter exercet se in Amore Dei, elevatur paulatim ad altissimum gradum orationis, & contemplationis, qui vocatur à Sanctis *Oratio præsentiæ Dei, Oratio unionis, Oratio quietis, Oratio silentij, Oratio caritatis & amoris.* Quia dum anima per simplicem operationem intellectus, absque discur-

su

ſu apprehendit infinitam pulchritudinem, dulcedinem & caritatem Dei; Voluntas gaudet, & complacet ſibi in illo objecto, & circa illud varios actus virtutis exercet: Præcipuè duos, Caritatis & Humilitatis.

Ora amanter in caritate, docet Auguſtinus: *Ora vt pauper in ſancta humilitate*, adjungit Gerſon. Ora amando, ora meditando: ora exaltando magnitudinem Dei, ora humiliando ac deprimendo propriam vilitatem: ora ut dives in Deo, ora ut mendicus in teipſo: ora ut civis cœli, ora ut peregrinus terræ. Præterea ora cum pace paſſionum, ora cum quiete facultatum. Voluntas ſola, ut regina negotietur cum Deo: reliquæ facultates, ut ancillæ, ſervent ſilentium ac taceant. *Felix hora, brevis mora*, tempus feliciſſimum, ſed breviſſimum. Quia pondus corporis corruptibilis deprimit animam indigna ſe cogitantem. Quan

Quando, Domine, liberi & expediti â corpore mortis, erimus semper uniti principio vitæ? Quando non aliud agemus, quàm ut amemus? Quando tu eris *omnia in omnibus*, & Amor omnis occupatio? Quando ascendemus in montem, ubi Deus celebrat sumptuosum convivium, quod nunquam habebit finem? Interim *amemus*, *& volemus*: amemus Deum, volemus in cœlum. Et cùm defecerit affectus, non ideo deficiat exercitium virtutum.

CONSIDERATIO XII.

AMOR DEI,

Docet odisse.

DVm Virgo Deipara inter alias Virgines Deo serviret in templo, tres gratias in particulari petebat

bat à Deo. 1. amandi Deum perfectè, & super omnia. 2. Proximum, ut seipsam. 3. odio habendi inimicum Dei, quod est peccatum. Quia magnum signum est, quod quis vere diligat amicum, si oderit omnes inimicos illius. Ita qui amat Deum, debet odisse seipsum propter peccata, quæ inimica sunt Deo.

Magno solatio erit nobis in doloribus, & ærumnis nostris hæc cogitatio: Christus est meus verus amicus: Corpus meum est inimicus Christi: Valde igitur Christo placet, cùm videt suum inimicum affligi. Ideo Sancti in doloribus, & infirmitatibus proprij corporis gaudebant; & multo magìs in morte: quia patiebatur, & moriebatur unus ex hostibus Christi. Qui capit hanc veritatem dici potest invenisse venam auri: quia gaudet pati, invenit delectationem in doloribus, vitam in

morte: nec ſentit proprium dolorem, præ ſenſu delectationis Chriſti. O Sancte Amor Dei, doce me hanc doctrinam, ut odio ſancto proſequar meipſum, gaudeam in patiendo, gaudeam delectatione Chriſti. Vellem hoc odium nunquam deficere, ſed durare uſque ad mortem, irreconciliabile, & ſine inducijs.

Cogita, quomodo Mater Dei oderit hunc inimicum, non in propria perſona, quæ tota pura fuit, & immaculata, ſine labe omnis peccati: ſed oderat peccatum in ſeipſo, in propria ejus culpa & malitia: ac tantùm in ea creſcebat hoc odium, quantum creſcebat amor Dei. Hoc eſt igitur officium, & exercitium veri ſervi Dei, amare Chriſtum in odio ſuiipſius, & odiſſe ſeipſum in amore Chriſti, dicendo, Amo Chriſtum in odio mei, & odi meipſum in amore Chriſti.

CON-

CONSIDERATIO XIII.

AMOR DEI,

Pulchritudo animæ.

SIcut is, qui magis accedit ad lucem ipſe fit lucidior, ſic anima, quo per vim amoris propius accedit ad æternam pulchritudinem Dei, hoc ipſa fit pulchrior. *Ex ipſa luce lucida redditur* ait Theodoretus. *Accedite ad eam, & illuminamini*: accedite paſſibus amoris ad lucem divinam, & ab ea fietis illuminati, pulchri, & opulenti. Corporea pulchritudo, quæ tanti fit â mundo, eſt pulchritudo imperfecta defectuoſa. & ſterilis: aliud non habet, quàm ut parùm ſenſum oculorum oblectet. Sed ſpiritualis pulchritudo animæ, quæ eſt Gratia, eſt pulchritudo copioſa, fecunda; non eſt ſolùm pulchritu-

do-

do, sed etiam simul dulcedo, opulentia, magnitudo, & omne genus perfectionis ac boni.

Pulchra dilectio, dicitur *Eccl*: 24. Bene tibi convenit ô Sancte Amor, honestum hoc nomen Pulchri & Formosi: quia pulchros & formosos facis tuos amicos, qui te possident. O pulchra pulchri! pulchra es Caritas Sancta, vivum exemplum pulchri præ pulchris omnibus, est *speciosus præ filijs hominum*. O quàm pulcher est dilectus meus, & decorus: pulcher in Humanitate, decorus in Divinitate!

O me beatum, si non haberem oculos ad aliud, quàm ad videndam & cōtemplandam divinam Pulchritudinem, ac cæcus essem ad omnem creatam pulchritudinem! *Ad solam Dei pulchritudinem contemplandam visum dirigerem, & in ceteris omnibus cæcus essem!* ait S. Nyssenus. Vnde sequi-

ſequitur, quàm verum ſit illud paradoxum; *Qui multoculus eſt, cæcus eſt: & qui unoculus, videns eſt*: qui habet multos oculos ad videndas creaturas, eſt cæcus: qui habet unũ oculum ſolùm ad videndum Deum, bene videt.

CONSIDERATIO XIV.

AMOR DEI, Paradiſus animæ.

CAritas Dei facit jucundum paradiſum, non modò in cœlo, ſed etiam in terra, ei qui ipſam poſſidet. Nam ſi paradiſus conſiſtit in clara viſione Dei, Caritas imperat Fidei, ut videat & contempletur magnitudinem Dei. Paradiſus eſt totalis amor & poſſeſſio Dei: at Caritas etiam in terra non aliud poſſidet per amo-

amorem, quàm infinitam Bonitatem Dei.

Paradiſus eſt *expletio deſiderij, plenitudo gaudij, ſecuritas beata.* Similia facit Caritas in terra: non ſupereſt aliud quod deſideret in bonis creatis: Gaudet pace, & jubilo cordis majore, quàm poſſit in hac vita guſtare: reddit animam quodammodo ſecuram de ſalute, pulſo procul omni timore. Quia nonnunquã *ſic ſummi gaudij felicitate fruitur, vt dejectione timoris nulla quatiatur.* inquit S. Gregorius: ſic inebriatur de mari Divinæ dulcedinis, ut videns tantum Dei favorem dubitare non poſſit, quin ſuo tempore ſit perventura ad plenitudinem ejus.

O jucundum paradjſum, quàm parùm cognitum in mundo, quanto minùs æſtimatum! Redit ſerpens antiquus, & peſtilentibus ſuggeſtionibus iterum conatur nos indè expelle-

pellere, & omni ope nos vincere, ſicut Adamum. O beate paradiſe, amo te in terra, ut æternùm gaudere te poſſim in cœlo.

CONSIDERATIO XV.

AMOR DEI, Amor violentus.

QVatuor ſunt effectus amoris violenti & perfecti: *Vulnerat, Ligat, Enervat, & Necat: vulnerat affectionem, ligat cogitationem, enervat actionem, & necat vitam.* ait Richardus. *Et in primo affectu notatur amoris excellentia, in ſecundo vehementia, in tertio violentia, in quarto ſupereminentia.*

Hæc ſunt opera, quæ faciunt Amorem victorioſum, ac triumphatorem cordis, quod poſſidet: quia tollit,

tollit, ſpoliat, privat, mundat, mutat, transformat. Vulnerando potitur affectu, ut aliud amare non poſſit: ligando imperat cogitationi, ut aliud cogitare non poſſit: enervando perimit vires ad mundana ac dominatur facultatibus, ut aliud operari non poſſint, niſi pro Deo: occidendo victor triumphat, implet faſtidio, tædio & anguſtiâ vitæ præſentis, ut anima judicet utile & jucundum mori pro eo, qui antea mortuus eſt pro ipſa.

Quid ſupereſt? ſacrifico me totum violentiæ Sancti Amoris: affectum, cognitionem, vires, ac vitam, Affectus non eſt amplius meus, cogitatio eſt Dei, actio eſt ancilla gloriæ Dei, vita abſorpta in morte; non vivit ut vivat, ſed ut longâ morte conſumatur.

CONSIDERATIO XVI.

AMOR DEI,
Suavis Dei amplexus.

F*Elix anima, quæ in Christi recumbit pectore, & intra Verbi brachia requiescit!* inquit S. Bernardus. dicere potest cum Sponsa; *Lava ejus sub capite meo, & dextera illius amplexabitur me,* vel ut alij legunt, *amplexatur me.* Aliud non cogito, aliud non desidero, quàm vivere & mori inter brachia mei Amoris.

Quam consolationem sentit cor hominis Christiani, quando considerat illa verba divini oraculi; *Ascensor cœli auxiliator tuus; habitaculum ejus sursum, & subter brachia sempiterna? Deuter: 33* Quid cogitas? quid dubitas? quid times? Adstat Rex cœli ad tuam custodiam ac tutelam:

telam: & licet habitet in ſeipſo, in ſua infinitate & æternitate; nihilominus extendit brachia omnipotentia, & immenſa ad te, ut amplectatur, ſtringat, & cuſtodiat te.

O *Aſcenſor cœli*, Creator univerſi, tu es protector meus, tu meus Amor tu meus Conſolator. Vbi eſt habitatio tua? *Habitaculum tuum ſurſum*, in cœlo, in teipſo: idem erit & meum. *Et ſubter, brachia ſempiterna.* Infra cœlum etiam exerces tuam divinam providentiam. Ecce me totum conijcio in potentiſſima, & amoroſiſſima brachia tua. *Ne permitte me, Domine, ſeparari à te.*

Inter brachia tua & vivere volo, & mori concupiſco.

CON-

CONSIDERATIO XVII.

AMOR DEI,

Telum ſaucians, & iterum ſanans.

QVàm decorum, à Caritate vulnus accipere? Siquidem Deus Sagittarius eſt, inquit Origenes, *l. 3. in Cant.* Ecce cor meum expoſitum: transfige illud, Domine, dulci ſagittâ tui amoris. Beatum me, *ſi ſagittæ tuæ intra me ſunt*! miſerum autem, *ſi ultra me ſunt*, ſi prætereunt, neque figuntur in me!

Nudemus membra noſtra bono vulneri, nudemus ſagittæ electæ, ut hortatur Ambroſius *ſ. 5. in ps. 118.* En profeſſionem, & obligationem hominis Chriſtiani, tenere cor apertum, & clauſum: apertum ſagittis Dei, clauſum ſagittis Diaboli. Tunc

erit

erit clausum, *quando erit scuto Fidei munitum.* O Deus amoris, Sagittarie amorose, *Sagittæ tuæ acutæ (populi sub te cadent) in corda inimicorum Regis. ps. 44.* infigantur tuæ sagittæ in corda inimicorum tuorum, ut fiant amici. Potentissima tela sunt ad expugnanda corda quæcunque.

Sagitta me, Domine: ecce me tanquam signum ad sagittam. Amo tuas sagittas, etiamsi emittantur ad vindictam, & inferant dolorem: quia per eas fit via ad amorem, procedunt ab amore, & pro fine habent amorem.

CONSIDERATIO XVIII.

AMOR DEI,

Amor Fidei.

S. Bernardus tria genera dilectionis distinguit *s. 5. in Cant. Est,* inquit,

inquit, *affectio, quam caro gignit, quam ratio regit, quam condit sapientia. Prima dulcis, sed turpis: Secunda sicca, sed fortis: Tertia pinguis & suavis.* Et concludit, quòd secunda sit media inter vitiosam & affectuosam. Ac potest hæc media semper excitari â nobis cum gratia Dei longè faciliùs, quàm tertia: nam facilè mutatur affectus, sed veritas Fidei diutius durat, & in promptu est, quando operandum est.

Nemo ergo se excuset, quòd non amet, non operetur; quia inveniat se aridum, & siccum: quoniam si navigationi non faveat aura suavis, & affectuosa Spiritus Sancti; juvabitur nihilominus â pharo & lucerna Sanctæ Fidei: cujus ope possit pervenire usque ad fortunatas Insulas Beatorum. Currendum est ergo, ne unquam cessemus amare, cum tam securo certóque ductu San-

Sanctæ Fidei, quæ docet in omni statu, etiam ariditatis ac desolationis, Deum esse summum Bonum, & infinitè amabilem: ac proinde amandum impensè.

Si ergo Fides judicat, Deum semper esse amabilem, debet Caritas eum semper amare. *O affectio Sancta, sicca & fortis!* Sicca ab affectu, fortis ab intellectu. *Amem te, Deus meus*, semper, & in omni tempore ac statu. Verus amor non est solùm, qui dulcis est affectu; sed etiam is, qui fortis à Fide.

CONSIDERATIO XIX,

AMOR DEI, Amor Magister.

DVæ sunt lectiones, quas animæ quotidie prælegit Sanctus Amor;

mor; *dulcoris*, *&* *doloris*: consolationis ac desolationis. Dulcem facit amati præsentia, amarum absentia. *O adesse, ô abesse! primum ad majus solatium, secundum ad majus meritum.* ait Bernardus *s.* 46. O præsentia, ô absentia! præsentia Boni dilecti vivificat animam, ac solatur; absentia mortificat eam: præsentia est occasio majoris solatij, absentia majoris meriti. *Præsentia jucundior, sed absentia utilior.*

In præsentia anima delectatur in Deo: in absentia Deus delectatur in anima. S. Bern. *s.* 8. *de flammis amoris.* Hinc dicebat B. Joannes de Alvernia: *Magnum reputavi, & reputo, abundare de Deo: sed majus reputavi, & reputo, scire penuriam pati de Deo.* Æstimo consolationes, sed pluris facio tribulationes, quando ad imitationem Jobi tolerantur pro Deo.

Dulcis Magister, Amor, vera est tua

tua doctrinâ: Sed largire vires, ut eam exerceam. Amabo meum Amorem, ſed ubi ipſe me amat, ſcilicet in Cruce. Amabo Deum meum, ſed inter clavos, & ſpinas. Amabo meum Bonum, ſed inter dolores. Hæc eſt lex amantium, amare ſicut amaris, reddere dolores doloribus, crucem cruci, mortem morti. Deus tuus te amat moriendo, vis tu redamare illum fruendo delicijs?

CONSIDERATIO XX.

AMOR DEI,

Amor communicativus.

QVàm abundanter Chriſtus animæ communicetur, apertè colligitur in SS Altaris Myſterio. Quia largiendo nobis ſuam carnem in cibum, largitur etiam Divinitatem

ſuæ

ſuæ carni unitam. Sicut ipſemet expreſsè dixit *Io. 17. Pater Sancte, claritatem (id eſt, Divinitatem) quam dediſti mihi, dedi eis.* Et addidit, quomodo; *Ego in eis, & tu in me.* quia ego ſum in eis per unionem Sacramentalem, tu in me per unionem personalem.

En fundamentum, & primam originem omnis noſtri boni: *Ego in eis.* Chriſtus in nobis, 1. donando nobis ſuum corpus, cum Sanguine, & Vulneribus. 2. Animam cum ſua Gratia, Virtutibus & meritis. 3. Ipſam Divinitatem.

Chriſtus in nobis? O Amor divine, Amor munifice! Quid ſupereſt tibi, quòd nobis largitus non ſis verè? In Sanctiſſimo Sacramento extrema feciſti: & propterea totum deſiderium meum eſſe debet, ut fruar hoc Cibo: totus affectus, ut amem hunc panem vitæ, Cibo grandium, cibo

Seraphinorum, cibo Dei. Amo carnem iſtam Deificam, purifico me in ſangvine iſto vivifico, aſpiro ad ultimum, & ſupremum Bonum Divinitatis iſtius, in qua habeo eſſe, operationem, & vitam.

CONSIDERATIO XXI.

AMOR DEI,

Amor dans mortem, & vitam.

SIgnum animæ amantis eſt, mori & vivere ſimul: mori in ſe, vivere in eo, quod amat. Vnde Amor definitur â Sapientibus; *Deſiderium animi morientis, & viventis ſimul:* morientis in proprio corpore, & viventis in corpore rei amatæ.

En tibi exemplum in Sacra Sponſa: quia tota flagrabat amore Sponſi

sui Christi, palàm protestatur; *Amore langueo.* vel ut legunt LXX. *Vulnerata caritate ego sum.* ubi legunt alij; *Occisa caritate, mortua caritate ego sum Cant. 2.* Non solùm vulnerata caritate, sed occisa, & mortua in me. Ecce Amorem, qui occidit simul, & vivificat: dat mortem & vitam: occidit amantem in se, vivificat eum in amato.

Si hujus causa petatur, respondet Augustinus; *Quia anima amans suis renunciat affectibus, & tota soli incumbit amori.* Non patitur secum alium amorem, vult esse solus, excludit omnem aliam vitam, & solùm vivit in objecto, quod desiderat, & amat. Ibi tota est anima amans: cogitatione & affectu *rapitur, atq; elabitur à seipsa, ut Deo fruatur ad jucunditatem:* ut intret in Deum, & gaudeat eo gaudio perfecto.

CONSIDERATIO XXII.

AMOR DEI,

Amor inter ſpinas.

ANima, quæ vivit in Amore Dei, eſt *ſicut lilium inter ſpinas*. *Can.2.* Spinæ ſunt culpæ, quantumvis leves: ſpinæ ſunt pœnæ, ſunt tentationes, ſunt motus inordinati paſſionũ. *Donec in carne eſt anima, inter ſpinas profectò verſatur.* inquit Bernardus *ſ. 8.* quamdiu habitat in corpore mortis hujus, circumdatur ſpinis. *Plenus eſt totus mundus ſpinis* ab omni parte.

O ſpinæ mundi amaræ! Vis, tibi dulceſcant? Permuta in ſpinas Chriſti: quod facies, ſufferendo ſpinas mundi amore Chriſti: & tunc ſpinæ mundi erunt ſpinæ Chriſti, cùm ſufferentur pro Chriſto. O dulces ſpinas, *ſub capite ſpinoſo*, in ſocietate

ſpi-

ſpinarum Chriſti! Lilium non deficit inter ſpinas, ſed inter eas naſcitur, & fit pulchrius: Sic non debes animum deſpondere in cruce, ſed in ea vivere, & in perfectione ſemper magis perficere.

Amabo igitur ſpinas, flores paradiſi: amabo ſpinas, quæ aculeum perdiderunt in capite Chriſti: amabo ſpinas, quæ, etſi parumper pungant carnem, tamen ſanant ſpiritum. Inter ſacras has ſpinas *& vivere cupio, & mori deſidero.*

CONSIDERATIO XXIII.

AMOR DEI, Oriundus à DEO.

SAncte Amor, Divine Amor, *quibus es ortus natalibus?* *Divinis.* quæ tua origo? Divina. *Quis locus nati-*

nativitatis? Deus. Quæ patria? Deus. *Ibi natus, ibi alitus, ibi provectus.* Natus in Deo nutritus in Deo, augmentum & perfectionem capit à Deo: ac tantum quidem augmentum & perfectionem accipit, quantus est ejus progenitor, Deus. Est igitur Amor infinitus, amor immensus, amor æternus & immortalis: quia similis ei, à quo suum Esse accepit, qui Deus est, sine fine, ac termino, neque loco subjectus, nec tempori, nec morti; sed semper durans, semper vivens in æternitate suæ gloriæ, & suæ beatitudinis.

Hæc est causa, cur amor *nulli, nisi Deo, & propter Deum debeatur.* teste S. Bernardo, *de dignit. am. c. 3.* quia de solo Deo nascitur, & in Deo solo invenitur. Quisquis igitur amat, & Deum non amat, verè non amat, decipitur in amando; putat se amare, sed non amat: quia amat non vero amore, sed fallaci & apparente.

Maneat ergo ſtabilita hæc veritas; Si ego non amo, non vivo: quia vivere animæ eſt amare. Vt ergo vivam & amem, nolo alium amorem: eligo ſolum amorem Amoris mei, Boni mei, qui ſolus eſt Deus.

CONSIDERAT: XXIV.

AMOR DEI, Gladius victor.

MIlites Salomonis *Cant. 3.* portabant *gladium ſuper femur ſuũ.* Per hunc gladium intelligunt aliqui Amorem Dei, gladium amoris. Vt Richardus Victor: Qui geſtandus eſt ad latus, ſcilicet ſupra appetitum ſenſitivum, ut mortificetur, cohibeatur, vincatur, redigatur in ſervitutem ſpiritus. Gladius ſuper femur, non ſub femore. Amor Dei debet

esse superior sensu, non inferior: debet dominari, non illi subesse.

Christus Dominus noster dedit hujus exemplum, dum *pulchritudine Divinitatis suæ opera carnis mortificabat*, ut loquitur S. Gregorius *ep. 140.* amore ac desiderio pulchritudinis æternæ, ac Divinitatis suæ, superabat omnem alium amorem, omne desiderium pulchritudinis terrenæ. Beatus, qui custodit lectum animæ suæ, armatus hoc gladio divini Amoris: quia hoc facilè vincet, ac debellabit omnes suos inimicos.

O gladius victor! tu solus triumphas in cœlo, tuæ victoriæ solæ æternùm cantabuntur â cœlestibus Cantoribus: hæc sola vox resonabit in plateis cœli; Vivat Sanctus Amor, vivat Amor Divinus. Vivat, vivat Amor, qui Deum fecit hominem, & hominem Deum: Vivat, vivat Amor, qui Matrem Dei fecit Virginem Sanctam Mariam.

CON-

CONSIDERATIO XXV.

AMOR DEI,

Odor ſuaviſsimus.

AMor Dei in Sacro Cantico comparatur odorato fumo incenſi. *Sicut virgula fumi*, dicitur *Cant.* 2. quia ſicut thus incenſum, cùm adoletur, parte ſui craſſiore manet in terra, ſubtilior autem evaporat in altum: ſic anima amans, accenſa igne Sancti Amoris, corpore quidem habitat in terra, ſed cogitatione & affectu ſuſpirat ad Deum, moratur & regnat in cœlo.

O Sancte Amor, odor ſuaviſſime odoratui Dei! frequentia hujus odoris maximè ſentitur in oratione devota & fervente. *Aſcendit fumus incenſorum de orationibus Sanctorum. Apoc.* 8. O Sancta occupatio, *orare &*

amare! Amor accendit orationem, & oratio nutrit amorem.

Omnes virtutes ſunt odoriferæ coram Deo. *Habent mores colores ſuos, habent & odores.* ait Bernardus *ſ. 71. in Cant.* Sed ſuper omnia ſuaviſſimum odorem exhalat Caritas. *Eſt odor mortis in mortem* peccatis & ſenſui: quia ubi regnat Amor Dei, non regnat peccatum. *Et odor vitæ in vitam* quia dat vitam ſpiritui. Nam ſpiritus amore vivit, amore nutritur. O amorem odoriferum, odorem vitæ in vitam, odorem vitæ, qui dat vitam, & veram, æternam vitam!

CONSIDERAT: XXVI.

AMOR DEI, Intrepidus in ſperando.

NOn timet Sanctus Amor, neque diffidit de præmio, propter e-

jus

jus magnitudinem: quia conſiderat dignitatem pretij, teſte Bernardo, *ſ. 26. in Cant.* Si interrogeris, quanta ſit gloria cœleſtis, reſponde, Infinita. Infinitus ergo eſt etiam valor ac pretium.

Ad emendam gemmam pretioſam duo tantùm ſunt neceſſaria; Pretium æquivalens, & ut hoc noſtrum ſit. Neutrum horum deeſt nobis ad comparandam gemmam gloriæ: quia pretium Sanguinis, & mortis Chriſti eſt infinitæ dignitatis; & eſt noſtrum, nobis datum ac donatum. *Filius datus eſt nobis. Iſai. 9. Nemo igitur deſperet: nemo dicat, Ibi non ero. Habemus ſanguinem Chriſti, habemus mortem Chriſti.* ait Auguſtinus. Nemo cauſam habet minùs certò, & ſecurè ſperandi gloriam æternam: quia Sanguis, & Mors Salvatoris ex noſtra parte ſecuros nos reddit. *Per ipſum, & cum ipſo, & in*

ipſo

ipso est tota mea spes ac fiducia. Spero per ipsum, propter ejus merita: spero cum ipso, per ejus auxilia: spero in ipso fieri beatus, in ejus aspectu.

Quid mirum, si intrepidè incedas, Amor Sancte? Victoria tua est, corona in manibus tuis. Videor mihi jam audire applausus, & lætas invitationes Civium cœlestium, qui te vocant, & invitant ad gaudia æterna. Ama; anima mea, spem tuam, *Spes nostra Christus, Colos. 1.* ama tuam fiduciam. *Fiducia nostra Maria* dicunt Augustinus & Bernardus. Ama JESVM, ama MARIAM.

Spera in JESV, spera in MARIA.

CON-

CONSIDERAT: XXVII.

AMOR DEI,

Requies in Cruce.

IN *lectulo meo quæsivi, quem diligit anima mea: quæsivi illum, & non inveni. Cant. 6* Non invenitur Sanctus Amor Christi *in lectulo meo*, qui est lectus mundi, cubile deliciarum: Sed in lectulo Christi, qui est lectus Sanctæ Crucis. *Dulcis lectulus, Crucis Christi lignum: in hoc ego nascor, & nutricor, ereor, & recreor.* ait Abbas Gilbertus *s. 2. in Cant.* O quàm dulcis est lectulus Crucis Christi, in quo Sanctus Amor nascitur, nutritur, accipit consolationem, & ultimā perfectionem. *Suavissimum mihi cervical, bone IESV, spinea illa capitis tui corona*, ubi requiescit spiritus meus.

O quot sunt, qui quærunt, & non inve-

inveniunt? quia quærunt in lecto mundi, non in lecto Christi. *Quæram te, Domine*, sicut quæsiverunt & invenerunt Sancti tui, per mortificationem, tam internam animæ, quàm externam corporis. *Quæram te, Domine*, sicut quæsiverunt, & invenerunt te Sancti Martyres tui, per martyrium, tormenta, & mortem. *Quæram te Domine*, sicut quæsivit, & invenit te Sanctissima tua Mater, in gaudio perfecto Sanctissimi, ac divini beneplaciti tui.

O bone IESV, sine fine amandus, & ideo sine fine quærendus. Augustinus in ps. 104.

CONSIDERAT: XXVIII.

AMOR DEI.

Impreſsio amoroſa.

SI quis absque medio, & obstaculo sistat se Soli, mox lucidus planeta

neta largiter ei radium ſuæ lucis infundit, & imprimit. Idem evenit animæ, quæ cum humilitate, & reverentia, & cum attenta conſideratione ſe ante Deum conſtituit; ſubitò Divinus Amator amorem ei ſummæ ſuæ Bonitatis infigit. Atque hic eſt modus accendendi cor noſtrum Sancto, & divino amore.

Ecce me, ſumme Deus conſtituo me coram te, conſiderando magnitudinem tuam, pulchritudinem tuam, dulcedinem tuam. Quid ſupereſt, niſi ut imprimas mihi amorem tuum, cum viva quadam complacentiâ Bonitatis tuæ, cumque intima ac totali quadam inclinatione ad te, ultimum finem meum? Ah Domine, quando pertingam ad complementum deſideriorum meorum.

Nihil præter te, Amor: dicebat S. Ignatius. Non volo, non deſidero, non cupio aliud extra te, ô Sancte

ct e Amor. Quærant alij quod volent, divitias & honores: ego aliud non dicam, quàm *Nihil præter te, Amor.* Currant alij avidi ac famelici ad ſceptra, & imperia mundi; ego repetam ſemper idipſum, *Nihil præter te, Amor.* Aliud non volo, quàm amorem, & vivere per amorem. O cœleſtis impreſſio, quando cor meum te dignum erit, impreſſum â te, immerſum in te, ne ſentiat aliud, quàm te!

CONSIDERAT: XXIX.

AMOR DEI, Incendium Divinum.

TRes ſunt cauſæ, quæ ſimul excitant ingens incendium in anima: *Bonitas, Amor, Beneficia.* Ama igitur Deum; quia bonus eſt: ama eum,

eum, quia benevolus: ama, quia beneficus eſt. Si Deus tantùm eſſet bonus, & non te amaret, debueras procul dubio ipſum amare: quanto magìs, cùm ſit bonus, & amans, & amans æternus? amavit enim te ab æterno, & amabit in æternum. Porrò non eſt amator ſterilis & otioſus, ſed fecundus & beneficus, infinitis beneficijs obruens.

O divinum incendium amoris, beatus qui in te accenditur, & incenditur, ut fiat ignis, & flamma amoris! ô divina Bonitas, quomodo inflammas in cœlo corda Seraphinorum; ita, rogo te, inflamma & meum. O divine Amor, quomodo traxiſti ad te amorem Beatorum, ſic trahe & meum.

O beneficentia Dei, das lumen intellectui meo, ut cognoſcat ac penetret magnitudinem tuam: voluntati affectum, ut amet te; ceteris facultа-

cultatibus vires, ut tanto bono respondeant bene agendo, *cruci* cruce, *sanguini* sanguine, *morti* morte. O Bonitas, ô Amor! ô Bonitas sine fine, Amor sine termino, Dona sine mensura! Amo Bonitatem Divinam supra omnem aliam Bonitatem: amo divinum Amorem supra omnem alium amorem: amo cœlestia Dona supra omnia alia dona.

CONSIDERATIO XXX.

AMOR DEI,

Gaudium in lacrimis.

CAlor ignis per aquas eliquat flores, calore amoris corda liquescunt in lacrimis: Stillat per oculos cor, ut repetiat suum amorem. O nuncium fidelem, lacrimarum & vos planctus! invenitis quem quæritis.

Da

Da mihi, Domine IESV, lacrimas ex toto affectu internas, quæ peccatorum meorum vincula solvant, & cœlesti jucunditate semper repleant animam meam. Da mihi evidens signum amoris tui, irriguum lacrimarum fontem, jugiter emanantem; ut ipsæ quoque lacrimæ tuum in me testentur amorem: ipsæ procedant, ipsæ loquantur, quantum te diligat anima mea; dum, præ nimia dulcedine amoris tui, nequit se à lacrimis continere: Augustinus *med. 36.*

Recordor S. Apostoli tui Petri, cujus vita erat continuus fletus. Causam interrogatus respondit; *Desiderio Domini.* O dulce verbum, verbum cœleste! flere desiderio Christi, amore Christi, ut videamus Christum, vivamus cum Christo! O quis insculpat indelebiliter has duas voces cordi meo, *desiderio Christi*: & hæc sit omnis mea responsio ad omnia interrogata, hominum & Angelo-

gelorum! Quare deliberas? *desiderio Domini.* Quare agis? *desiderio Domini.* Quare vivis? *desiderio Domini.* Quare moreris? *desiderio Domini.* Desiderium & Amor Christi est unicus finis, meta ac terminus omnium mearum cogitationum, verborum, & operum, vitæ & mortis.

CONSIDERAT: XXXI.

AMOR DEI, Spiritus vitalis.

VIvit corpus, dum spirat; & vivit anima, dum amat. Vniamus duas has vitas, respirationem cum amore. En modum. Verbum hoc *Amo* duas syllabas habet, *A* & *MO*. Dum inspiras, dic *A*; cùm respiras, dic *MO*, *Amo*. Ecce unitam respirationem cum amore, vitam corpo-

ris cum vita animæ; & numero respirationum æqualem numerum actuum Amoris Dei.

Hæc vox, *Amo*, inquit Gerson, *est tantæ virtutis, ut nec mors, nec infernus illam opprimere valeant.* Sola hæc vox *Amo*, dicta ex toto corde est tantæ virtutis, ut penetret cœlum ac perveniat usque cor Dei, nec ei quidquam possit nocere. Desideras esse perfectus, & implere exactè Sanctam legem Dei? *Hoc verbum, Amo*, ex *corde Deo sæpius dicas.* O verbum breve sed efficacissimum, sanctissimum. Efficacissimum, contra omnes inimicos: Sanctissimum, quia introducit omnes virtutes: dulcissimum, quia facit, adhuc in hac vita gustare dulcedinem secururæ.

Redeamus igitur ad unionem, & repetamus idipsum, ut meliùs imprimatur cordi. *Spira*, dicit corpus: *respira*, dicit anima: Spiratio corporis,

ris continet *A*, respiratio animæ cõtinet *MO*. Vnde spirare est amare, & amare est spirare. In praxi, quando spiras, cogita *A*; quando respiras, cogita *MO*: &quoties respirabis, toties amabis, dicendo *Amo*. Quod si tunc fortè non cogitaveris, sufficiet nunc habuisse voluntatem id cogitandi. O vita beata, ô vita felix! obliviscere penitus alia omnia, & solùm cordi tuo imprime verbum hoc *Amo*.

CONSIDERAT: XXXII.

AMOR DEI,

Donum super omnia dona.

INter omnes virtutes, Morales, ac Theologicas, inter dona Spiritus Sancti, & omnes gratias gratis datas, suprema & prima omnium est Caritas,

tas. Superat, teſtimonio Apoſtoli, gratiam linguarum, gratiam prophetiæ, gratiam ſcientiæ, tam ſupernaturalis, quam naturalis: excedit gratiam miraculorum, diſperſionem omnium facultatum in pauperes, ipſam adeo profuſionem vitæ per martyrium. Omnes hæ, & ſi quæ ſunt majores gratiæ, ſine caritate, ut Apoſtolus ait, *Nihil ſunt*: nec proſunt ad vitam æternam plus, quàm ſi non eſſent. Caritas autem ſola ſine his gratijs, *eſt omnia*: quia Deum habet, qui eſt omnia.

O Caritas digniſſima, potentiſſima, ditiſſima, diviniſſima. Tibi ſoli ſufficis, neque indiges aliâ gratiâ: in te, & intra te totum eſt. Quia Caritas eſt ſuper omnia gratiſſima Deo, utiliſſima nobis. O donum ſuper omne donum, quod ſuperas omne donum!

Renuncio omni alteri gratiæ, re-

cuſo omnes alios favores; dum o-mnia dona accipio in Caritate, & i-pſum Donatorem donorum. Non excedunt illa creaturas; at Caritas intrat, regnat, gaudet ac vivit in Increato. *O Amor, veni in nos, & poſſide nos.* cape dominium cordium noſtrorum, intra in nos, regna in nobis, & transmuta nos totos in te.

CONSIDERAT: XXXIII.

AMOR DEI,

Lingua Divina.

TRia linguarum genera eſt inveni-re, Humanam, Angelicam, Divinam. Poſtrema ſuperat omnes, & eſt lingua Sancti Amoris quâ loquitur Deus: ſi tacet ore loquitur corde: ſi loquitur in ſilentio aliarum facultatum, quia *qui amat, amat*, nec aliud

aliud quærit, totus intentus amori. Voluntas, ut Regina, ingreditur in Consistorium SS. Trinitatis, & omnes aliæ facultates remanent foris.

De his linguis dicit Apostolus: *Si linguis hominum loquar, & Angelorum, Caritatem autem non habeam, factus sum velut æs sonans, aut cymbalum tinniens.* Vult dicere, cum illis linguis non intelligerent nos Ianitores Cœli, etiamsi sæpius clamaremus: *Domine, Domine, aperi nobis.* Respondetur enim, *Nescio vos.* Non intelligitur hæc lingua in hac aula. At si loquamur linguâ amoris, ad primam vocem, *Tu totus meus, & ego tuus*, confestim pandentur portæ cœli, dabitúrq; liber ingressus.

Sonet vox tua, Domine, in auribus meis, & sonet vox mea in auribus tuis, vox amoris, quo amore. *Vox tua dulcis*, ad loquendum & audiendum: quia dulce est amari, dulce a-

mare: quia dulcis est amor ejus, qui totus est amabilis, totus desiderabilis, solus summè amabilis, solus summè desiderabilis.

CONSIDERAT: XXXIV.

AMOR DEI,

Particeps Secretorum DEI.

SI habuero Prophetiam, & caritatem non habuero, nihil sum. Nam quid juvat habere donum Prophetiæ, & prædicere omnia futura, usque ad ultimum diem universalis Iudicij, si Caritatem non habeam? quid prodest ad vitam æternam? nihil prodest. Quid prosunt prædictiones Prophetarum, sine Caritate? Vera Prophetia, est Caritas. Prophetia prævidet solùm futura opera DEI; sed Caritas ingreditur intima secreta cor-

cordis divini. quia *amicorum omnia sunt communia*, non tantùm bona externa, ſed etiam res internæ, & ſecreta cordium. Hoc indicare voluit Salvator noſter his verbis, Ioann: 15. *Quæcunq; audivi à Patre meo, nota feci vobis*, tanquam caris meis amicis.

Poteſt ergo Caritas certo modo vocari Prophetia cœleſtis, Prophetia divina: quia lumine divina cognoſcit, ac videt occulta. Et quamvis in altera vita non ſit illa Prophetia Prophetarum, annexam habens imperfectionem; poteſt nihilominus dici, per quandam analogiam, eſſe ibi perfectiſſimam Prophetiam Caritatis, quæ amando & penetrando cor Dei, videat occulta decreta, cognoſcat cauſas judiciorum divinorum, rationes conſiliorum Dei, motiva myſteriorum, periodos prædeſtinationum noſtrarum.

Benè igitur dixit Apostolus, Prophetias nihili faciendas absque Caritate: quia sola Caritas est Prophetia, quæ sanctificat animas. O prophetia amorosa! amat occulta Dei, & profunda Dei. Concludo: *Amor meus, & omnia*: est mihi omnia, est donum linguarum, donum Prophetiæ, omnia dona, omnia bona, omnis perfectio, omne gaudium, omnis gloria, & in æternum.

CONSIDER: XXXV.

AMOR DEI.

Lux ardens.

E*Tsi noverim mysteria omnia, & omnem scientiam, Caritatem autem non habuero, nihil sum*: Si daretur mihi cognitio omnium rerum, spectantium ad ordinem Natnræ simul, &

Gratiæ, ſine Caſtitate, tota reſolveretur in nihilum. Quæ utilitas capi poteſt ex cognitione, ac penetratione ineffabilium myſteriorum SS. Trinitatis, intellectu divinarum Proceſſionum, contemplatione divinorum Attributorum, ſi voluntas arida maneat, ac ſicca, ſine amore, ſine guſtu ac complacentia rerum, quæ cognoſcuntur?

O amor Dei, Scientia experimentalis, ſcientia ſapida, ſcientia affectiva, ſcientia beata, ſcientia gaudij, fruitionis, & ſatietatis: O Amor cœleſtis ac divine! ô lumen, ô lux, ô ſplendor, ſed flammans & ardens! Es in te lucidus, & ardens; ſed ſimul illuminans, & inflammans: doce me, ô ſancte Amor, quomodo vera ſcientia Dei non ſit aliud, quàm cognitio amoroſa, quâ cognoſcimus amando, & cognoſcendo amamus. Et hæc eſt vera ſcientia, participatio

ſcientiæ Dei, ſapientia cœleſtis, quæ *de ſurſum eſt*, venit à Deo, quieſcit in Deo, neque alio delectatur, quàm Deo.

Sapientia Dei eſt in ſe ipſa mera flamma amoris: cognoſcit, ſed cum *infinito ſplendore*, & amat, ſed cum infinito ardore. O lumen, & ignis, ô lux, ô flamma, ô ſplendor & ardor, quàm arctè & æqualiter conveniſtis in unum! quantus ſplendor, tantus ardor: quantùm ſplendet Deus in cognitione, tantùm ardet in amore: immenſo ſplendore, immenſo ardore. Talis debet eſſe amor meus: lux cum flamma, cognitio cum amore: & ut tantus ſit ſplendor, quantus eſt ardor.

CON-

CONSIDER: XXXVI.

AMOR DEI,

Veritas ſine vanitate.

ETſi *habuero omnem fidem, ita ut montes transferam, Caritatem autem non habuero, nihil ſum.* Magnum donum eſt *fides miraculorum,* fides tam viva, ut ſuperet naturam, & admiranda efficiat. Sed hæc ſine Caritate quid juvat? nihil eſt, vanitas eſt. Nota ergo concluſionem, quæ ducitur ex hac doctrina Apoſtoli: *Sola Caritas, vanitas eſt: quod non eſt Caritas, Vanitas eſt.*

Cum hoc principio totum mundum percurre. Ingredere Palatia magnorum Principum. Quid invenies? quid videbis? Divitias, Honores, Voluptates. Eſt tibi Caritas? Non ſcribe igitur, *Vanitas eſt.* Tranſi ad

ad aulas Prælatorum : vide, quid ibi ſit. Elegantiæ, ornamenta, fontes, horti, at ſi ibi non ſit Caritas, *Vanitas eſt*. Perge ad caſam alicujus civis : vide, circumſpice : magna ubique pauperies, magna miſeria : eſtne ibi Caritas? Ita. *Veritas eſt*.

Progrediamur hinc ad altiora, & ſupernaturalia. Quàm multi fuerunt eloquentiſſimi in concionando, potentiſſimi in patrandis miraculis? At *multi dicent mihi in illa die ; Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, & in nomine tuo dæmonia ejecimus, & in nomine tuo multas virtutes fecimus? & tunc confitebor illis, quia nunquam novi vos*, Diſcedite procul à me, ſi videamus opera ſupra naturam, effectus miraculoſos, ſi conjuncta ſit Caritas, *Veritas* eſto ſi non ſit, *Vanitas eſt*. *Veritas* ſignificat Realitatem, & plenitudinem Bonorum, quæ amitti, perire, finiri

non

non possunt. *Vanitas* significat vacuitatem, & apparentiam omnium bonorum: cujusmodi sunt temporalia, quæ transeunt cum tempore, resolvuntur in fumum, & in nihilum.

CONSIDER: XXXVII.

AMOR DEI,

Primum Donum.

E*T si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas, caritatem autem non habuero. nihil mihi prodest,* omnia perdidi, non me juvabunt Eleemosynæ. Et meritò, Domine, quia *sicut bona mea non placent tibi, nisi mecum: ita dona tua non sufficiunt mihi, nisi mecum. Bernar: de amore Dei. lib: 1. c. 1.*

Prima Eleemosina debet esse amoris, cordis, compassionis: com-

patiendo pauperi affectu amici, fratris, & patris: & hoc est primum donum, Amor. Hunc offero tibi Deus meus, donatione *inter vivos*, irrevocabili: volo vivere, sine corde, totum dono tibi, indivisum, intactum, integrum vivere sine corde, ô quàm status est felix! Videtur esse mors, sed est vita, & vera vita, beata vita, divina vita.

Et quis est Opifex hujus operis admirandi, mutationis tam stupendæ? Sanctus amor. Primum donum donorum transmutat corda: dat cor, & adimit cor: inserit homini cor Dei, & cor hominis Deo. Benedictus sis semper amor sancte, amor pure, amor divine.

CONSIDER: XXXVIII.
AMOR DEI,
Martyrium Cordis.

E*Tſi tradidero corpus meum ità, ut ardeam, caritatem autem non habuero, nihil mihi prodeſt.* Quod majus opus, quod facinus eſt generoſius martyrio? & tamen ſi non ſit in eo Caritas, ſi non ſuſcipiatur ex Caritate, & amore Dei, ſed alio fine, vanæ laudis & gloriæ, fruſtra *Sanguis effuſus eſt*, ait Hieronymus: non prodeſt ad ſalutem, non eſt ſanguis, qui extinguat ignem inferni, ſed accendat.

Veniat ſanctus Amor, doceat veram formam Martytij, quod placeat Deo: Martyrium cordis, Martyrium, quod eſt in corde, & procedit à corde, Martyrium ordinarur ab Amore, & propter amorem, quod incipit

cipit & finitur in amore. Amor, qui ſanctos facit Confeſſores, ſanctos etiam facit Martyres.

Amor, dulcis Tyranne, da duplex Martyrium: priùs internum, poſteà externum: priùs in anima, poſteà in cprpore. *Dura, ſicut infernus, æmulatio. Cant: 8.* Amor non tantùm eſt fortis ut mors; ſed etiam durus, ut Infernus: quia facit intus in anima ſentiri quodammodo pænam damni, propter dilationem boni amati. foris autem in corpore pœnam ſenſus, per dolores ignis ac tormentorum, quæ ſuſtinentur ex amore. Rogo te, Amor Sancte, *fiat in me Spiritus tuus duplex*, Martyrium tuum duplex. Offero animam ad martyrium internum, corpus ad extremum: torque, occide, ut voles.

CONSIDER: XXXIX.

AMOR DEI, Amor Glorioſus.

GLoria Regis conſiſtit in multitudine famulorum, & populorum conferentium tributa. Amori Dei, in regno animæ, omnes potentiæ ſerviunt ; & omnes vires pendunt tributa. Amor imperat, & obeditur : ordinat, & fit executio : Amor habet unicum finem, honorem & gloriam Dei : ad hunc dirigit omnes vires ac virtutes. Quàm gratum ſpectaculum, videre Caritatem, ut reginam, ſedentem in anima, circumſtante undiq; choro virtutum, quæ omnes eundem ſonum edunt, idem concinunt melos, Caritate magiſtrâ, & modos temperante! *& in templo ejus omnes dicunt glo-*

gloriam. Pſ. 28. Omnes concorditer gloriam canunt.

Quid de hujuſmodi anima dicet Regina Cœleſtis? *Gloria*, reſpondet Caritas, eſt unicus noſter finis, dilecta ſoror noſtra. O Gloria Dei Altiſſimi! Gloria Dei in ſua Vnitate: Gloria in Trinitate Perſonarum: Gloria in Humanitate Filij Dei: Gloria in Matre divina: Gloria, gloria in ſanctis Angelis & hominibus. Ad has voces reſpondent Virtutes: Regina noſtra, ac Domina, ſemper tibi adhærebimus, ac ſerviemus fideliter.

Gratias tibi, ô ſancte Amor, quod me docueris doctrinam adeò neceſſariam: rogo te, ut velis eandem exercere in anima mea, ut omnes facultates ac virtutes meæ habêant unicum hunc finem ſancti Amoris. Humilitas me faciat humilem ex amore, obedientia obedientem ex

amore: & uno verbo, omnes virtutes ſint quaſi una tantùm virtus, per unitatem finis Gloriæ, & Amoris Dei mei.

CONSIDERATIO XL.

AMOR DEI, Amor patiens.

C*Aritas patiens eſt.* Quæris, Caritas amans quomodo ſit patiens? Et ego quæro, Patientia patiens quomodo ſit amans? Ab eadem cauſa pendet utriuſq; ſolutio. Caritas ordinat actum patientiæ ad finem Caritatis, qui eſt Amor DEI. Ab hoc ordine Caritas dicitur patiens, quia ordinat virtutem Patientiæ: & Patientia dicitur amans, quia ordinatur ad finem Caritas, qui eſt Amor.

Sed, quod magis eſt ad noſtrum pro-

propositum, Apostolus omnibus virtutibus Caritatem conjungit; *Caritas patiens est, benigna est, &c.* ut significet 1. quòd omnis perfectio virtutum à Caritate dependeat: tam enim patiens, tam benignus eris, quanta in te fuerit Caritas. 2. Quamvis aliæ virtutes possint variari, conformiter statui, in quo & anima; tamen Caritas non patitur variationem, nec intermissionem, sed debet esse continua, ut influat in omnes, operetur cum omnibus,

Incipit igitur Apostolus inter virtutes, quæ Caritati conjunctæ esse debent, â patientia. *Caritas patiens est*: quia hæc est virtus, quæ nos munit contra nostros inimicos, â capite usq; ad calcem. Et magna erit hæc virtus, si magna sit Caritas: quia quàm diligimus aliquem finem, tam libenter patiemur mala; necessaria ad consequendum eundem.

CON-

CONSIDERATIO XLI.

AMOR DEI,

Amor benignus.

C*Aritas benigna est.* Non sufficit mala tolerare cum patientia; sed necesse est etiam facere bona, & cum alijs communicare, quæ quis habuerit: Hoc virtute Benignitatis fit. Hæc est vita Sanctorum; *benè facere, & mala pati.* Hoc est exemplum, quod Christus in terra reliquit. Quantam passus est in fama, in honore, in existimatione, in corpore & omnibus membris, in anima & omnibus potentijs, ab invidia Iudæorum, ab odio Dæmonis, ab ira Patris infensi peccatoribus? Deniq; fuit spectaculum & meta summi opprobrij, ac summi doloris. Et hoc quoad tolerantiam malorum: at

quoad

quoad Benignitatem, *Pertransijt benefaciendo omnibus. Act. 10.* Obivit Mundum, tanquam novus quidam Sol illuminando omnes, vivificando omnes, omnibus largiendo gratiam pro necessitate cujusque.

Quis debet esse terminus dolorũ? sine termino quæ sphæra beneficiorum? Largiri omnia in præparatione animi, at in opere ipso, quantùm potueris. O sancta Patientia! ô sancta Benignitas? caræ & individuæ socia Caritatis! sedet in medio Regina Caritas, ad sinistram Patientia, à dextera Benignitas. Felicissima, sanctissima Sodalitas! ô sacrum ternarium, Caritas, Benignitas, Patientia! Amor gloriæ Dei, Amor utilitatis proximi, amor crucis pro seipso!

✠

CON-

CONSIDERATIO XLII.

AMOR DEI,
Amor ſine Invidia.

CAritas non æmulatur, non eſt invidioſa, non dolet bonis proximi. quia debemus amare proximum, ſicut nos ipſos: ergo ſicut lætamur bono proprio, ſic debemus etiam lætari bono proximi. Quare triſtari bono proximi, eſt contra caritatem ipſius proximi' Hæc eſt tertia perfectio, & proprietas, quam qui obtinuit, gaudet cœlo in terra.

In cœlo quot ſunt ſocij, tot ſunt gaudia. Nam unuſquiſq; tantùm gaudet omnium aliorum bonis, ac ſi omnia ſimul eſſent in ſe uno: & ſic gaudet ea eſſe diviſa in multos, acſi eſſent multiplicata in ipſo; quia omnes amat ſicut ſe ipſum. O qualis pax, ô qualis

qualis quies, ô quale gaudium, ô qualis paradisus est in illo corde, quod gaudet bonis proximi! O quæ turbatio, ô qualis inquietudo, ô qualis infernus est in eo corde, quod dolet & invidet bonis proximi.

Ad hoc gaudium invitat Apostolus, cùm dicit: *Gaudete in Domino semper, iterum dico, gaudete. Philip. 4.* Gaudete, inquam, bonis Dei, gaudete etiam bonis proximi, tanquam ipsius Dei.

CONSIDERATIO XLIII.

Amor Dei, Amor Beneficus.

C*Aritas non agit perperam.* Caritas perfecta non solùm excludit malum affectum erga proximum, sed etiam malum effectum, ne quid mali

mali faciat contra proximum. Et hoc requirit Caritas proximi: quia ut nemo malè facit sibimet ipsi, ita etiam non debet facere proximo, si diligit ipsum.

O Sanctum amorem proximi mei, amorem affectuosum & practicum simul! Debeo illi cor, & manum, & eam quidem beneficam, non maleficam, quæ agat aliquid, quod ipsi noceat.

Hæc est quarta proprietas Caritatis divinæ, Caritas patiens, Caritas benigna, Caritas non invidiosa est, Caritas non damnosa proximo, sed semper prompta ad benefaciendum eidem.

CON-

CONSIDERAT: XLIV.

AMOR DEI,
Amor perfectus.

VT perfecta ſit Caritas Dei, requirit etiam alias proprietates & conditiones ſecundùm Apoſtolum. *Caritas non inflatur*, præferendo ſe alijs ex ſuperbia: *Non eſt ambitioſa*, quærendo honores ſuperfluos: *Non irritatur* ad iram: *Non cogitat malum* de proximo: *Non gaudet iniquitate* & peccato proximi: *Congaudet autem veritati* virtutis & perfectionis ipſius. *Omnia ſuffert*, cum patientia tolerando ejus defectus. Atque his virtutibus Caritas nos cõponit tum erga nos ipſos, cùm erga proximum. Sequuntur aliæ tres ultimæ, quibus rectè afficimur erga Deum.

Caritas omnia credit, quæ revelan-

tur à Deo. *Caritas omnia sperat*, quæ promittuntur à DEO. *Caritas omnia sustinet*, multa cum longanimitate exspectando promissa à Deo.

Ex his quindecim perfectionibus, & proprietatibus Caritatis, tanquam totidem gradibus, compone scalam, in qua Amor Dei est veluti fundamentum, cui insistant reliqui gradus. Quos ut faciliùs memoriâ teneas, & ad illos te examines; distinctè ponemus eodem ordine, quo collocavit Apostolus.

SCALA COELI.

1. Caritas amans.
2. Caritas patiens.
3. Caritas non æmulatrix.
4. Caritas non agens perperã.
5. Caritas non inflatur.

6. Ca-

6. Caritas non ambitiosa.
7. Caritas non quærens quæ sua sunt.
8. Caritas non irritatur.
9. Caritas non cogitat malũ.
10. Caritas non gaudet iniquitate.
11. Caritas cõgaudet veritati.
12. Caritas omnia suffert.
13. Caritas omnia credit.
14. Caritas omnia sperat.
15. Caritas omnia sustinet.

FINIS SERAPHINI.

LAVS DEO.

ſa.
ns quæ

r.
malũ.
niqui-

eritati.
rt.
r.
r.
net.

INI.

le drea lisd leha
ms. ra 1801.